DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1897.

LWÓW.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca Wł. J. WEBER.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1897.

Dzień rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1897 21. lipca	2. Radzie powiatowej w Samborze na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej.		
	X. Uchwała o udzieleniu Radzie powiatowej w Żywcu koncesyi do poboru opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej.		
	XI. Uchwała o udzieleniu kancesyi na pobór opłat mytniczych:		
	1. Obszarowi dworskiemu w Wołczyńcu od mostu na rzece Bystrzycy w Wołczyńcu;		
	2. Gminom wspólnie z obszarami dworskiemi w Denysowie i Kupczyńcach od mostu na rzece Strypie w Denysowie.		
	XII. Uchwała o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:		
	1. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale;		
	2. Radzie powiatowej w Trembowli na drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej;		
	3. Radzie powiatowej w Ropczycach na drodze powiatowej Czekaj-Wielopole;		
	4. Radzie powiatowej w Krośnie na drodze powiatowej Komborsko-Żmigrodzkiej.		
	XIII. Uchwała o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów, a mianowicie na rzece Wiszni i na jej dopływie w Sądowej Wiszni, tudzież na rzecz utrzymania wybudowanej drogi od granicy powiatu Jaworowskiego w Ożomli przez Sądową Wisznię i Dmytrowice ku Samborowi prowadzącej.		
	XIV. Uchwała o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:		
	1. Radzie powiatowej w Brzesku na drogach powiatowych: Jurków-Wytrzyska, z Wrzępi do Woli przemykowskiej, Bogumiłowice-Zakliczyn, Słotwina-Szczurowa, Wrzępia-Dołęga;		
	2. Radzie powiatowej w Żydaczowie na drodze powiatowej Żydaczów-Żurawno;		
	3. Radzie powiatowej w Żółkwi od mostu na rzece Racie w Mostach wielkich i na drodze powiatowej Żółkiew-Krechów.		
	XV. Uchwała o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych:		
	1. Radzie powiatowej w Stanisławowie na drodze powiatowej Halicz-Podhajce;		
	2. Radzie powiatowej w Stanisławowie od mostu na rzece Lipie pod Tustanią;		
	3. Radzie powiatowej w Wieliczce na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej;		
	4. Radzie powiatowej w Wieliczce od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami.		

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1897.*)

A.

B.

C.

D.

F.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

Z.

Ź.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 10. Lutego 1897. **Część I.**

Nr. 1.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Stycznia 1897, L. 2941, którem zmienia się wydane rozporządzenie z dnia 14. Grudnia 1895, Dz. u. kr. Nr. 85, zarządzenia weterynarsko-policyjne w powiecie Nowotarskim celem zapobieżenia zawleczeniu zarazy płucnej z Węgier.

Ze względu na zadowalniający stan zdrowia bydła rogatego w gminach wcielonych do utworzonego rozporządzeniem z 14. Grudnia 1895 r. L. 96.741, Dz. u. kr. Nr. 85, okręgu rewizyjnego „Zakopane", oraz ze względu na obecnie zmniejszone niebezpieczeństwo zawleczenia do Galicyi zarazy płucnej z bydłem pochodzenia węgierskiego, c. k. Namiestnictwo wyłącza z obszaru zamkniętego gminy i obszary dworskie, wcielone do okręgu rewizyjnego „Zakopane" a mianowicie: Białka, Brzegi, Bukowina, Groń, Kościeliska, Leśnica, Murzasichle i Zakopane.

Obecnie więc §. 1. na wstępie powołanego rozporządzenia ma brzmieć jak następuje:

„Zakazane jest bezwarunkowo wprowadzanie (przypęd i przywóz) bydła rogatego z Węgier do politycznego powiatu Nowotarskiego i przeprowadzanie przez ten powiat.

Dla zapobieżenia przemycaniu bydła rogatego z Węgier tworzy się z gmin i obszarów dworskich położonych na granicy Węgier jeden okręg rewizyjny, w którym przeznaczony do tego weterynarz prowadzić będzie ewidencyę wszystkiego bydła rogatego, nadzorować stan zdrowia tegoż i wykonywać oględziny bydła w rzeźni, jako też i na targach.

Do tego okręgu rewizyjnego z siedzibą weterynarza urzędowego w Czarnym Dunajcu należą gminy i obszary dworskie: Czarny Dunajec, Chochołów, Dzianysz, Odrowąż, Pieniążkowice, Podczerwone, Witów, Wróblówka i Załuczne".

Nadto postanawia się ze względu na kilkakrotne stwierdzenie w Zakopanem zarazy płucnej przy rzezi bydła pochodzącego z okręgu rewizyjnego Czarnodunajeckiego, że rzeź bydła pochodzącego z gmin okręgu rewizyjnego może się odbywać w Zakopanem, tylko pod nadzorem weterynarza rewizyjnego z Czarnego Dunajca lub też c. k. weterynarza powiatowego z Nowego-targu.

Inne postanowienia tutejszego rozporządzenia z dnia 14. Grudnia 1895 L. 96.741, Dz. u. kr. Nr. 85, pozostają niezmienione.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dn. 16. Stycznia 1897.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 11. Stycznia 1897.

Sanguszko w. r

Nr. 2.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. Grudnia 1896, L. 81.162, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kalwarya Zebrzydowska na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, od piwa i miodu.

Na mocy ustawy z 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. u. kr., Wydział krajowy Król. Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kalwarya Zebrzydowska na dalszy pobór ustawą z 25. Lipca 1892, Dz. u. kr. Nr. 52, przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, od piwa i miodu w latach 1897, 1898, 1899 i 1900 z tem jednak zastrzeżeniem, że opłaty te łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym nie mogą przekraczać od jednego hektolitra palonych napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem kwoty 11 ct. od stopnia alkoholu, albo kwoty 11 złr. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 zł. 50 ct., od hektolitra piwa zaś kwoty 1 złr. 70 ct.

Od opłat mają być wolne spirytusowe napoje w tych wszystkich wypadkach, w których napoje te wolne są po myśli §. 6 ustawy z 20. Czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 95 od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 24. Grudnia 1896.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. Stycznia 1897, L. 83374/96, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Skole miasteczko na dalszy pobór 75% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Skole miasteczko na dalszy pobór w latach 1897, 1898, 1899, 1900 i 1901 dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 75%.

Lwów, dnia 5. Stycznia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 4.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 8. Stycznia 1897 L. 57/pr., o wymiarze i poborze podatków stałych na rok 1897.

Według §. 1 ustawy z dnia 23. Grudnia 1896 Nr. 242 Dz. u. p., pobierane być mają istniejące podatki bezpośrednie i pośrednie tudzież inne spłaty z dodatkami nadal w miesiącu Styczniu 1897 według obowiązujących obecnie ustaw i przepisów podatkowych, a mianowicie dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości ustawą skarbową z dnia 28. Marca 1896, Nr. 43 Dz. u. p. oznaczonej.

W myśl tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty na cały rok 1897.

Zmiany, jakieby później zajść miały, podane zostaną w swoim czasie do powszechnej wiadomości.

Wymiar i rozkład podatku gruntowego na podstawie wyników regulacyi podatku gruntowego, uskuteczniane być mają z uwzględnieniem osiągniętych w myśl ustawy z dnia 23. Maja 1883. Nr. 83 Dz. p. p. rezultatów ewidencyi, a pod względem przypisywania i ściągania tego podatku na rok 1897, zastosowane być mają na razie bez względu na zmiany, które zajdą i następnie uwzględnione zostaną wskutek wykonania §. 21 ustawy z dnia 12. Lipca 1896 (Dz. pr. p. Nr. 121) dotyczącej rewizyi katastru podatku gruntowego, postanowienia prawne zawarte w ustawie z dnia 7. Czerwca 1881, Nr. 49 Dz. u. p. i w obwieszczeniu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. czerwca 1883, Nr. 119 Dz. u. p.

Podatek domowy ma być wymierzony i przypisywany na podstawie ustaw z dnia 9. Lutego 1882 Nr. 17 Dz. u. p., 1. Czerwca 1890 Nr. 97 Dz. u. p., 12. Lipca 1896 Nr. 120 Dz. u. p. i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 15. Października 1890 Nr. 190 Dz. u. p.

Przy podatku zarobkowym i dochodowym, będzie przypisywany i pobierany prócz ordynaryum podatku, także dodatek nadzwyczajny w wysokości ordynaryum podatku.

Ci jednak kontrybuenci, których łączna należytość w podatku zarobkowym i dochodowym I. klasy lub w podatku dochodowym II. klasy rocznej kwoty podatkowej 30 złr. w ordynaryum nie przekracza, opłacać mają dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedmiu dziesiątych ($^7/_{10}$) ordynaryum.

Roczna należytość podatku gruntowego, domowo-klasowego i czynszowego tudzież dochodowego, ma być opłacaną z dołu w ratach kwartalnych

z końcem każdego kwartału, zaś należytość podatku zarobkowego płatną jest z góry w półrocznych ratach dnia 1-go Stycznia i 1. Lipca roku bieżącego.

Przypisaną na rok 1897 należytość podatku gruntowego i domowo-klasowego należy podać do wiadomości Zwierzchności gmin, które trudnią się dotąd poborem podatków, zapomocą doręczenia im indywidualnych tabel płatniczych.

O przypisanej należytości podatkowej pojedynczym kontrybuentom należy powiadamiać tychże a to: o podatku gruntowym i domowo-klasowym przez uwidocznienia ze strony organów poborowych przypisu tych podatków w książeczkach podatkowych, o podatku czynszowym i dochodowym przez doręczenie wydanego przez władzę wymiarową nakazu płatniczego, zaś co do podatku zarobkowego służyć ma jako zawiadomienie o wysokości podatku wystawiony przez władzę wymiarową arkusz płatniczy podatku zarobkowego.

Kontrybuenci, którym podatek klasowy nowo przypisanym będzie lub u których w wymiarze tego podatku jakaś zajdzie zmiana, otrzymają odrębne zawiadomienia.

Wszystkim c. k. urzędom podatkowym przypomina się okólnik c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. Listopada 1889 L. 83958, według którego mają kontrybuentom, opłacającym podatek gruntowy lub domowo-klasowy, uwidaczniać w ich książeczkach podatkowych całoroczną należytość tych podatków według ich gatunków wraz z wszystkimi dodatkami przy pierwszej wpłacie.

Co do sporządzania i przedkładania fasyi do podatku dochodowego na rok 1897 jakoteż wykazywania stałych poborów służbowych, również co do wymiaru i uiszczania tego podatku, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia prawne:

1) Fasye i wykazy co do poborów służbowych w celu wymiaru podatku dochodowego na rok 1897 mają być sporządzane w formie dotychczasowej, w rozporządzeniu wykonawczem z dnia 11. Stycznia 1850 Nr. 10 Dz. u. p. wskazanej i na ręce właściwej władzy wymiarowej w terminie do końca Stycznia 1897 wniesione.

2) We fasyach dla dochodu I. klasy tudzież dla dochodów II. klasy, niestanowiących stałych poborów służbowych, należy wykazać celem obliczenia przeciętnego czystego dochodu, opodatkowaniu na rok 1897 podlegającego, przychody i rozchody z trzech lat poprzednich, to jest z roku 1894, 1895 i 1896.

3) Przy wymiarze i poborze podatku dochodowego II. klasy od stałych poborów służbowych, przestrzegać należy przepisy prawne w §§. 21 i 22 ces. patentu o podatku dochodowym z dnia 29. Października 1849 Nr. 439 Dz. u. p. zawarte. Osoby lub instytucye obowiązane do wypłaty stałych poborów służbowych, mają pod własną odpowiedzialnością przy wypłacie tychże

poborów potrącać podatek dochodowy od poboru przypadający i odwozić ściągnięte kwoty do c. k. urzędu podatkowego najdalej do ośmiu dni po upływie każdego miesiąca.

4) Odsetki i renty podlegające opodatkowaniu w III. klasie dochodu, mają być wykazywane we fasyach według stanu majątku i dochodu z dnia 31. Grudnia 1896.

5) Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, który należy się od procentów od ulokowanych u nich kapitałów, jest ważne także i na rok 1897.

6) Posiadaczom tych budynków, które częściowo lub w całości uwolnione są od podatku czynszowego z tytułu nowej budowy, wymierzyć należy na rok 1897 a względnie i na rok 1898 podatek 5% od uzyskanego czystego czynszu rocznego, to jest na rok 1897 od kwoty czynszowej, pozostałej po strąceniu prawnie dozwolonych procentów na utrzymanie budynków a przy budynkach całkowicie od podatku czynszowogo uwolnionych, po potrąceniu nadto przypadających w roku 1897 i należycie udowodnionych procentów od kapitałów na nich ubezpieczonych.

Co stanowi surowy dochód czynszowy w tych miejscowościach, w których na mocy obowiązujących przepisów wszystkie budynki podatkowi czynszowemu podlegają, postanawia §. 2. ustawy z dnia 12. Lipca 1896 Nr. 120 Dz. u. p.

Przy wymiarze wreszcie 5% podatku na rok 1898 od budynków całkowicie od podatku czasowo uwolnionych, nie należy według art. III. ustawy z dnia 25. Października 1896 (Dz. pr. p. Nr. 204, dotyczącej podatków osobistych) strącać z surowego dochodu procentów od kapitałów na nich ubezpieczonych.

W mowie będący 5% podatek jest podobnie jak i podatek czynszowy podatkiem realnym, ma być uiszczany w czterech ratach kwartalnych z dołu i przysługuje mu ustawnicze prawo zastawu na dotyczącej nieruchomości.

Lwów, dnia 8. Stycznia 1897.

Nr. 5.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 11. Stycznia 1897, L. 1398, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Rzeszowie.

Na mocy Art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869 r. (Nr. 48 Dz. u kr. z r. 1870) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Rzeszowie za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 60 ct. a od dzieci w kwocie 30 ct. w. a., począwszy od 1. Stycznia 1897.

Lwów, dnia 11. Stycznia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Fr. Hoszard w. r.

Nr. 6.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. Stycznia 1897, L. 1445, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kałusz na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. u. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kałusz na dalszy pobór ustawą z 27. Kwietnia 1888, Dz. u. kr. Nr. 52 przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa w latach 1897, 1898, 1899, 1900 i 1901, pod warunkami w powyższej ustawie ustanowionymi, z tem jednak zastrzeżeniem, że opłaty rzeczone, łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym, nie mogą przekraczać od jednego hektolitra palonych napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, kwoty 11 ct. od stopnia alkoholu, albo kwoty 11 złr. od hektolitra za 100% alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 złr. 50 ct. od hektolitra piwa zaś, kwoty 1 złr. 70 ct.

Od opłat ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których ona wolną jest po myśli §. 6. ustawy z 20. Czerwca 1888, Nr. 95 Dz. u. kr. od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 13. Stycznia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. Stycznia 1897, L. 1829, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Mikulińce, powiat Tarnopol, na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. u. kr. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Mikulińce, powiat Tarnopol, na dalszy pobór w latach 1897, 1898, 1899, 1900 i 1901 stuprocentowego (100%) dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Lwów, dnia 13. Stycznia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 20. Lutego 1897. **Część II.**

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. Stycznia 1897, L. 4503, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Chrzanów na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. ust. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Chrzanów na dalszy pobór ustawą z 11. Sierpnia 1893, Nr. 45 Dz. ust. kr. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa w latach 1897, 1898 i 1899, a to pod warunkami w powyższej ustawie zawartymi i według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra piwa (leżak) 80 ct. a. w.;
2. od jednego hektolitra piwa pojedyńczego 50 ct. a. w.;
3. od 1 flaszki ($^1/_2$ litra) piwa marcowego $^1/_2$ ct. a w.;
4. od 1 flaszki ($^1/_2$ litra) piwa czarnego $^1/_2$ ct. a. w.;
5. od jednego litra wódki, okowity, spirytusu i t. p. 4 ct. a. w.;
6. od jednego litra rumu, araku i innych słodzonych napojow spirytusowych $1^1/_2$ ct., a. w., czyli od jednego hektolitra 1 zł. 50 ct.

Od opłaty wolną ma być wódka w tych wszystkich wypadkach, w których ona wolną jest do myśli §. 6. ustawy z 20. Czerwca 1888, Nr. 95 Dz. u. kr. od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 25. Stycznia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 9.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego z dnia 27. Stycznia 1897 L. 1816, w sprawie ryczałtów szupasowych na lata 1897, 1898 i 1899.

Na zasadzie art. IV. ustawy z dnia 15. Listopada 1874, Dz. u. kr. Nr. 65, Wydział krajowy postanawia niniejszem, że wyznaczone obwieszczeniem Wydziału krajowego z dnia 20. Lutego 1894, L. 8560, Nr. 23 Dz. u. kr., kwoty ryczałtów szupasowych mają trwać na dalsze trzechlecie, t. j. na lata 1897, 1898 i 1899 bez zmiany z wyjątkiem 3 pozycyj, mianowicie:

1) za jedną parę starych ale w dobrym stanie trzewików dla mężczyzn, ustanawia się ryczałt w kwocie 1 zł. 60 ct.

2) za zimowe staniki z rękawami dla niewiast, ryczałt w kwocie 2 zł. 60 ct., wreszcie

3) za spodnice zimowe dla kobiet, ryczałt w kwocie 2 zł. 90 ct.

Z Rady Wydziału krajowego
Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wiellkiem Księstwem Krakowskiem.
We Lwowie, dnia 27. Stycznia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek wydziału krajowego:
Dr. Sawczak w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 10. Marca 1897. **Część III.**

Nr. 10.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Lutego 1897, L. 8543.

Jego Ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Stycznia 1897, raczył najłaskawiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego z dnia 30. Grudnia 1896, ustanawiającą prowizoryum budżetowe na rok 1897, o ile na podstawie tej uchwały pobierane być mają od 1. Stycznia do 31. Marca 1897, względnie aż do konstytucyjnego ustanowienia budżetu krajowego na rok 1897 dodatki na fundusz krajowy w wysokości 61 ct. od każdego złotego reńskiego całej należytości państwowej podatków bezpośrednich a w mieście Krakowie i powiatach politycznych krakowskim i chrzanowskim tylko w wysokości 47 ct. w. a.

Co niniejszem wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 19. Stycznia 1897 L. 2073 podaje się do powszechnej wiadomości.

Sanguszko w. r.

Nr. 11.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. Lutego 1897, L. 18415.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości w myśl §. 42. część I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej plan podróży i czynności komisyi poborowych, ustanowionych dla głównego poboru wojskowego w roku 1897 w Galicyi.

Lwów, dnia 27. Lutego 1897.

Sanguszko w. r.

C. i k. Komenda I.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży kwietnia
		Kraków Magistrat	Kraków	—
		Kraków powiat	Kraków	
		Chrzanów	Chrzanów	25 Chrzanów
		„	Jaworzno	
		„	Krzeszowice	
		Podgórze	Podgórze	
		Wieliczka	Wieliczka	
	1	„	Dobczyce	
13.	2	Bochnia	Bochnia	27 Bochnia
		Nowy Sącz	Nowy Sącz	
		Limanowa	Limanowa	20 Limanowa
		Nowytarg	Nowytarg	
		Gorlice	Gorlice	
		„	Biecz	
20	1	Grybów	Grybów	
		Biała	Biała	1 Biała
		„	Oświęcim	11 Oświęcim
		Wadowice	Wadowice	15 Wadowice
		„	Kalwarya	27 Kalwarya po południu
		„	Zator	
		Żywiec	Żywiec	
		Myślenice	Maków	
		„	Jordanów	
56.	1	„	Myślenice	
		Tarnów	Tarnów	
		Brzesko	Wojnicz	20 Wojnicz
		„	Brzesko	25 Brzesko
		Dąbrowa	Dąbrowa	
		Pilzno	Pilzno	
	1	„	Brzostek	
57.	2	Jasło	Jasło	1 Jasło 15 Tarnów

korpusu w Krakowie.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
maja	kwietnia	maja	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9.		
	10, 12, 13, 14, 21. 22 23, 24		
	26, 27, 28, 29, 30.	1.	
2 Jaworzno		3 4.	
5 Krzeszowice		6, 7, 10, 11.	
11 Podgórze popołudniu		12. 13, 14, 15.	
16 Wielicz a		17, 18, 19, 20, 21.	
22 Dobczyce 29 Kraków		24, 25, 26, 28.	
12 Kraków	28, 29, 30.	1, 3, 4. 5, 6, 7, 8 10, 11, 12.	
	1, 2 3, 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14		
	21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30	1.	
2 Nowy Targ		3, 4, 5, 6, 7, 8, 10. 11.	
12 Gorlice		13, 14, 15, 17, 18.	
19 Biecz		20, 21 22.	
23 Grybów 31 Nowy Sącz popołudniu		24, 25, 26, 28, 29, 31.	
	2 3, 5, 6 7, 8, 9, 10.		
	12, 13, 14.		
	21, 22, 23, 24, 26, 27.		
	28, 29, 30.	1.	
2 Zator		3, 4.	
5 Żywiec		6, 7, 8, 10, 11, 12 13, 14. 15.	
16 Maków		17, 18, 19.	
19 Jordanów popołudniu		20, 21, 22.	
23 Myślenice 30 Wadowice		24, 25, 26, 28, 29	
	1, 2, 3, 5. 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13.		
	21, 22, 23, 24.		
	26, 27, 28, 29, 30.	1, 3, 4, 5.	
6 Dąbrowa		7, 8. 10, 11, 12, 13, 14. 15.	
16 Pilzno		17, 18, 19, 20, 21. 22.	
23 Brzostek 27 Tarnów		24, 25, 26.	
	2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14.		

C. i k. Komenda X.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyj poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży kwietnia
	1	Żydaczów	Mikołajów	6 Żydaczów
		"	Żydaczów	14 powrót
		Stryj	Skole	6 Stryj
		"	Stryj	28 Kałusz
		Kałusz	Kałusz	
		Dolina	Rożniatów	
		"	Dolina	
9.	2	"	Bolechów	
		Dobromil	Dobromil	6 Bircza
		"	Bircza	11 Krzywcza
		Przemyśl	Krzywcza	14 Przemyśl
		"	Przemyśl	
		Brzozów	Brzozów	
10.	1	"	Dynów	
		Rzeszów	Rzeszów	30 Kolbuszowa
		Kolbuszowa	Kolbuszowa	
	1	Tarnobrzeg	Tarnobrzeg	
		Mielec	Mielec	14 powrót
		Ropczyce	Dębica	
		"	Ropczyce	
40.	2	Strzyżów	Strzyżów	
		Lisko	Ustrzyki dolne	6 Lisko
		"	Lisko	13 powrót
		Sanok	Sanok	
		"	Rymanów	
45.	1	Krosno	Krosno	
		Sambor	Sambor	28 Drohobycz
	1	Drohobycz	Drohobycz	
		Turka	Turka	14 powrót
77.	2	Staremiasto	Staremiasto	

korpusu w Przemyślu.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu	
maja	kwietnia	maja
	1, 2. 3, 5.	
	7, 8. 9, 10, 12, 13.	
	1, 2, 3, 5.	
	7. 8, 9, 10, 12, 13, 14.	
9 Rożniatów	29. 30.	1, 3, 4, 5. 6, 7, 8.
13 Dolina		10, 11, 12.
19 Bolechów		14, 15, 17, 18, 19.
26 powrót		20, 21, 22, 25.
	1, 2, 3, 5.	
	7, 8, 9, 10.	
	12, 13, 14.	
9 Brzozów	28, 29, 30.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8.
16 Dynów		10, 11, 12, 13, 14, 15.
21 powrót		17, 18, 19, 20.
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14. 29.	
12 Tarnobrzeg		1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11.
23 powrót		13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22.
	1, 2, 3, 5. 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13	
2 Ropczyce	29, 30.	1.
11 Strzyżów		3, 4, 5, 6, 7, 8, 10.
19 powrót		12. 13, 14, 15, 17, 18. 19.
	1, 2, 3, 5.	
	7, 8, 9, 10, 12, 13.	
9 Rymanów	28, 29, 30.	1. 3, 4. 5, 6, 7, 8.
14 Krosno		10, 11, 12, 13.
27 powrót		15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26.
	1, 2, 3. 5, 7, 8. 9, 10. 12, 13, 14.	
16 powrót	29, 30.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8. 10, 11, 12, 13, 14. 15.
	2, 3, 5, 7. 8, 9, 10, 12, 13.	
6 powrót	29, 30.	1, 3, 4, 5.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży kwietnia
	1,	Gródek	Janów	8 Gródek
		„	Gródek	28 Sądowa Wisznia
		Mościska	Sądowa Wisznia	
		„	Mościska	
	1.	Rawa	Rawa	
		Rudki	Komarno	
		„	Rudki	
		Jaworów	Krakowiec	
89.	2	„	Jaworów	
		Nisko	Nisko	11 Jarosław
		Jarosław	Jarosław	
		„	Sieniawa	
	1.	Łańcut	Leżajsk	
		„	Łańcut	
		Cieszanów	Cieszanów	7 Lubaczów
90.	2.	„	Lubaczów	15 powrót

C. i k. Komenda XI.

		Zbaraż	Zbaraż	31 marca
		Tarnopol	Tarnopol	11 kwietnia
		Skałat	Skałat	
15.	1	Trembowla	Trembowla	
		Kossów	Kossów	31 marca, 14 kwietnia Kołomyja
	1	Sniatyn	Sniatyn	
24.	2	Kołomyja	Kołomyja	
		Lwów miasto	Lwów	
		Lwów powiat	Lwów	
	1	Sokal	Sokal	
30.	2	Zółkiew	Zółkiew	31 marca, 13 kwietnia Lwów

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
maja	kwietnia	maja	
	1, 2, 3, 5, 7		
	9, 10, 12, 13		
4 Mosciska	29, 30	1, 3. 4,	
13 Rawa		5, 6, 7, 8, 10, 11, 12.	
30 powrót		14. 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 28, 29.	
5 Rudki	29, 30.	1, 3, 4.	
12 Krakowiec		6, 7, 8, 10, 11.	
18 Jaworów		13, 14, 15, 17.	
25 powrót		19, 20, 21, 22, 24, 25.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10.		
4 Sieniawa	12, 13, 14, 28, 29, 30.	1, 3, 4.	
9 Leżajsk		5, 6, 7, 8.	
16 Łańcut		10, 11, 12, 13, 14, 15.	
30 powrót		17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 28, 29.	
	1, 2, 3, 5, 7.		
	8, 9, 10, 12, 13, 14.		

korpusu we Lwowie.

	1. 2 3, 5, 7, 8. 9 10		
	12, 13, 14 28, 29, 30.	1. 3, 4 5, 6, 7, 8	
9		10, 11, 12, 13, 14, 15, 17. 18, 19.	
20		21, 22, 24, 25, 26, 28, 29, 31.	
	1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13.		
10, 22 Kołomyja		11, 12, 13, 14. 15, 17, 18, 19, 20, 21.	
	1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 28. 29, 30.	1, 3.	
	1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 28, 29.		
	30.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13.	
14, 27 Lwów		15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26.	
	1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10, 12.		

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży kwietnia
		Brzeżany	Brzeżany	
		Przemyślany	Przemyślany	29 kwietnia
	1	Bobrka	Bóbrka	
		Rohatyn	Rohatyn	31 marca 15 kwietnia Brzeżany
		Podhajce	Podhajce	27 kwietnia
	2	Buczacz	Buczacz	
55.				
		Bohorodczany	Bohorodczany	31 marca
		Stanisławów	Stanisławów	9 kwietnia
		Nadwórna	Nadwórna	
		Tłumacz	Tłumacz	
	1			
		Horodenka	Obertyn	31 marca
58.	2	„	Horodenka	6 i 14 kwietnia
		Złoczów	Zborow	31 marca
		„	Złoczów	8 kwietnia
		Brody	Załóżce	
		„	Brody	
	1			
		Kamionka	Kamionka	31 marca, 15 kwietnia Złoczów
80.	2			
		Czortków	Czortków	11
		Zaleszczyki	Tłuste	
		„	Zaleszczyki	
	1	Borszczów	Mielnica	
		„	Borszczów	
95.	2	Husiatyn	Husiatyn	31 marca, 15 kwietnia Czortków

Lwów dnia 27. Lutego 1897.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
maja	kwietnia	maja	
	1, 2, 3, 5, 7. 8, 9, 10, 12, 13, 14. 28.		
	30.	1, 3, 4. 5. 6. 7. 8.	
9, 22 Brzeżany		10 11, 12, 13, 14. 15. 17, 18, 19 21.	
	1, 2, 3. 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13. 14.		
	28, 29. 30.	1, 3, 4, 5. 6. 7. 8.	
9 Buczacz 27 Brzeżany		10. 11, 12. 13. 14 15, 17, 18, 19. 20. 21. 22, 24. 25. 26.	
	1, 2, 3. 5, 7. 8, 9.		
	10, 12. 13 14. 28, 29. 30	1. 3. 4.	
4		5. 6, 7, 8, 10, 11. 12	
13, 27 Stanisławów		14. 15. 17. 18. 19. 20, 21, 22, 24. 25. 26.	
	1, 2, 3, 5.		
	7, 8. 9. 10, 12. 13.		
	1, 2, 3, 5, 7.		
	9. 10. 12. 13, 14. 28, 29. 30	1	
2		3, 4, 5, 6, 7.	
8 Brody, 21 Złoczow		10, 11, 12, 13, 14. 15, 17. 18, 19, 20, 21	
	1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10. 12, 13. 14.		
	12, 13, 14, 28, 29, 30.	1, 3, 4.	
5		6, 7. 8	
9		10, 11, 12. 13.	
14		15, 17, 18, 19.	
20, 31 Czortków		21, 22, 24. 25, 26 28, 29. 31.	
	1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14.		

Nr. 12.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. Lutego 1897, L. 9652, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Grybów na dalszy pobór opłaty gminnej od wódki, piwa i miodu.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. ust. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Grybów na dalszy pobór ustawą z dnia 2. Marca 1887, Dz. ust. kr. Nr. 25 przyzwolonych opłat gminnych od wódki, piwa i miodu na lat 10, począwszy od r. 1897, pod dotychczasowymi warunkami z tem jednak zastrżeżeniem, że opłaty te łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym nie mogą przekraczać od jednego hektolitra palonych napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem kwoty 11 ct. od litrostopnia alkoholu, albo kwoty 11 złr. od hektolitra 100% alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 złr. 50 ct., wreszcie od hektolitra piwa kwoty 1 złr. 70 ct.

Nadto od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z 20. Czerwca 1888, Nr. 95 Dz. u. kr. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 14. Lutego 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 25. Marca 1897. Część IV.

Nr. 13.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. Grudnia 1896, L. 40.701, tyczące się cennika lekarstw na rok 1897 (Dz. ust. p. Nr. 232).

Od dnia 1. Stycznia 1897 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1897 do farmakopei austryackiej z roku 1889“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze, chirurdzy i weterynarze upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni, począwszy od dnia 1. Stycznia 1897, trzymać się ściśle nowego cennika lekarstw i zaopatrzyć się w drukowany jego egzemplarz.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrzuych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczące się austryackiego cennika lekarstw, za rok 1890, względnie zmiany i uzupełnienia tegoż zawierające rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. Grudnia 1892 (Dz. ust. p. Nr. 222), tyczące się cennika lekarstw na rok 1893, zatrzymują moc obowiązującą.

Uwidocznione w cenniku leków, w niezmienionej formie w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu wydane wyszczególnienie oficyalnych artykułów leczniczych, ma służyć za podstawę przy wykonywaniu rozporządzeń c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z 17. Września 1883 (Dz. ust. p. Nr. 152) i z 17. Czerwca 1886 (Dz. ust. p. Nr. 97).

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. Grudnia 1892, tyczące się cennika lekarstw na rok 1893. (Dz. ust. p. Nr. 222).

Od dnia 1. Stycznia 1893 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1893 do farmakopei austryackiej z r. 1889“, który pod tym tytułem

wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze, chirurdzy i weterynarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni, począwszy od dnia 1. Stycznia 1893, trzymać się ściśle nowego cennika lekarstw i zaopatrzyć się w drukowany jego egzemplarz.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczące się austryackiego cennika lekarstw, zatrzymuje moc obowiązującą z wyjątkiem postanowień §§. 5, 6, 12, 13 i 15, które opiewać mają:

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytalnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej recepcie powinien sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa.

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę: „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§. 12.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 13. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi dwa centy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko jeden cent.

Należytość wynoszącą mniej niż cent, wolno przy taksowaniu liczyć za cały cent i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski cent lub kilka centów z ułamkiem centa, wolno policzyć ten ułamek za cały cent.

§. 13.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć jeden cent, wyjąwszy w tym wypadku, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki czyto publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed wydaniem kwotę taksy cyframi a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, pudełka itp.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości, także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889, tyczące się cennika lekarstw na rok 1890. (Dz. u. p. Nr. 191).

Od dnia 1. Stycznia 1890 obowiązuje „Cennik lekarstw na rok 1890 do VII. wydania farmakopei austryackiej“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. Listopada 1885 (Dz. u. p. Nr. 167), tyczące się austryackiego cennika lekarstw, traci moc swoją, a miejsce jego zająć mają następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. Stycznia 1890 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów i które — o ile należą do aptecznych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającem w oczy (tłustem) pismem, a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei, mogą aptekarze wtedy tylko sprzedawać, gdy są podług przepisu przez upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza zapisane.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedzi, o ile artykuły te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie naczynie opatrzone ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnęrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20% całej ilości mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są najwyższe dawki środków lekarskich, w III. tablicy VIIgo wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, jeżeli środki te znajdują się w tablicy dawek najwyższych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

§. 5.*).

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

---

*) Zmieniony poprzód podanem rozp. minist. z d. 14. Grudnia 1892, (Dz. u. p. Nr. 222).

Na każdej recepcie powinien sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, ma to uczynić aptekarz*).

§. 6**).

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę *ne repetatur* i aptekarzowi nie wolno wydawać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopije recept i kopijowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopijowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń i t. p., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony i aptekarz winien go swoim podpisem potwierdzić.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim*, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam praescriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych itp., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy

---

*) Rozporządzeniem z 19. Stycznia 1890 L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się w obec publiczności.

**) Zmieniony poprzód podanem rozp. minist. z d. 14. Grudn. 1892 (Dz. u. p. Nr. 222).

strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno sobie należytość policzyć.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

§. 11.

Lekarstwa wymienione z jedną ceną, wydawać należy po tej cenie bez względu na ilość, za lekarstwa zaś wymienione z podwójną lub potrójną ceną liczyć się ma przepisane ceny niższe dopiero wtedy, gdy się wydaje większe ilości.

Jeżeliby jednak wskutek kilkorakich cen wypadło za mniejszą ilość więcej niż wynosi cena niższa, ustanowiona dla większej ilości, policzyć należy tę ostatnią cenę.

§. 12*).

Przy taksowaniu wolno należytość wynoszącą mniej niż cent policzyć za cały cent i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski cent lub kilka centów z ułamkiem centa, wolno policzyć ten ułamek za cały cent.

§. 13*).

Za *Aqua communis* w jakiejkolwiek ilości policzyć można jeden cent, wyjąwszy, gdy jest użyta na odwary i nalewy.

§. 14.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składówej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w postaci kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 15.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono lekarstwo w aptece czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed jego wydaniem kwotę taksy

---

*) Zmieniony poprzód podanem rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 14. Grudnia 1892 (Dz. ust. p. Nr. 222).

cyframi wyraźnie z wyszczególnieniem, ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki. flaszki, pudełka i t. p.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze.

§. 16.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej. ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być tejże niewątpliwej jakości, która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być mniejsza.

Również gdy się sprzedaje bez recepty, nie wolno kłaść na środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 17.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w przypadkach ich decyzyi poddawanych, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1890.

§. 18.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć ich zapas w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek ustanawia się dla aptek po 10 centów za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, cena ta nie podlega zniżeniu procentowemu.

§. 19.

Ceny przedmiotów służących do bandażowania, a do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; nie podlegają one także zniżeniu procentowemu.

§. 20.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. Grudnia 1882 Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych lub podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 21.

Do lekarstw dla zwierząt ustanowiony jest osobny cennik.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 22.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 100 zł., lub aresztem aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. Września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§. 23.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889, L. 10134, tyczące się VII, wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. Stycznia 1890 według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile farmakopea co do wyrabiania pewnych przetworów, podaje szczegółowe przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki farmakopeą nie objęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficyalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością, jak zawarte w farmakopei a które podobne są do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzone do celów lekarskich, jeżeli skuteczność ich jest jeszcze niepewna i doświadczeniem

klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego*).

§. 4.

W tablicy IV. dołączonej do farmakopei, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Leki te, oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę najwyższą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i w oczyszczonym czyli rektyfikowanym, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się znachodzą leki o rozmaitym stopniu koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§. 7.

Leki, wymienione w tablicy I., przechowywać należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

---

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. Lipca 1889 do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin, Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze zarządzenia co do zmiany przepisów ograniczających hande' tymi środkami leczniczymi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl §. 3. i 5 rozp. minister. z dnia 17. Września 1883 Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny tymi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczania stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100 stopniową systemu Celsiusza.

§. 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczać należy przy ciepłocie 15° C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul.),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących, obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Najważniejsze zmiany wymienione są w przedmowie do farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopei austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępywać mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§. 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego, przez Rząd administrowanego, zapisują lekarstwa lub opatrunki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących.

§. 2.

W ordynacyach swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej w tym czasie farmakopei i w wydanym na ówczas cenniku lekarstw. Wyjątkowo dozwolone zapisywanie leków nieoficyalnych należy w krótkości usprawiedliwić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

§. 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§. 4.

Lecząc pewną chorobę, zapisywać wolno tylko koniecznie potrzebne leki i opatrunki, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§. 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne, jak *kalium bromatum*, *kalium chloricum*, *kalium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem w rozczynie; w razie powtarzania lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości tylko samą sól (w jej właściwej postaci), którą rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody, potrzebnej do zrobienia rozczynu.

§. 6.

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich rozczynu jest niemożebne lub nie odpowiedziałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki; zapisując zaś proszki ze środków, które działają dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§. 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0·5 na poszczególną dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§. 8.

Dla pokrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum*.

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich jak np. do chininy środków osładzających w dawkach nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§. 9.

Podobnie jak proste rozczyny, tak samo napoje, nalewy i napary środków, które w cenniku lekarstw nie są tłustemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki, powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub posługaczów, według wskazówek lekarza.

Rozczyny najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I. farmakopei, powinny być tamże sporządzone przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§. 10.

Plastry mogą być w aptece tylko wtedy rozsmarowane, gdy tego ani sam chory ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§. 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych — *farina placente lini.*

§. 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§. 13.

Jeżeli te same lekarstwa i w tych samych godzinach ordynacyjnych są potrzebne w sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§. 14.

Przy powtarzaniu lekarstwa należy z zasady przepisać nową receptę: jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić powtórzenie bez żadnej zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl §. 7. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) została w aptece odkopijowana, wtedy można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§. 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. Grudnia 1889, §§. 4. i 5. — wyraźnie i czytelnie a recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§. 16.

Przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§. 14. i 15. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. Grudnia 1889.

§. 17.

Co do naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. Grudnia 1889) liczyć tylko najtańsze z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, tylko takich torebek używać należy.

§. 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były ponownie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie: *ad vitrum, adlatum.*

§. 19.

Lekarze odstępujący w ordynacyach swoich od przepisów powyższych, jeżeli tego odstąpienia gruntownie nie usprawiedliwią, zniewalani będą do zwrotu naddatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, którzy z polecenia lub z wiedzą właściwej Władzy są zastępcami stale mianowanych lub remunerowanych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw karane będą w myśl §. 22. rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191.).

§. 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzanie ile możności funduszów państwa, przeznaczonych na publiczną opiekę nad cho-

rymi lub funduszów, którymi Rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z d. 30. Marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile Wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczania cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

3000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0·10 „
0·01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedynczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki, a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%,

przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej, 25% w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych, jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7 za czynności w laboratoryum, a mianowicie za przeprowadzenie artykułów do stanu, w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie itp.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy doliczyć nadto w myśl punktu 7 i 14 koszta badania.

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklanne albo gliniane, przysłuża prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie szklanne albo tygiel		aż włącznie do 100 gr.	5 ct.
„ „ „ „ „	nad 100 „	„ „ „ 500 „	10 „
„ „ „ „ „ „	500 „	„ „ 1000 „	15 „
„ „ „ „ „ „	1000 „	„ „ 2000 „	20 „

7. Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 40 ct., służącemu (laborantowi) zaś 16 ct.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50% przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej

ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzania artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczenia odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen powstaje ułamek centa, to należy go policzyć za cały cent przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej niż 0·5; policzyć go zaś należy za cały cent, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny, o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem: *secunda, cruda, communis.*

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1 do 3 i 5 do 12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Rozporządzenie

regulujące obrót artykułami leczniczymi ze względu na rozgraniczenie uprawnień między aptekami a innymi handlami, jakoteż ze względu na sprzedaż odręczną w aptekach:

a) **co do rozgraniczenia uprawnień między aptekami a innymi handlami.**

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. Września 1883,

tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Na zasadzie trzeciego ustępu §. 54. ustawy z dnia 15. Marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, rozporządza się we względzie rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, co następuje:

§. 1.

Przyrządzanie i sprzedaż lekarstw wszelkiego rodzaju i postaci według recepty lekarskiej zastrzeżone jest wyłącznie aptekarzom.

Lekarstw zrobionych podług recepty*), której w aptece niema i której przeto nie można lekarzom okazać, lub podług recepty, z której nie można poznać dokładnie ilości i jakości składników, nie wolno w ogóle nigdzie a więc i w aptekach trzymać na sprzedaż lub sprzedawać.

---

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z 23. Stycznia 1884, l. 18.659 świadectwa wydane przez zawodowych znawców, analityczne wyniki i t. p. niemogą być uznane za autentyczny dowód co do istoty takich przetworów, lecz muszą pochodzić od osób je wyrabiających.

Te przepisy przyrządzania mają ten cel, aby sprzedaży pewnych przetworów leczniczych odebrać cechę tajemnych środków leczniczych, których utrzymywanie na składzie i sprzedaż jest bezwarunkowo zabronioną, i aby wprowadzić kontrolę tożsamości sprzedawanych środków leczniczych przez porównanie ich ze środkami leczniczymi sporządzonymi podług przepisu przyrządzenia, osobliwie wtedy, gdy tożsamość leczniczego środka drogą chemicznego rozbioru, farmakognostycznego i drobnowidzowego badania nie da się z całą pewnością oznaczyć.

Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 30. Listopada 1886, l. 21.099 wydano politycznym władzom krajowym wskazówki dotyczące badania przetworów lekarskich utrzymywanych na składzie w aptekach.

§. 2.

Trzymanie na sprzedaż i przedawanie przetworów farmaceutycznych, zrobionych czy to według przepisów, zawartych w austryackiej książce aptekarskiej (Pharmacopea austriaca), czy według przepisów aptekarskich innych krajów, dozwolone jest tylko aptekom.

Wyjątek od tego zastrzeżenia stanowią tylko środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż środki do czyszczenia zębów, o ile nie są mieszaninami lekarskiemi, tudzież wody lekarskie naturalne i na wzór naturalnych sztucznie przyrządzone, wyroby zdrojowe i bandaże chirurgiczne wszelkiego rodzaju. Atoli sztucznie zrobione rozczyny soli kopalnych w wodzie, które według jakości zewnętrznej wydają się wodami lekarskiemi naturalnemi, nie będąc na wzór tychże zrobione, wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać tylko w aptekach.

§. 3.

Trzymanie na sprzedaż i przedawanie materyałów, tudzież przetworów chemicznych, które używane bywają wyłącznie do celów lekarskich, zastrzeżone jest aptekom.

Przedmioty służące do celów nie tylko lekarskich lecz także technicznych, przypuszcza się do obrotu powszechnego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków ustawowych.

§. 4.

Atoli co się tyczy przedmiotów, w §. 3-im aptekom zastrzeżonych, Władze administracyjne rządowe upoważnione są stósownie do szczególnych potrzeb i stosunków obszaru administracyjnego za zezwoleniem ministerstw spraw wewnętrznych i handlu sporządzić i ogłosić spisy takich przedmiotów, których trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie także w innych handlach będzie dozwolone.

Zarazem zarządzone zostaną owe środki ostrożności, którym przedmioty przypuszczone do powszechnego obrotu, podlegają w drobnej sprzedaży ze względów policyjnych lub zdrowotnych.

Od zamieszczenia w tym spisie wyłączone są wszystkie takie przedmioty, których wydawanie z aptek podlega według przepisu szczególnym ostrożnościom lub ograniczeniom lub co do których słusznie obawiać się należy nadużycia lub wydawania mylnie zamiast nich środków gwałtownie działających.

§. 5.

Ograniczenia obrotu, przepisane w §§. 2 i 3 odnoszą się do drobnej sprzedaży. Postanowienia te nie będą stósowane do handlu hurtownego między producentami, fabrykantami, kupcami i aptekarzami. Względem obrotu trucizn, materyałów trucizny zawierających i przetworów zdrowiu szkodliwych, zatrzymują w zupełności moc swoję przepisy rozporządzenia z dnia 21. Kwietnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 6.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie kwalifikują się do ukarania podług ustawy karnej powszechnej lub podług przepisów karnych ustawy przemysłowej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

§. 7.

Z zaprowadzeniem rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy jednocześnie z ustawą z dnia 15. Marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), tracą moc dotychczasowe przepisy ustawowe, rozgraniczające prawa sprzedaży między aptekami a handlami materyałów i fabrykami chemicznemi.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. Czerwca 1886.

którem częściowo zmienia się i uzupełnia rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. Września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu uznały za potrzebne uzupełnienić a po części zmienić rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. Września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, w sposób następujący:

§. 1.

Dla zapobieżenia mylnym wykładom oświadcza się, że wyjątki od przedmiotów, których sprzedaż zastrzeżona jest aptekom, w ustępie 2, §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. Września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) wyrażone, o ile wyjątki te tyczą się środków dyetetycznych i kosmetycznych jakoteż środków do czyszczenia zębów, tudzież bandażów chirurgicznych, obejmują wszelkie środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż wszelkie bandaże chirurgiczne jakiejkolwiek nazwy, nadto wszelkie rodzaje soków owocowych, wyskoków, esencyj, past, pastelek, pomad, plastrów i t. d. i że prawo sprzedawania tych przedmiotów o tyle tylko jest zastrzeżone aptekarzom, o ile są wyrobione według przepisów farmakopei.

§. 2.

Postanowienia §. 3 rzeczonego rozporządzenia ministeryalnego uzupełnia się jak następuje:

O uprawnieniu do sprzedaży materyałów lub przetworów chemicznych. służących do celów lekarskich, gdy jednoczesne techniczne używanie tychże a oraz zastrzeżone aptekarzom prawo sprzedaży daje powód do wątpliwości lub sporu, orzeka w danym razie po zasięgnięciu opinii znawców ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwem handlu.

§. 3.

W myśl §. 4 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. Września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) pozwala się na zasadzie wniosków Władz administracyjnych krajowych trzymać na sprzedaż i sprzedawać także w innych handlach prócz aptek, pod warunkami w dalszych paragrafach podanymi, następujące przedmioty, przeznaczone wyłącznie do celów lekarskich:

Absinthii herba,
Althaeae folia et radix,
Angelicae radix*),
Arnicae rhizoma,
Asa foetida,
Auranti folia,
Calami aromatici rhizoma*),
Calendulae flores,
Capilii Veneris herba,
Cassiae fistulae fructus,
Centaurii minoris herba,
Chamomillae vulgaris flores,

---

*) Według rozporządzenia Ministeryalnego z dnia 8. Grudnia 1895 l. 20.587 Dz. u. p. Nr. 188), także w grubosproszkowanym stanie do celów weterynarnych.

*) Tem samem rozporządzeniem wciągnięto także folia *taraxaci* do wykazu artykułów wymienionych w §. 3.

Foeni graeci semen*),
Gentianae radix*),
Graminis rhizoma,
Hyssopi herba,
Inulae radix*),
Imperatoriae rhizoma*),
Iridis florentinae rhizoma,
Jaceae herba,
Lichen islandicus,
Liquiritiae radix*),
Lycopodium,
Malvae flores et folia,
Manna,
Meliloti herba,
Melissae herba,
Menthae crispae folia,
Menthae piperitae folia,
Millefolii herba,
Oleum jecoris aselli,
Oleum lauri,
Ononidis spinosae radix,
Origani herba,
Papaveris Rhoeados flores,
Phellandrii aquatici semen,
Quassiae lignum,
Rhei radix*),
Rosae flores,
Rosmarini folia,
Sambuci flores,
Scolopendrii herba,
Serpylli herba,
Spongia usta,
Tamarindi fructus,
Taraxaci radix,
Tiliae flores,
Trifolii fibrini herba,
Valerianae radix*),
Verbasci flores.

§. 4.

Przemysłowców, którzy otrzymali konsens na zasadzie §. 16, l. 13 ustawy przemysłowej z dnia 20. Grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227) a względnie na zasadzie §. 15. l. 14 ustawy z dnia 15. Marca 1883 (Dz. u. p., Nr. 39), upoważnia się do objęcia w zakres przemysłu swego trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów, wymienionych w §. 5 niniejszego rozporządzenia.

§. 5.

Przedsiębiorcom handlu materyałów a w miejscach, gdzie handlu materyałów niema, także przedsiębiorcom innych handlów może Władza przemysłowa I. instancyi dać upoważnienie do trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów wymienionych w §. 3-im niniejszego rozporządzenia.

Przy nadawaniu upoważnienia należy mieć na względzie stosunki i potrzeby miejscowe.

Celem uzyskania upoważnienia, ubiegający się winien udowodnić albo świadectwem instytutu publicznego, w którym towaroznawstwo jest wykła-

---

*) Obacz uwagę na str. 30.

dane, albo w braku tegoż, złożeniem egzaminu przed lekarzem powiatowym rządowym, że zdoła przerzeczone przedmioty niewątpliwie poznać i od siebie odróżnić.

§. 6.

Sprzedawcy obowiązani są trzymać na składzie przedmioty lekarskie w §. 3 niniejszego rozporządzenia przytoczone, tak w lokalu sprzedaży jak i w magazynach, oddzielnie od innych towarów, w stosownych naczyniach, chroniących je od pyłu i wszelkiego zanieczyszczenia, opatrzonych właściwymi i wyraźnymi napisami, zawsze tylko niezepsute i dobre.

Przedmioty roślinne wolno trzymać w zapasie i sprzedawać tylko nierozdrobione lub grubo pokrajane, żeby na pierwszy rzut oka można było poznać, czem są. Na opakowaniu powinna być napisana wyraźnie nazwa wydanego przedmiotu.

§. 7.

Władza przemysłowa utrzymywać ma wykaz lokalów sprzedaży i nadzorować je jak najostrzej (§. 8. lit. a ustawy z dnia 30. Kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 68). Mianowicie lekarze urzędowi winni odbywać w nich niekiedy rewizye a przytem baczyć i na to, czy sprzedawcy trzymają się granic swego upoważnienia i czy zachowują ściśle przepisy powyższe.

§. 8.

Ze względu na szczególne stosunki, panujące w siedzibach gorączek w Przymorzu i Dalmacyi, upoważnia się c. k. namiestnictwa w Tryeście i Zadarze dozwalać przemysłowcom zaufania godnym trzymania na składzie i sprzedawania siarczanu chiny z aptek wziętego i w aptekach podzielonego na dawki po 0·5 i 1·0 grama.

Torebki, w których dawki te muszą być zachowywane, powinny być przez aptekarza zapieczętowane i opatrzone wyraźnymi napisami, podającymi dokładnie ilość dawki; nadto na obwinięciu powinna być wyrażona firma aptekarza, od którego dawki siarczanu chiny zostały nabyte.

Przemysłowiec, który uzyskał upoważnienie do wydawania siarczanu chiny, obowiązany jest nabywać go w sposób wyżej przepisany wyłącznie tylko z aptek i udowodnić, że go tak nabywa osobną książeczką poborczą, w której ilość nabytych dawek i czas nabycia ma być wyrażony i podpisem aptekarza potwierdzony.

§. 9.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu podlegają postanowieniom karnym, podanym w §. 6 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. Września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152).

§. 10.

Upoważnienia, dane na zasadzie §§. 5 i 8 niniejszego rozporządzenia, mogą być cofnięte przez Władzę, która dała upoważnienie, także w przypadkach nieprzewidzianych w §. 9, jeżeli co do osoby, której dano upoważnienie, powstaną wątpliwości.

---

b) Co do sprzedaży odręcznej w aptekach.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. Marca 1884,

regulujące sprzedaż bez przepisu lekarskiego w aptekach publicznych.

Odnośnie do przepisów §§. 16 i 17 postanowienia kancelaryi nadwornej z dnia 3. Listopada 1808 L. 16.135, które wciągnięte zostały także do instrukcyj dla aptek, przez Władze krajowe wydanych i zrewidowanych, rozporządza się celem dokładniejszego oznaczenia tych leków, których w aptekach nie wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego, co następuje:

1. Następujące leki i przetwory, jakoto:

Aloë, Amylum nitrosum, Chloroformium, Euphorbium, Elaterium, Gutti, Ipecacuanha, Jalapa Sabina, Scammonium, Syrupus Diacodii;

2. Wszystkie w farmakopei austryackiej „Editio sexta“ i w cenniku lekarstw † oznaczone środki lekarskie;

3. Wszelkie leki, które wprawdzie nie są oznaczone krzyżykiem w farmakopei i cenniku lekarstw, lecz wyszczególnione są w tablicy dawek nieprzekraczalnych, przydanej do cennika lekarstw na rok 1884, — wydawać wolno z aptek tylko za pisemnymi przepisami lekarzy i chirurgów, upoważnionych do wykonywania praktyki lekarskiej.

Podobnież wszelkie przetwory lekarskie, które stósownie do rozporządzenia z dnia 17. Września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tylko w aptekach

wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać, jeżeli w skład ich wchodzi jeden ze środków lekarskich, przytoczonych w powyższych ustępach, wydawać wolno tylko za przepisem lekarskim.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wawnętrznych z dnia 1. Sierpnia 1884,

zawierające wyjaśnienie do rozporządzenia z dnia 14. Marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulującego sprzedaż w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Ponieważ przepisy rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34), mianowicie względem wyłączenia pewnych lekarstw od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego niewłaściwie zostały pojęte, przeto wydają się następujące wyjaśnienia do powyższego rozporządzenia:

1. Przerzeczone rozporządzenie nie tyczy się tych wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych, co do przyrządzania których nie ma szczególnych przepisów w farmakopei z r. 1869 a względnie w Dodatku do tejże z r. 1878 i które nie są oznaczone krzyżykiem ani w farmakopei, ani w obowiązującym pod tę porę cenniku lekarstw a oraz nie są podług nazw wymienione w wykazie dawek najwyższych do cennika lekarstw przydanym i przedmioty te nie są wyłączone od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Nie podlega więc bynajmniej zarzutowi wydawanie bez przepisu lekarskiego „Acetum i Oxymel Scillae, Emplastrum cantharidum Oleum hyoscyami foliorum coctum, Spiritus sinapis, Pilulae laxantes, Pulvis Doveri, Trochisci Ipecacuanhae i santonini“ i t. d., o ile przedmioty te zrobione są ściśle podług przepisów, które podaje „Pharmacopea austriaca editio VI“.

2. Również wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego kwas karbolowy i inne przedmioty w wykazie dawek najwyższych wymienione, np. *Cuprum sulfuricum*, *Zincum sulfuricum*, o ile nie mają być użyte jako lekarstwa, lecz bądź same, bądź rozupuszczone lub z czemś zmięszane, jedynie jako środek odwietrzający; jednakowoż naczynie powinno być opatrzone sygnaturą „Do odwietrzania“ o tem ich przeznaczeniu ostrzegającą.

Pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego chloroform w postaci maści lub balsamu; wszakże ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20 od sta całej mięszaniny.

4. Co do środków leczniczych nie wymienionych w farmakopei austryackiej, w cenniku lekarstw i w wykazie dawek najwyższych, trzymać się należy przy ich wydawaniu ściśle przepisów §§. 16. i 17. dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 3. Listopada 1808, L. 16.135.

5. Do wydawania leków dla zwierząt, rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. Marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34) nie stosuje się wcale.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Grudnia 1894,

zawierające postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie §. 2. lit. *e)* ustawy z dnia 30. Kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68) Ministerstwo spraw wewnętrznych, biorąc za podstawę opinię techniczną c. k. Najwyższej Rady Zdrowia, uznaje za stosowne uregulować a względnie rozszerzyć upoważnienia dla aptekarzy pod względem odręcznej sprzedaży środków leczniczych, tudzież pod względem wyrobu i sprzedaży specyfików farmaceutycznych, następującemi postanowieniami:

1. Upoważnienia nadane aptekarzom rozporządzeniami z dnia 14. Marca 1884 (Dz u. p. Nr. 34) i z dnia 1. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) pod względem sprzedaży odręcznej wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych rozszerzają się w ten sposób, że pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego z aptek publicznych nie tylko wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wymienione w obowiązującem siódmem wydaniu farmakopei austryjackiej z r. 1889, lecz także te, które zawierają trzy poprzednie wydania farmakopei austryackiej z wyjątkiem tych, co do których przepisy przyrządzenia zostały zmienione w obowiązującem VII. wydaniu onejże, tudzież tych, które w odnośnych wydaniach farmakopei austryackiej oznaczone są jako środki lecznicze, jakie wolno wydawać tylko na przepis lekarza.

Nadto pozwala się, żeby wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wyrabiane według przepisów aptekarskich podanych w obowiązujących farmakopeach państw europejskich a co do których rozporządzenia tutejsze nie wymagają przepisu lekarskiego, były w aptekach publicznych odręcznie sprzedawane.

Jednakże rzeczonych aptekarskich wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych krajowych i zagranicznych nie wolno wprowadzać w obrót pod żadnem innem, lecz tylko pod autentycznem aptekarskiem oznaczeniem.

O ile w obrocie aptecznym krajowych wytworów farmaceutycznych aptekarskich sprzedawane są także takie, które zawierają leki, same przez się wyłączone od sprzedaży odręcznej, n. p. *Pulvis Ipecacuanhae opiatus* i t. p., wolno wydawać je odręcznie tylko w takich dawkach pojedynczych i w takich ilościach całodziennych, żeby dawki dla dorosłych nigdy nie dochodziły aż do granicy oznaczonej w tablicy dawek maksymalnych i żeby dla dzieci były odpowiednio zmniejszane. Nadto przy sprzedaży tych ostatnich przedmiotów farmaceutycznych stosować należy odpowiednio obowiązujące postanowienia rozporządzeń do farmakopei i cenników lekarstw i zachowywać wszelkie ostrożności, potrzebne do zapobieżenia nadużyciom przy kupowaniu lekarstw.

2. Wydany rozporządzeniem z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) zakaz samowolnego kilkakrotnego wydawania lekarstw z apteki na receptę lekarską utrzymuje się w mocy obowiązującej; jednakże te wytwory lekarskie, które zanim rozporządzenie powyższe nabyło mocy prawa, wyrobione zostały jako przedmioty sprzedaży odręcznej według uwierzytelnionych dawniejszych, we własnem posiadaniu aptek zachowywanych recept lekarskich, jak również wytwory farmaceutyczne, służące z dawiendawna za środki ludowe, o ile nie zawierają materyałów od sprzedaży odręcznej wyłączonych, pozwala się także i nadal sprzedawać w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Atoli tak te jak i wszelkie inne wytwory farmaceutyczne w aptekach przyrządzone i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymane, wolno sprzedawać tylko pod takiem oznaczeniem, jakie ze względu na składniki i działanie okazuje się właściwem, iżby nie dawało powodu do mylnego rozumienia i niewprowadzało w błąd.

Pod innemi a przeto niewłaściwemi oznaczeniami nie wolno wydawać nawet doświadczonych lub aptecznych leków n. p. aptecznych *„Pillulae purgantes“* (pigułek na przeczyszczenie) pod nazwą „Wiedeńskich pigułek świętej Elżbiety czyszczących krew“, *Spiritus Sinapis* (spirytusu gorczycznego) pod nazwą „Algophonu“ i t. p.

O ile dotychczas nie trzymano się tego zakazu przy wydawaniu poszczególnych przedmiotów sprzedaży odręcznej w handlu optecznym, zastosować się należy do niego najpóźniej od dnia 31. Grudnia 1895.

3. Pozwala się aptekarzom sprzedawać specyfiki farmaceutyczne pod oznaczeniami odpowiedniemi do przepisów punktu 2-go i z wyraźnem na naczyniu umieszczonem wyszczególnieniem składu substancyi leczniczej, jakoteż z dokładnem zachowaniem przepisów, tyczących się handlu środków lekarskich.

Za specyfiki farmaceutyczne można jednak uważać tylko takie wytwory farmaceutyczne, w których istoty za środek lekarski uznane, jak n. p. *Balsamum Copaivae, Oleum Santali* i t. p., lub przetwory farmaceutyczne, n. p. *Extractum filicis maris, Extractum Cubebae* i inne przetwory farmaceutyczne

lub proste ich mięszaniny otrzymały tylko nową postać w sposobie przyrządzenia, która pod względem stosowania bardziej celowi odpowiada lub czyni lekarstwo znośniejszem dla zmysłów widzenia, powonienia, smaku, n. p. *Capsulae gelatinosae* lub *amylaceae*, Dragées, pigułki powleczone lakiem, klejem i t. p., rozczyny do wstrzykiwania sterylizowane, *Gelatinae medicatae*, *Suppositoria medicata*, *Sapones medicati* i t. p.

4. Wszelkie wytwory farmaceutyczne tych rodzajów, które w punktach poprzedzających są oznaczone, w aptece hurtownie przyrządzane i na sprzedaż przeznaczone, zapisywać należy w książce laboratorskiej, podając w niej czas i sposób przyrządzenia jakoteż ilość użytych składników i całego wytworu.

Każde naczynie zawierające odmierzoną dawkę wytworu farmaceutycznego w aptece zrobionego i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, opatrzone być powinno sygnaturą podającą firmę apteki, oznaczenie farmaceutyczne środka lekarskiego, cenę i według okoliczności prosty sposób użycia bez ordynacyi lekarskiej.

Każdą dawkę przetworu farmaceutycznego na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, gdy się ją stronie wydaje, opatrywać należy takimi samymi dopiskami na sygnaturze, jakich wymagają przepisy, tyczące się w ogóle wydawania lekarstw.

Ceny jednej dawki środków lekarskich w aptece w większej ilości wyrabianych, na dawki podzielonych i na sprzedaż w zapasie trzymanych, stosować należy do manipulacyj farmaceutycznych na większy rozmiar uskutecznianych a więc nie ceny taksy receptowej, ustanowionej za zrobienie oddzielne jednego lekarstwa, lecz zniżonej drogą obrachunku z wzięciem za podstawę cen hurtownych, czasu pracy i t. p. podług zasad powszechnych, według których obliczane są stopy cennika lekarstw.

W aptece znajdować się powinno szczegołowe obliczenie ceny każdego w mowie będącego wytworu farmaceutycznego, w tejże aptece sporządzanego i w zapasie trzymanego, uskutecznione podług przeciętnej ilości materyałów leczniczych naraz przetwarzanych, a Władza administracyjna ma rzetelność tego obrachunku sprawdzać.

5. Aptekarz winien utrzymywać zupełne, porządne wykazy wszystkich zapasowych, trzymanych w aptece na sprzedaż nie aptykarskich, krajowych, jakoteż wszystkich zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych, których autentyczne przepisy wyrobu stosownie do postanowienia §. 1. rozporządzenia mtnisteryalnego z dnia 17. Września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) każdego czasu w aptece znajdować się powinny; wykazy te utrzymywać należy oddzielnie dla własnych wyrobów a oddzielnie dla przedmiotów zkądinąd sprowadzonych i okazywać je przy wizytacyi aptek, jakoteż na żądanie Władzy.

Nadto apteka powinna posiadać zbiór egzemplarzy winiet, przepisów użycia i t. p. używanych przy sprzedaży tych wyrobów farmaceutycznych,

tudzież ogłoszeń i publikacyj wszelkiego rodzaju przez aptekę wydanych w interesie sprzedaży rzeczonych przedmiotów, ażeby na wezwanie urzędowe mogła je każdego czasu pokazać.

6. Władza administracyjna obowiązana jest nadzorować sporządzania i sprzedaży rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem odwołania się — zabraniać sporządzania i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządenie, winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę administracyjną I. instancyi.

Jeżeli Władza ta uzna, że nie może we własnym zakresie działania zabronić wyrobu i sprzedaży, przeciw czemu stronie odwołać się wolno, winna przesłać uwiadomienie Władzy administracyjnej krajowej.

Sprzedaż oznajmionego przedmiotu rozpocząć się może w aptece dopiero wtedy, gdy aptekarz otrzyma zawiadomienie urzędowe, że Władza administracyjna krajowa nie uznała za potrzebne zabronić wyrobu i sprzedaży tego przedmiotu.

Przy sprzedaży przedmiotu nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie, że gdyby kiedykolwiek dostrzeżonem zostało nie zgodne z przepisami postępowanie pod względem wyrobu i sprzedaży przedmiotu w mowie będącego, w takim razie, na podstawie zasięgniętej opinii Najwyższej Rady Zdrowia, zabroni wyrabiania tego przedmiotu.

7. Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu, o ile do nich nie mają być stosowane postanowienia ustawy karnej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

Cennik lekarstw farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalne przyrządy leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
—	—	—	—	—	I	Acetum	100	3	—	—
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum	„	10	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Scillae	10	3	100	20
—	—	—	—	I	—	Acidum aceticum concentr.	„	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutum	100	12	—	—
—	—	—	I	—	—	**Acidum arsenicosum pulv.**	1	1	—	—
—	I	—	—	—	—	Acidum benzoicum	„	5	10	34
—	—	—	—	—	I	„ boricum	10	3	100	21
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	4	„	30
—	—	—	—	I	—	**Acidum carbolicum** *)	„	3	„	19
I	—	—	—	—	—	„ „ **liquef** *)	„	3	„ 1000	19 170
—	—	—	—	I	—	„ **chromicum**	1	4	—	—
—	—	—	—	—	I	Acidum citricum	10	10	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	12	—	—
—	—	—	—	I	—	„ hydrochloricum concentr.	„	2	100	16
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	2	„	14
—	—	—	—	—	I	„ lacticum	1	3	10	23
—	—	—	—	I	—	„ nitrico-nitrosum	10	5	—	—
—	—	—	—	I	—	„ nitricum concentr.	„	3	100	22
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum	„	6	—	—
—	—	—	—	—	I	„ pyrogallicum	1	4	10	33
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum	„	2	„	10
—	—	—	—	I	—	„ sulfuricum concentr.	10	3	100	23
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	1	—	—
—	—	—	—	—	I	„ tannicum	1	2	10	10
—	—	—	—	—	I	„ tartaricum	10	4	100	30
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	5	„	40
—	—	—	—	I	—	Aether	„	3	„	16
—	I	—	—	—	—	„ aceticus	„	7	„	60
—	I	—	—	—	—	**Aloë pulv.**	„	3	—	—
—	—	—	—	—	I	Alumen	„	1	100	6

*) Porównaj Ministeryalne rozp. z 1. Sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131 ust. 2.
[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory: między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	…za koncesyą: na handel truciznami	…z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	…bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość (gramy)	Cena (ct.)	Ilość (gramy)	Cena (ct.)
—	—	—	—	—	I	Alumen pulv. . . .	10	2	100	13
I[1])	—	—	—	—	—	„ ustum pulv. . .	„	4	—	—
I	—	—	—	—	—	Aluminium aceticum solut. .	100	18	1000	160
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum .	10	2	100	17
—	—	—	—	I	—	Ammonia	„	2	„	11
—	I	—	—	—	—	Ammoniacum pulv. . .	„	7	—	—
I	—	—	—	—	—	Ammonium aceticum solut. .	„	5	—	—
—	I	—	—	—	—	„ bromatum .	„	19	—	—
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum .	„	3	—	—
—	—	—	—	—	I	„ chloratum . .	„	3	—	—
—	—	—	—	—	I	Amygdalae amarae . . .	„	3	—	—
—	—	—	—	—	I	„ dulces . . .	„	2	100	15
—	—	—	—	—	I	„ „ decortic. .	„	3	—	—
—	I	—	—	—	—	**Amylium nitrosum** . .	1	3	—	—
—	—	—	—	—	I	Amylum Marantae pulv. .	100	30	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Tritici pulv. . .	„	15	—	—
I	—	—	—	—	—	Antidotum Arsenici albi . .	Dawka	132	—	—
—	I	—	—	—	—	**Antifebrinum** . . .	1	2	10	11
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum** . . .	„	9	„	65
—	I	—	—	—	—	**Apomorphin. hydrochlor.**	0·01	2	0·1	15
I	—	—	—	—	—	**Aqua Amygdal. amar. conc.**	10	6	—	—
I	—	—	—	—	—	Aqua Amygdal. amar. diluta .	„	1	100	8
I	—	—	—	—	—	„ aromatica spirituosa .	100	16	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii florum . .	10	3	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Calcis	100	3	1000	20
I	—	—	—	—	—	„ carbolisata . . .	„	3	„	25
I	—	—	—	—	—	„ carminativa . . .	„	12	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . . .	100	10	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Chlori	10	3	100	25
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi simplex .	100	11	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ spirituosa	„	25	—	—
—	—	—	—	—	I	„ destillata . . .	„	3	1000	12
I	—	—	—	—	—	„ Foeniculi . . .	„	8	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Goulardi . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 51).			
—	I	—	—	—	—	**Aqua Laurocerasi** . .	10	4	100	30
I	—	—	—	—	—	Aqua Melissae . . .	100	12	—	—

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leków	Ilość	Cena	Ilość	Cena
oficynalne przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory									
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami								
		za koncesyą								
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	ct.	gramy	ct.
I	—	—	—	—	—	Aqua Menthae piperitae . .	100	12	—	—
I	—	—	—	—	—	„ plumbica . . .	Cennik robót aptekar. (Nr. 51.)			
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosae	100	10	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . . .	„	9	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Salviae . . .	„	12	—	—
—	I	—	—	—	—	Araroba depurata . . .	1	9	10	70
—	—	—	—	I	—	**Argentum nitric. crystall.** .	„	9	„	67
I	—	—	—	—	—	**„ „ fusum** .	„	11	„	82
I	—	—	—	—	—	Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	5	—	—
—	—	I	—	—	—	Asa foetida pulv. . . .	10	9	—	—
—	I	—	—	—	—	**Atropinum sulfuric.** . .	0·01	2	0·1	14
—	—	—	—	—	I	Axungia Porci . . .	100	20	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ benzoata . .	10	5	—	—
—	—	—	—	—	I	Balsamum Copaivae . .	„	7	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Peruvianum . .	„	25	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Tolutanum . .	„	14	—	—
—	—	—	—	—	I	Benzoë pulv.	„	10	—	—
I	—	—	—	—	—	Bismuth. subnitric. . . .	1	4	—	—
—	—	—	—	—	I	Bolus alba pulv. . . .	100	17	—	—
—	I	—	—	—	—	Bulbus Scillae sicc. pulv. .	1	2	—	—
—	—	—	—	—	I	Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	10	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	12	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	15	—	—
—	—	—	—	—	I	„ hypochlorosum .	100	7	1000	47
—	—	—	—	—	I	„ oxydatum pulv. . .	„	7	—	—
I	—	—	—	—	—	„ oxysulfurat. solutum .	„	20	—	—
I	—	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	10	34	—	—
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum ustum .	100	2	1000	15
—	—	—	—	—	I	Camphora	10	5	100	38
—	I	—	—	—	—	**Cantharides pulv.** . .	„	14	—	—
—	—	—	—	—	I	Carbo Ligni depurat. . .	100	14	—	—
—	—	—	—	—	I	Carrageen sciss. . . .	10	2	100	15
—	—	—	—	—	I	Caryophylli pulv. . . .	„	8	—	—
—	I	—	—	—	—	Castoreum pulv. . . .	0·1	5	—	—
—	—	—	—	—	I	Catechu pulv.	10	7	—	—

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory									
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami								
		za koncesyą								
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	ct.	gramy	ct.
—	I	—	—	—	—	Caules Dulcamarae sciss.	100	4	—	—
—	—	—	—	—	I	Cera alba	10	6	—	—
—	—	—	—	—	I	„ flava	„	4	100	32
I	—	—	—	—	—	Ceratum Cetacei	„	8	„	60
I	—	—	—	—	—	„ fuscum	„	5	„	40
—	—	—	—	—	I	Cetaceum	„	6	—	—
—	I	—	—	—	—	Chininum bisulfuric.	1	7	10	48
I	—	—	—	—	—	„ ferro-citricum	„	5	—	—
—	I	—	—	—	—	„ hydrochloricum	„	8	10	57
—	I	—	—	—	—	„ sulfuricum	„	6	„	46
I	—	—	—	—	—	„ tannicum	„	7	—	—
—	I	—	—	—	—	**Chloralum hydratum**	„	2	10	12
—	I	—	—	—	—	**Chloroformium** *)	10	6	100	40
—	I	—	—	—	—	**Cocainum hydrochloricum**	0·1	9	1	63
—	I	—	—	-	—	**Coffeinum**	„	2	„	13
—	—	—	—	—	I	Collodium	10	5	100	38
I	—	—	—	—	—	„ elasticum	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	Collyrium adstringens luteum	„	3	100	25
—	I	—	—	—	—	Cortex Cascarillae rudit. tus.	„	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	5	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Chinae rudit. tus.	„	7	100	55
—	I	—	—	—	—	„ pulv.	„	10	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi rudit. tus.	„	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	6	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Condurango rudit. tus.	„	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Frangulae sciss.	„	2	100	14
—	—	—	—	—	I	„ Fructus Aurantii sciss.	„	6	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ Citri sciss.	„	5	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Granati rudit tus.	„	4	100	30
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	6	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Quebracho rudit. tus.	„	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Quercus sciss.	100	10	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	10	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani rud.tus.	„	3	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Salicis sciss.	100	11	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. Sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczególnem zezwoleniem	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
—	—	—	—	—	I	Crocus	1	13	—	—
—	—	—	—	—	I	" pulv.	"	16	—	—
—	—	—	—	I	—	**Cuprum sulfuricum** *) .	10	3	—	—
I	—	—	—	—	—	Decoct Sarsapar. comp. fortius	100	48	1000	109
I	—	—	—	—	—	" " " mitius .	"	30	"	84
I	—	—	—	—	—	Elaeosacchara . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2 i 34.)			
I	—	—	—	—	—	Electuarium aromaticum . .	10	4	—	—
I	—	—	—	—	—	" lenitivum . .	"	6	100	52
—	—	—	—	—	I	Elemi	"	3	—	—
I[1])	—	—	—	—	—	Emplastrum adhaesivum . .	100 cm.²	6	1000 cm.² 1 M. = 3500 cm²	50 140
I[1])	—	—	—	—	—	" Anglicanum . .	"	20	—	—
I	—	—	—	—	—	" Cantharidum .	10	11	100	95
I	—	—	—	—	—	" " perpet.	"	16	—	—
I	—	—	—	—	—	" Cerussae . .	"	5	100	45
I	—	—	—	—	—	" Conii . . .	"	5	"	44
I	—	—	—	—	—	" Diachylon composit.	"	5	"	40
I	—	—	—	—	—	" " simplex	"	3	"	26
I	—	—	—	—	—	" Hydrargyri . .	"	8	"	60
I	—	—	—	—	—	" " extensu.	100 cm.²	11	1000 cm.²	85
I	—	—	—	—	—	" Meliloti . .	10	4	100	31
I	—	—	—	—	—	" Minii . . .	"	5	"	40
I	—	—	—	—	—	" oxycroceum .	"	15	"	120
I	—	—	—	—	—	" saponatum . .	"	5	"	41
I	—	—	—	—	—	" " extensum	100 cm.²	8	1000 cm.²	70
I	—	—	—	—	—	Emulsiones	Cennik robót aptek. (Nr. 13.)			
—	I	—	—	—	—	**Euphorbium pulv.** . .	10	6	—	—
I	—	—	—	—	—	**Extractum Aconiti radicis**	1	8	—	—
I	—	—	—	—	—	" **Aloës** . .	10	11	—	—
I	—	—	—	—	—	" **Belladonn.fol.**	1	8	—	—
I	—	—	—	—	—	Extractum Calami aromatici .	10	70	—	—
I	—	—	—	—	—	" Calumbae .	1	15	—	—
I	—	—	—	—	—	**Extractum Cannabis Indic.**	"	12	—	—
I	—	—	—	—	—	Extractum Centaurii minoris .	10	30	—	—
I	—	—	—	—	—	" Chinae . .	1	10	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. Sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.
[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
I	—	—	—	—	—	**Extractum Colocynthidis** .	1	15	—	—
I	—	—	—	—	—	**Extractum Conii herbae** .	„	7	—	—
I	—	—	—	—	—	Extractum Cubebae . .	„	12	—	—
I	—	—	—	—	—	**Extractum Filicis maris** .	„	13	10	102
I	—	—	—	—	—	Extractum Gentianae . .	10	18	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Graminis . .	„	15	—	—
I	—	—	—	—	—	**Extractum Granati** . .	„	64	—	—
I	—	—	—	—	—	**„ Hydrastidis fluidum**	„	13	—	—
I	—	—	—	—	—	**„ Hyoscyami foliorum** .	1	7	—	—
I	—	—	—	—	—	Extractum Liquiritiae . .	10	18	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Malatis Ferri .	„	10	—	—
I	—	—	—	—	—	**Extractum Opii** . . .	1	14	—	—
I	—	—	—	—	—	Extractum Quassiae . .	„	13	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Quebracho fluidum	10	11	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Ratanhiae . .	1	7	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Pursh. fluid.	10	12	100	100
I	—	—	—	—	—	„ Rhei . . .	1	7	—	—
I	—	—	—	—	—	**Extractum Scillae** . .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	**„ Secalis cornuti**	„	8	—	—
I	—	—	—	—	—	**„ Strychni** .	„	14	—	—
I	—	—	—	—	—	Extractum Taraxaci . .	10	16	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Trifolii fibrini .	„	18	—	—
I	—	—	—	—	—	Ferrum carbonic. saccharat. .	„	12	—	—
—	I	—	—	—	—	„ citricum ammoniat. .	1	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ hydrooxyd. dialys. liqu.	10	4	100	35
—	I	—	—	—	—	„ lacticum . . .	1	2	10	16
—	I	—	—	—	—	„ et Natrium pyrophosph.	„	2	„	16
—	—	—	—	—	I	„ pulveratum . .	10	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ reductum . .	1	3	—	—
I	—	—	—	—	—	„ sesquichlorat. crystall	10	5	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ solutum	„	4	100	30
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	„	2	„	17
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv	„	4	—	—
—	I	—	—	—	—	Flores Arnicae sciss. . .	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Chamomillae Romanae	„	2	100	15
—	—	I	—	—	—	„ „ vulgaris .	„	3	„	22

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
—	I	—	—	—	—	Flores Chamom. vulg. rudit. tus.	10	4	100	32
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	6	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Cinae	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Koso sciss. . . .	„	5	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	8	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	„	7	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Malvae	„	3	100	18
—	—	I	—	—	—	„ Rhoeados sciss. . .	„	5	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Rosae sciss. . .	„	5	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Sambuci . .	„	2	100	16
—	—	I	—	—	—	„ Tiliae sciss. . .	„	3	„	17
—	—	I	—	—	—	„ Verbasci . .	„	6	„	42
—	—	I	—	—	—	Folia Althaeae sciss. . .	100	10	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Aurantii „ . .	10	2	—	—
—	I	—	—	—	—	**Folia Belladonnae sciss.** .	„	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	1	—	—
—	I	—	—	—	—	Folia Coca sciss. . . .	10	8	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	14	—	—
—	I	—	—	—	—	**Folia Digitalis sciss.** . .	10	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	1	—	—
—	I	—	—	—	—	„ **Hyoscyami sciss.**	10	3	100	17
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit tus.**	„	3	„	24
—	—	I	—	—	—	Folia Malvae sciss. . .	100	14	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Melissae „ . .	10	3	100	19
—	—	I	—	—	—	„ Menthae-crispae sciss. .	„	3	—	—
—	—	I	—	—	—	„ „ piperitae sciss.	„	3	100	20
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	„	5	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Rosmarini sciss . .	„	1	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Salviae „ . .	„	3	100	20
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	6	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Sennae Alexandr. sciss.	„	5	100	36
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	8	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Sennae de Tinnev. scis.	„	3	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	5	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ „ sine resina	„	10	—	—

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	… za koncesyą na handel truciznami	… z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	… bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
—	I	—	—	—	—	**Folia Stramonii sciss.**	10	2	—	—
—	—	I	—	—	—	Folia Taraxaci sciss.	100	10	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Theae	10	12	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Trifolii fibrini sciss.	100	14	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	10	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Uvae ursi	100	13	—	—
—	I	—	—	—	—	Fructus Anisi stellati rudit. tus.	10	6	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	9	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Anisi vulgaris	100	16	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	10	5	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Cardamomi rudit. tus.	1	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Carvi	100	15	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	10	5	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Cassiae Fistulae sciss.	100	11	—	—
—	I	—	—	—	—	**Fructus Colocynthid. pulv.**	1	3	—	—
—	—	—	—	—	I	Fructus Coriandri	100	9	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Cubebae pulv.	10	6	—	—
—	—	—	—	—	I	Fructus Foeniculi	100	12	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	10	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi rudit. tus.	100	10	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Lauri „ „	„	15	—	—
—	I	—	—	—	—	**Fructus Papaver. rud. tus.**	10	5	—	—
—	—	I	—	—	—	Fructus Tamarindi	„	2	100	12
—	—	—	—	—	I	„ Vanillae	1	12	—	—
—	—	—	—	—	I	Fungus igniarius	10	4	—	—
—	I	—	—	—	—	Galbanum pulv	„	8	—	—
—	—	—	—	—	I	Gallae rud. tus.	„	4	—	—
—	—	—	—	—	I	Gelatina animalis	„	7	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae pellucida	„	6	—	—
—	I	—	—	—	—	Glandulae Lupuli	1	3	—	—
I	—	—	—	—	—	Globuli martiales	1 sztuka	20	—	—
—	—	—	—	—	I	Glycerinum	10	3	100	24
—	I	—	—	—	—	Guarana pulv.	1	3	—	—
—	—	—	—	—	I	Gummi Acaciae	10	7	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	9	—	—
—	—	I	—	—	—	Herba Absinthii sciss.	100	12	—	—

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
—	I	—	—	—	—	Herba Absinthii pulv. . .	10	5	—	—
—	I	—	—	—	—	**Herba Cannab. Ind. sciss.** .	„	3	—	—
—	—	I	—	—	—	Herba Capilli Veneris sciss. .	„	2	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Centaurii minoris sciss.	100	26	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Chenopodii sciss. .	10	3	—	—
—	I	—	—	—	—	**Herba Conii sciss.** . .	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit. tus.** .	„	3	100	21
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	4	—	—
—	I	—	—	—	—	Herba Galeopsidis sciss. .	„	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Herniariae „ . .	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	**Herba Lobeliae sciss.** .	„	4	—	—
—	—	I	—	—	—	Herba Meliloti sciss. . .	100	12	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	3	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Millefolii sciss. . .	100	12	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Origani „ . .	„	13	—	—
—	I	—	—	—	—	**Herba Sabinae sciss.** . .	10	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	6	—	—
—	—	I	—	—	—	Herba Serpylli sciss. . .	„	1	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Spilanthis „ . .	„	5	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Violae tricoloris sciss.	100	14	—	—
—	I	—	—	—	—	Hirudo	1 sztuka	10	—	—
—	—	—	—	I	—	Hydrargyrum	10	6	—	—
I	—	—	—	—	—	**Hydrargyrum bichloratum ammoniat.**	1	3	—	—
—	—	—	I	—	—	„ **bichlor. corros. pulv.**	„	2	10	15
I	—	—	—	—	—	„ **bijodatum rubrum**	„	4	—	—
I	—	—	—	—	—	„ **chlor. mite praecip. par.**	1	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ **chlor. mite sublim. parat.**	„	2	—	—
I	—	—	—	—	—	„ **jodatum flavum**	„	5	—	—
I	—	—	—	—	—	„ **oxydatum flavum**	1	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ **tannicum oxydulat.**	„	8	—	—
I	—	—	—	—	—	Hydromel Infantum . .	10	5	100	30
—	—	—	—	—	I	Ichthyocolla	„	27	—	—
I	—	—	—	—	—	Infusum Sennae cum Manna .	„	4	100	25
—	I	—	—	—	—	**Jodoformium cryst. et pulv.**	1	6	10	47
—	—	—	—	I	—	**Jodum**	„	6	—	—

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
I	—	—	—	—	—	**Kalium acetic. solutum** . .	10	6	—	—
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	7	100	56
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10	„	74
—	—	—	—	-	I	„ carbonicum crudum .	100	11	—	—
—	—	- -	—	—	I	„ „ purum .	10	5	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ solut. .	„	3	—	—
—	—	—	—	I	—	„ chloricum . .	„	3	100	21
—	—	—	—	I	—	„ „ pulv. .	„	4	„	28
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum .	„	10	—	—
—	—	—	—	—	I	„ hydrotartaricum pulv.	„	6	100	47
—	—	—	—	—	I	„ hypermanganicum .	1	1	—	—
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	10	34	100	247
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. .	„	40	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Natrio-tartaricum .	„	3	100	24
—	—	—	—	—	I	„ „ „ pulv.	„	4	„	34
—	—	—	—	—	I	„ nitricum . . .	„	2	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	3	—	—
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	12	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ pro balneo	100	16	1000	132
—	I	—	—	—	—	Kamala	1	3	—	—
—	—	—	—	I	—	**Kreosotum**	„	2	10	12
—	I	—	—	—	—	**Lactucarium**	„	5	—	—
—	—	—	—	—	I	Lanolinum	10	8	100	62
—	—	I	—	—	—	Lichen Islandicus sciss. .	100	10	—	—
—	—	—	—	—	I	Lignum Guajaci „ .	10	1	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Haematoxyli sciss. .	„	1	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi „ .	„	1	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Quassiae „ .	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	5	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Santali rubrum sciss.	„	1	—	—
I	—	—	—	—	—	Linimentum ammoniatum .	„	3	100	21
I	—	—	—	—	—	„ saponato-camphor.	„	4	„	28
I	—	—	—	—	—	**Liquor acidus Halleri** .	„	5	—	—
I	—	—	—	—	—	Liquor Ammoniae anisat. .	„	5	—	—
—	I	—	—	—	—	Lithium carbonicum .	1	6	—	—
—	—	I	—	—	—	Lycopodium	10	7	100	50

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory									
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekamt: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	ct.	gramy	ct.
—	—	—	—	—	I	**Macis**	10	11	—	—
—	—	—	—	—	I	Magnesium carbonicum pulv. .	„	5	100	36
I	—	—	—	—	—	„ citricum .	„	20	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ effervescens	„	10	—	—
I¹)	—	—	—	—	—	„ oxydatum . .	„	15	—	—
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	100	10	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	3	—	—
—	—	—	—	—	I	Maltum	100	12	—	—
—	—	I	—	—	—	Manna cannulata . . .	10	8	—	—
—	—	I	—	—	—	„ communis electa . .	„	3	100	23
I	—	—	—	—	—	Massa Pilularum Ruffi . .	„	22	—	—
—	—	—	—	—	I	Mastiche pulv. . . .	„	13	—	—
I¹)	—	—	—	—	—	Mel depuratum . . .	100	24	—	—
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . . .	10	4	—	—
—	—	I	—	—	—	Mentholum	1	5	10	40
I	—	—	—	—	—	Mixtura gummosa . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2.)			
I	—	—	—	—	—	„ oleoso-balsamica .	10	8	100	62
—	I	—	—	—	—	**Morphinum hydrochloric.**	0·1	4	1	25
I	—	—	—	—	—	Mucilago Cydoniae . .	10	3	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Gummi Acaciae .	„	6	100	37
—	—	—	—	—	I	Myrrha pulv. . . .	„	8	—	—
—	—	—	—	—	I	Naphtalinum	„	6	—	—
—	I	—	—	—	—	β-Naphtolum . . .	„	12	—	—
—	—	—	—	—	I	Natrium boracicum pulv. .	„	3	100	26
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	8	„	60
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum . .	100	12	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	4	100	26
—	—	—	—	—	I	„ hydrocarbonic. pulv.	„	2	„	14
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„	43	—	—
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ siccum pulv.	„	7	—	—
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum . .	1	2	10	11
—	—	—	—	—	I	„ silicicum . .	100	16	—	—
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum cryst. .	„	11	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	4	—	—

¹) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopoi.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. idyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
—	—	—	—	—	I	**Oleum** Amygdalarum . .	10	6	100	47
—	—	—	—	—	I	„ Anisi	1	5	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii corticis .	„	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ florum . .	0·1	5	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Bergamottae . .	1	3	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Cacao	10	6	—	—
—	—	—	—	—	I	„ cadinum . . .	„	2	100	13
I	—	—	—	—	—	„ camphoratum . .	„	6	„	44
—	—	—	—	—	I	„ Carvi	1	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Caryophyllorum . .	„	2	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi . . .	„	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Citri	„	4	—	—
—	I	—	—	—	—	**Oleum Crotonis** . . .	„	3	—	—
—	—	—	—	—	I	Oleum Foeniculi . .	„	4	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Hyoscyami folior. coctum	10	4	100	26
—	—	I	—	—	—	„ Jecoris Aselli . .	100	23	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi . . .	1	2	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Lauri	10	3	100	20
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	1	3	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Lini	100	12	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Macidis . . .	1	5	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Menthae piperitae .	„	14	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Myristicae expressum .	„	2	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Olivae	10	3	100	26
—	—	—	—	—	I	„ Pini Pumilionis . .	1	3	10	17
—	—	—	—	—	I	„ Ricini	100	20	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Rosae	0·1	14	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Rosmarini . . .	1	1	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Santali . . .	„	5	10	34
—	I	—	—	—	—	**Oleum Sinapis aethereum** .	„	12	—	—
—	—	—	—	—	I	Oleum Terebinthinae . .	100	13	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ rectificatum	10	2	100	14
—	I	—	—	—	—	„ Valerianae . . .	1	10	—	—
—	—	—	—	—	I	Olibanum pulv. . . .	10	5	—	—
—	I	—	—	—	—	**Opium pulv.** . . .	1	5	—	—
I	—	—	—	—	—	Oxymel Scillae . . .	10	5	—	—

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory									
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami								
		za koncesyą								
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	ct.	gramy	ct.
I	—	—	—	—	—	Oxymel simplex . . .	10	4	—	—
—	—	—	—	—	I	**Paleae haemostaticae** . .	1	2	—	—
I	—	—	—	—	—	Pasta gummosa . . .	10	9	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae flava . .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	Pastilli e Natrio hydrocarbonico	10 sztuk	14	—	—
—	I	—	—	—	—	Pepsinum	1	4	—	—
—	I	—	—	—	—	**Physostigminum salicylic.**	0·01	4	—	—
—	I	—	—	—	—	**Pilocarpinum hydrochlor.**	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	Pilulae laxantes . . .	10	22	—	—
—	—	—	—	—	I	Pix liquida	100	10	—	—
—	—	—	—	—	I	Placenta seminum Lini pulv.	„	6	1000	52
—	—	—	—	I	—	**Plumbum aceticum** . .	10	3	—	—
—	—	—	—	I	—	„ „ **sicc. pulv.**	„	5	—	—
I	—	—	—	—	—	Plumbum aceticum basic. solut.	„	2	100	15
—	—	—	—	I	—	„ carbonicum pulv. .	„	4	—	—
—	—	—	—	I	—	„ hyperoxyd. rubr. pulv.	„	3	—	—
—	—	—	—	I	—	„ oxydatum pulv. .	„	3	100	25
I	—	—	—	—	—	Potio Magnesii citrici effervesc.	1 dawka	56	—	—
I	—	—	—	—	—	Pulpa Cassiae Fistulae . .	10	10	—	—
I[1])	—	—	—	—	—	„ Prunorum . . .	„	4	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Tamarind. depurata .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	Pulvis aërophorus . . .	10 daw.	30	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ Seidlitzensis	„	80	—	—
I[1])	—	—	—	—	—	„ dentifricius albus .	10	6	—	—
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ niger .	„	9	—	—
I	—	—	—	—	—	„ gummosus . . .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Ipecacuanhae opiatus .	1	2	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae compositus .	10	8	—	—
—	—	I	—	—	—	Radix Althaeae sciss. . .	100	18	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	5	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Angelicae sciss. . .	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	6	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Arnicae sciss. . .	„	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Bardanae sciss. . .	„	2	100	13
—	I	—	—	—	—	**Radix Belladonnae pulv.** .	1	1	—	—
—	—	I	—	—	—	Radix Calami aromatici sciss.	10	2	100	12

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, okonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzepaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
—	I	—	—	—	—	Radix Calami aromatici pulv.	10	5	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Calumbae sciss. . .	„	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	6	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Filicis maris pulv. .	„	6	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Gentianae sciss. . .	„	2	100	11
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	4	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Graminis sciss. . .	100	8	—	—
—	I	—	—	—	—	**Radix Hydrastidis rud. tus.**	10	7	—	—
—	I	—	—	—	—	**„ Ipecacuanh. rud. tus.**	1	4	—	—
—	I	—	—	—	—	**„ „ pulv.**	„	5	—	—
—	—	—	—	—	I	Radix Iridis pulv. . . .	10	7	—	—
—	I	—	—	—	—	**Radix Jalapae pulv.** . .	„	9	—	—
—	—	I	—	—	—	Radix Liquiritiae sciss. . .	100	10	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ mundata pulv.	10	5	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Ononidis sciss. . .	100	11	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Pyrethri „ . .	10	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Ratanhiae „ . .	„	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	9	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Rhei . . .	„	15	—	—
—	—	I	—	—	—	„ „ rudit. tus. . .	„	16	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	1	3	10	18
—	I	—	—	—	—	„ Salep rudit. tus. . .	10	9	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	12	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Sarsaparillae sciss. .	„	6	100	50
—	I	—	—	—	—	„ Sassafras sciss. . .	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Senegae „ . . .	„	5	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Taraxaci „ . . .	„	1	—	—
—	—	I	—	—	—	„ Valerianae „ . . .	„	2	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	4	—	—
—	I	—	—	—	—	„ Zedoariae „ . . .	„	4	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Zingiberis „ . . .	„	5	—	—
—	—	—	—	—	I	Resina Guajaci . . .	„	10	—	—
I	—	—	—	—	—	**Resina Jalapae** . . .	1	15	—	—
I	—	—	—	—	—	Roob Juniperi . . .	10	8	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Sambuci . . .	„	4	—	—

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane — chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. — chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą — na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	za koncesyą — na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
I[1])	—	—	—	—	—	Rotulae Menthae piperitae .	10	5	—	—
—	—	—	—	—	I	Saccharum pulv. . . .	„	2	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Lactis pulv .	„	5	—	—
—	I	—	—	—	—	**Santonium . . . .**	0·1	1	1	6
—	—	—	—	—	I	Sapo kalinus	100	10	—	—
I	—	—	—	—	—	„ medicinalis pulv. . .	10	7	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Venetus pulv. . .	„	4	—	—
—	I	—	—	—	—	**Secale cornutum rudit. tus.**	„	3	—	—
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	1	—	—
—	—	—	—	—	I	Semen Cydoniae . . .	10	7	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Lini	100	7	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . . .	„	18	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Myristicae pulv. . .	10	14	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Quercus tostum pulver.	100	16	—	—
—	I	—	—	—	—	**Semen Sabadillae pulv.**	10	7	—	—
—	—	—	—	—	I	Semen Sinapis pulverat. .	100	15	—	—
—	I	—	—	—	—	**Semen Strychni pulv.** .	1	1	—	—
I[1])	—	—	—	—	—	Serum Lactis . . .	Cena robót aptek. (Nr. 18.)			
I	—	—	—	—	—	**Solutio arsenicalis Fowleri**	1	2	10	10
I	—	—	—	—	—	Species Althaeae . . .	100	15	—	—
I	—	—	—	—	—	„ amaricantes . .	„	26	—	—
I	—	—	—	—	—	„ aromaticae . .	„	36	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	47	—	—
I	—	—	—	—	—	„ emollientes . .	„	18	—	—
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	25	—	—
I	—	—	—	—	—	„ laxantes St. Germain.	10	9	100	63
I	—	—	—	—	—	„ Lignorum . . .	100	20	—	—
I	—	—	—	—	—	„ pectorales . . .	„	17	—	—
I	—	—	—	—	—	Spiritus *) Aetheris . .	10	4	100	24
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anisi . . .	„	3	„	19
I[1])	—	—	—	—	—	„ aromaticus . . .	„	5	„	36
I[1])	—	—	—	—	—	„ camphoratus . .	„	3	„	17
I[1])	—	—	—	—	—	„ Carvi . . .	„	3	„	19
I	—	—	—	—	—	„ Ferri sesquichlor. aether	„	7	—	—

*) Ceny wszystkich artykułów spirytus. obrach. są z uwzględ. podatku od spirytusu.
[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena	Ilość	Cena
oficynalne przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory									
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	ct.	gramy	ct.
I¹)	—	—	—	—	—	Spiritus*) Juniperi . . .	10	3	100	23
I¹)	—	—	—	—	—	„ Lavandulae . .	„	5	„	37
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piper. .	„	4	„	27
I¹)	—	—	—	—	—	„ Rosmarini . . .	„	3	„	24
I	—	—	—	—	—	„ saponatus . . .	„	3	„	22
I	—	—	—	—	—	„ Saponis kalini .	„	4	„	32
I	—	—	—	—	—	„ Sinapis . . .	„	5	„	38
—	—	—	—	—	I	„ Vini concentratus .	100	18	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutus . .	„	14	—	—
—	—	—	—	—	I	„ „ Cognac . .	10	9	100	65
—	I	—	—	—	—	**Stibium Kalio-tartar. pulv.**	1	2	—	—
I	—	—	—	—	—	**„ sulfuratum aurant.**	„	5	—	—
—	—	—	—	—	I	Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	3	—	—
—	I	—	—	—	—	**Strychninum nitricum** .	0·01	1	—	—
—	I	—	—	—	—	Styrax liquidus . . .	10	6	100	40
I	—	—	—	—	—	Succus Liquirit. depur. pulv.	„	7	—	—
I	—	—	—	—	—	Sulfur depuratum . . .	„	3	—	—
I	—	—	—	—	—	„ praecipitatum . .	„	8	—	—
I	—	—	—	—	—	Syrupus Althaeae . . .	„	3	100	18
I	—	—	—	—	—	„ amygdalinus . .	„	4	„	30
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	3	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Capilli Veneris .	„	4	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Citri . . .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Ferri jodati . .	„	8	—	—
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Ipecacuanhae** .	„	5	—	—
I	—	—	—	—	—	Syrupus Menthae . . .	„	4	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Mororum . . .	„	3	—	—
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Papaveris** . .	„	4	—	—
I	—	—	—	—	—	Syrupus Rhei . . .	„	3	—	—
I¹)	—	—	—	—	—	„ Ribium . . .	„	3	—	—
I¹)	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . .	„	3	100	22
I	—	—	—	—	—	„ Senegae . . .	„	5	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Sennae cum Manna .	„	3	—	—

*) Ceny wszystkich artykułów spiritus. obrach. są z uwzględ. podatku od spirytusu.
¹) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena	Ilość	Cena
oficynalne przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory									
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami								
		za koncesyą								
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	ct.	gramy	ct.
—	—	—	—	—	I	Syrupus simplex . . .	10	2	100	16
—	—	—	—	—	I	Talcum pulv. . . .	100	10	—	—
—	—	—	—	—	I	Terebinthina	„	8	—	—
—	—	—	—	—	I	„ Veneta . .	10	3	—	—
—	I	—	—	—	—	Thymolum	1	8	—	—
I	—	—	—	—	—	Tinctura Absinthii compos. .	10	4	100	24
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Aconiti radicis** .	„	7	—	—
I	—	—	—	—	—	Tinctura amara . . .	„	5	100	35
I	—	—	—	—	—	„ Arnicae . . .	„	4	„	24
I	—	—	—	—	—	Tinctura Aurantii corticis .	„	4	„	30
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Belladonnae fol.**	„	6	—	—
I[1])	—	—	—	—	—	Tinctura Benzoës . . .	„	5	100	38
I	—	—	—	—	—	„ Calami aromatici .	„	3	„	22
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Cantharidum** .	„	7	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Cascarillae . .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Castorei . . .	1	12	10	86
I	—	—	—	—	—	„ Catechu . . .	10	5	—	—
I[1])	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . .	„	4	100	28
I	—	—	—	—	—	„ Chinae composita .	„	4	„	31
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	4	„	27
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Colchici seminis**	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	„ **Digitalis** . .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	Tinctura Gallarum . . .	„	5	100	36
I	—	—	—	—	—	„ Guajaci . . .	„	5	—	—
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Ipecacuanhae** .	„	10	—	—
I	—	—	—	—	—	„ **Jodi** . .	„	11	100	83
I	—	—	—	—	—	„ **Lobeliae** . .	„	6	—	—
I	—	—	—	—	—	Tinctura Malatis Ferri . .	„	9	100	68
I[1])	—	—	—	—	—	„ Myrrhae . . .	„	5	„	38
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Opii crocata** .	1	2	10	15
I	—	—	—	—	—	„ „ **simplex**	„	1	„	7
I	—	—	—	—	—	Tinctura Ratanhiae . .	10	5	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Rhei aquosa . .	„	4	100	30
I	—	—	—	—	—	„ „ vinosa Darelli .	„	11	„	90
I	—	—	—	—	—	„ Spilanthis composita	„	8	—	—

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory / których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	chemiczne przetwory (których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami)	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Strophanthi** . .	1	2	10	10
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** . .	10	6	—	—
I	—	—	—	—	—	Tinctura Valerianae . .	„	4	—	—
I[1])	—	—	—	—	—	„ Vanillae . .	1	3	—	—
I	—	—	—	—	—	Trochisci Ipecacuanhae . .	10 sztuk	6	—	—
I	—	—	—	—	—	„ Santonini . .	„	8	—	—
I	—	—	—	—	—	Unguentum aromaticum .	10	5	100	38
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	5	„	38
I	—	—	—	—	—	„ Diachylon . .	„	7	„	60
I	—	—	—	—	—	„ emolliens . .	„	10	„	76
I	—	—	—	—	—	„ Glycerini . .	„	7	„	53
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	9	„	75
I	—	—	—	—	—	„ Juniperi . .	„	6	„	50
I	—	—	—	—	—	„ Plumbi acetici .	„	5	„	40
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . .	„	7	„	58
I	—	—	—	—	—	„ Sabadillae . .	„	6	„	50
I	—	—	—	—	—	„ simplex . .	„	4	„	32
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	5	„	40
I	—	—	—	—	—	„ Zinci oxydati .	„	12	„	100
—	—	—	—	—	I	Vaselinum	„	4	„	26
—	I	—	—	—	—	**Veratrinum**	0·1	4	—	—
I	—	—	—	—	—	Vinum Chinae . . .	10	7	100	60
I	—	—	—	—	—	**Vinum Colchici seminis** .	„	10	—	—
—	—	—	—	—	I	Vinum Malagense . . .	„	4	100	25
I	—	—	—	—	—	**Vinum Stibii Kalio-tartar.**	„	10	—	—
—	—	—	—	I	—	**Zincum chloratum** . .	„	10	100	70
I[1])	—	—	—	—	—	Zincum oxydatum . . .	„	20	—	—
—	—	—	—	I	—	**Zincum sulfuricum** *) .	„	2	100	16
—	—	—	—	I	—	„ „ **pulv.** *)	„	3	„	24

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle farmakopei.
*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131 ust. 2.

Cennik robót receptowych.

		ct.
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	10
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
2	Za rozpuszczenie stałych leków, powidełek, ciągłych i suchych wyciągów, dalej olejo-cukrów włącznie z sporządzeniem tychże, w cieczy o zwykłej lub podwyższonej ciepłocie, wliczając w miarę potrzeby cedzenie, dalej za roztarcie likwarzy, powideł i miękkich mydeł celem sporządzenia płynnych leków, następnie za rozcieranie przetworów rozmaitej zbitości z cieczami, w których przetwory te wcale nie lub tylko częścią są rozpuszczalnymi	7
	Uwagi: *a)* Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2. są zestawione, wolno ustanowioną cenę 7 ct. tylko raz policzyć. *b)* W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej. *c)* Za rozpuszczenie lub zarobienie artykułów wymienionych w pozycyi 2. w celu sporządzenia elektwarzy, plastry i woskomazi, pigułek, kęski i pastylki, maści i mazidła, czopki, gałki i pręcików nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze.	
3	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	15
	Bacilli vide Nr. 47 i 49.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 20.	
	Komprymowanie.	
4	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	5
	Odwary i napary.	
5	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie	18
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	2

		ct.
6	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy zato wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	25
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	2
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować. Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
7	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie	15
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	2
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
8	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
9	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	2
	Wydanie leków niepłynnych.	
10	Za wydanie leku niepłynnego, jak np ziółka (species), pojedyńczego proszku i t. d., jeżeli się nie używa przy tem naczynia, policzyć wolno za papier i sygnaturę do 200 gramów włącznie	3
	ponad 200 aż do 500 gramów włącznie . . .	5
	za większe ilości w ogóle	7
11	Za wydanie plastru nie rozsmarowanego albo woskomazi (ceratum) wraz z papierem woskowym, tudzież za opakowanie i sygnaturę policzyć wolno aż do 200 gram. włącznie	5
	ponad 200 gr. aż do 500 gramów włącznie . .	7
	za większe ilości w ogóle	10
12	Za wydanie rozsmarowanego plastru aż do 500 □ cm. wraz z papierem woskowym, opakowaniem i sygnaturą	5
	za większe ilości w ogóle	8
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 34.	
	Mleczanki (emulsio).	
13	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	12

		ct.
	Przesączenie (filtratio).	
14	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie:	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	3
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	5
	„ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gramów	2
	Galarety (gelatina).	
15	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	25
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	10
	Gałki (globuli) vide Nr. 47 i 48.	
	Napary vide Nr. 7.	
	Elektwarzy (electuaria).	
16	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	15
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	5
	Mazidła (linimentum) vide Nr. 42, 43 i 44.	
	Maceracye vide Nr. 9.	
	Serwatki.	
17	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	20
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr. .	10
18	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie . . . , . .	30
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	15
	Pastylki vide Nr. 23 i 31.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
19	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	10
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	3

		ct.
20	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domięszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	5
21	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	15
	za każde następne 100 □ cm.	5
22	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm. . .	3
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100 □ cm.	10
	Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).	
23	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	10
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	5
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 16.	
24	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	5
25	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	10
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium). *b)* Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	
26	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem wraz z tymże	15
27	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	20
28	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	30
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 20 ct. i t. d.	

		ct.
29	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	1
30	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	4
31	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	2
	ponad 10 sztuk za każdą następną . . .	1
	Proszki i ziółka (species).	
32	Za rozcieranie ciał krystalicznych które są zapisane same dla siebie, i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku, należy porachować aż do 10 gramów włącznie	5
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	1
	Uwaga. Za rozcieranie krystalicznych proszków nie wolno nic porachować.	
33	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	10
	powyżej 100 gramów	15
34	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
35	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włącznie należytości za ważenie, gdy ono jest potrzebnem, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po	2
	wyżej 10 dawek za każdą następną	1
36	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każde 2 sztuki policzyć więcej o . , . .	1
37	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć	
	aż do 10 dawek włącznie, za każdą dawkę po . .	3
	wyżej 10 dawek za każdą następną po . . .	2

		ct.
38	Za wydanie proszków lub innych odpowiednich leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, za każdą dawkę po . . .	3
39	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każde 2 proszki . . .	1
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv." w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
40	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	5
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	3
41	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z potrzebnem ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą aż do 100 gr. . .	2
	przy większych ilościach	3
	Uwaga. Za samo zmięszanie ziółek nic się nie należy.	
	Maści i mazidła (linimenta).	
42	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr włącznie	10
	za większe ilości	15
	Uwagi: *a)* Za zmięszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 13. *b)* Za sporządzenie mięszaniny z Linimentum saponato-camphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 5 centów za stopienie. Za mięszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 44.	
43	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	15
	za większe ilości	20
44	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	20
	za większe ilości	25

		ct.
45	Za podzielenie maści albo kilkakrotne wydanie maści w większej ilości dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, owijką i sygnaturą, należy porachować za każdą dawkę aż do 10 włącznie	3
	wyżej 10 dawek za każdą następną	2
	Saturacya.	
46	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego roczynami za każdą ilość	15
	Ziółka (species) vide Nr. 10 i 41.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
47	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	10
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr. po . .	5
48	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po .	5
49	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	10
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	6
	Pieczętowanie.	
50	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	3
	Ważenie lub liczenie kropel.	
51	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te wypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, jakoteż za odliczenie zawartych w cenniku lekarstw lub na składzie utrzymywanych pigułek, pastylek i kołaczyków (trochisci) w jakiejkolwiek ilości wolno policzyć	1
	Uwaga. Jeżeli lekarz na recepcie oznaczeniem „detur bis, ter i t. d.“ poleca równoczesne kilkakrotne wydanie mieszaniny leków, należy takową tak zarachować, jak gdyby równocześnie sporządzona ogólna ilość w pojedyncze dawki dzieloną być miała. Aptekarz jest przeto tylko upoważnionym oprócz kwoty przypadającej za sporządzenie leku na receptę wydanego zarachować sobie za każdą dawkę za pracę przy rozważeniu przypadającą należytość za ważenie, następnie przy proszkach dzielonych w papierze (ad chartam) wydać się mających, jeżeli takowych nie wydaje w jednym zwoju, za każdy więcej wydany zwój wraz sygnaturą kwotę 3 ct.	
52	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	ct.
Zwykłe zielone flaszki wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	6
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie . .	7
" " " " 200 " " 300 " " . .	8
" " " " 300 " " 500 " " . .	10
" " " " 500 " za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	4
b) *forma sześcioboczna dla leków do użytku zewnętrznego:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	7
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie . .	8
" " " " 200 " " 300 " " . .	10
" " " " 300 " " 500 " " . .	14
" " " " 500 " za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	5
Flaszki z szeroką szyjką wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą policzyć można więcej o	2
Grube białe flaszki wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	9
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie . .	11
" " " " 200 " " 300 " " . .	13
" " " " 300 " " 500 " " . .	16
" " " " 500 " " za każdą następną pojemości aż znowu do 500 gramów więcej	6
b) *forma sześcioboczna dla leków do użytku zewnętrznego:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	10
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie . .	13
" " " " 200 " " 300 " " . .	15
" " " " 300 " " 500 " " . .	19
" " " " 500 " za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Flaszki z szeroką szyjką wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą policzyć można więcej o	3

	ct.
Żółte, niebieskie lub czarne flaszki wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 20 gr. włącznie	10
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . .	12
„ „ „ „ 50 „ „ 200 „ „	14
„ „ „ „ 200 „ więcej o . . . . . za każde następne 100 gramów.	2
b) *forma sześcioboczna dla leków do użytku zewnętrznego.*	
za flaszkę o pojemności do 20 gr. włącznie	11
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . .	13
„ „ „ 50 „ „ 200 „ „ . .	15
„ „ „ 200 „ więcej o . . . . . za każde następne 100 gramów.	3
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklanną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za flaszkę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	18
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	25
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	30
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	35
„ „ „ „ 200 „ za każdą dalszą pojemność aż znowu do 100 gramów więcej	5
Za kropleńce patentowane wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 15 gramów włącznie . . .	25
„ „ „ nad 15 „ do 50 gramów włącznie .	30
Pudełka na maści z impregnowanej masy drzewnej z nakrywką wraz z sygnaturą:	
za pudełko o pojemności do 20 gr. wyłącznie	6
„ „ „ nad 20 „ do 50 gramów włącznie .	7
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	8
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	12
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	15
„ „ „ „ 500 „ „ o . . . . . . więcej za każde następujące 100 gramów.	3

Uwaga. Te pudełka na maście służą tylko do jednorazowego użycia, należytość zatem za nie należy przy powtórzeniach zarachowywać każdym razem nawet przy ekspedycyach na rachunek skarbu Państwa lub funduszów publicznych.

	ct.
Zwykłe słoiki na lekarstwa wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	6
„ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	8
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	14
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	22
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	12
Słoiki porcelanowe z nakrywkami metalowemi wraz z sygnaturą:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . .	15
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	20
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	30
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej	10
Słoiki porcelanowe z nakrywkami z drzewa wraz z sygnaturą:	
za słoik o pojemności do 20 gr. włącznie	12
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . . .	18
„ „ „ „ 50 „ 100 „ „ . . .	24
„ „ „ „ 100 „ 200 „ „ . . .	35
„ „ „ „ 200 „ więcej o	15
za każde następne 100 gramów.	
Pudełka tekturowe bez falcu z sygnaturą:	
za pudełko o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	5
„ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	6
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	8
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	1
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem wraz z sygnaturą:	
za pudełko o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	5
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	7
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	8
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	12
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	2

ct.

Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym:
mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.

Pudełka zasuwane do proszków wraz z sygnaturą:

	ct.
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za pudełko	6
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	2
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	8
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	3

Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.

Za pudełka zasuwane z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.

Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena.

Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody.

Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny.

Przy powtórzeniu lekarstwa lub w ogóle przy wydaniu lekarstwa w takich przypadkach, w których nie wolno zaliczyć flaszek i słojów, wolno za obwiązanie, t. j. za korek, szpagat i sygnaturę policzyć 3

Cennik środków opatrunkowych.

Wata Bruns'a, zwykłej jakości, krótko włóknista:
w fabryce opakowana, szczelnie zamknięta i sterylizowana z uwidocznieniem firmy fabrycznej.

W pakietach 10 i 15 gramowych pokrajana w 10 cm. szerokie paski, w pakietach 50, 100 i 250 gramowych w 20 cm. szerokie paski:

	ct.
1 pakiet zawierający 10 gramów	7
1 " " 25 "	11
1 " " 50 "	17
1 " " 100 "	29
1 " " 250 "	60

Ta sama w ugniecionych paskach:

	ct.
1 pakiet zawierający 10 gramów	8
1 " " 25 "	12
1 " " 50 "	18
1 " " 250 "	65

	ct.
Wata Bruns'a doborowej jakości:	
długowłóknista, pokrajana, opakowana, sterylizowana jak wata zwykłej jakości:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	9
1 „ „ 25 „	14
1 „ „ 50 „	22
1 „ „ 100 „	38
1 „ „ 250 „	70
Wata Bruns'a karbolizowana:	
napojona roztworem z 10% kwasu karbolowego i pokrajana i opakowana jak zwykła wata.	
Zwykła krótkowłóknista jakość;	
1 pakiet zawierający 10 gramów	11
1 „ „ 25 „	17
1 „ „ 50 „	29
1 „ „ 100 „	48
Doborowa długowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	13
1 „ „ 25 „	20
1 „ „ 50 „	33
1 „ „ 100 „	58
Gaza biała odwodniona (hydrophile):	
$^{10}/_{9}$ nitek w każdym kwadratowym centimetrze, 80 cm. szerokości, w ośmioro złożona, opakowana i sterylizowana jak zwykła wata.	
1 pakiet zawierający 1 metr	18
Gaza karbolizowana:	
sporządzona z powyższej białej gazy odwodnionej przez napojenie roztworem 10% kwasu karbolowego złożona i opakowana jak gaza biała:	
1 pakiet zawierający $^{1}/_{4}$ metra	10
1 „ „ $^{1}/_{2}$ „	18
1 „ „ 1 „	28
Gaza jodoformowa:*)	
$^{10}/_{9}$ nitek, 80 centimetrów szeroka, w ośmioro złożona. Każdy meter impregnowany taką ilością procentową jodoformu, która odpowiada ciężarowi gazy, przez fabrykanta opakowany i szczelnie zaklejony z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	

***)Uwaga.** Wedle zazwyczaj używanej metody impregnowania, każdy meter gazy bywa nasycony emulzyą sporządzoną przez równomierne rozdzielenie procentowej ilości jodoformu w mieszaninie z 50 gramów alkoholu i gliceryny (w ilości równającej 2 do 7 krotnemu ciężarowi jedoformu).

	ct.
10%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	16
1 „ „ $^1/_2$ „	23
1 „ „ 1 „	40
1 „ „ 5 „	180
20%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	18
1 „ „ $^1/_2$ „	30
1 „ „ 1 „	50
1 „ „ 5 „	240
30%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	22
1 „ „ $^1/_2$ „	34
1 „ „ 1 „	60
1 „ „ 5 „	280
50%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	26
1 „ „ $^1/_2$ „	43
1 „ „ 1 „	80
1 „ „ 5 „	360
Opaski (mulowe) odwodnione:	
$^{10}/_9$ nitek na kwadratowy centimeter:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	9
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	12
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	13
„ 5 „ „ 12 „ „ . .	16
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	17
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	22
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	25
„ 10 „ „ 12 „ „ . .	30
Opaski organtynowe:	
sztywne (zwane niebieskie opaski) $^{10}/_9$ nitek na 1☐ centr.	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	9
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	12
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	16
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	16
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	28

	ct.
Opaski kalikotowe:	
nieblichowane $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centim.	
Opaska 5 metr. długa, 4 centimetr. szeroka . . .	8
„ 5 „ „ 6 „ „ . . .	12
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	15
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	18
„ 10 „ „ 4 „ „ . . .	15
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	22
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	28
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	30
Opaski muselinowe:	
blichowane (odwodnione) $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centimetr.	
Opaski 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . . .	14
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	18
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	21
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	27
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	34
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	40
Opaski gipsowe:	
sztywne opaski organtynowe impregnowane sproszkowanym gipsem, złożone w gipsie i zamknięte w blaszanych puszkach	
5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka	25
5 „ „ 8 „ „	30
Płótno guttaperchowe:	
90 centimetrów szerokie, 1 meter ważący 80 do 85 gramów.	
W ilości do 50 gramów, 1 gram . . .	2
W ilości nad 50 gramów, każde 2 gramy . . .	3
Batyst Billrotha:	
85 centimetrów szeroki, I-ej jakości	
za $^1/_4$ metra	32
„ $^1/_2$ „	55
„ 1 „	100
85 centimetrów szeroki II-ej jakości	
za $^1/_4$ metra	27
„ $^1/_2$ „	45
„ 1 „	85

	ct.
Jedwab karbolizowany:	
na wałeczkach zwinięty, sterelizowany i przechowany w zakorkowanym flakonie w rozczynie 5% kwasu karbolowego. Koniec nitki do wyciągania przez korek wystający:	
1 flakon zawierający 1 gram jedwabiu grubości od Nr. 0 do 3 włącznie	40
Karbolizowauy katgut:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon z dwoma zwojami, $2^1/_2$ metr. długości, grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	65
Karbolizowane sączki (dreny) gumowe:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon w czterych grubościach 5, 6, 7 i 8, milimetrów średnicy, $^1/_4$ metr. po	80

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.

	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
Acetum	1000	20	—	—
„ pyrolignos. crudum	„	31	—	—
Acidum aceticum concentr.	100	24	—	—
Acidum arsenicosum pulv. . . .	10	6	—	—
Acidum boricum	„	2	100	16
„ carbolicum crud. 100% . . .	100	5	1000	40
Acidum carbolic. liquefact. . . .	„	18	„	160
Acidum hydrochloricum concentr. crud. . .	„	5	—	—
„ nitrico-nitrosum	10	2	—	—
„ nitricum concentr. crud. . . .	100	6	—	—
„ salicylicum	10	9	—	—
„ sulfuricum Anglic. . . .	100	4	—	—
„ tannicum	10	7	—	—
Aether	100	13	—	—
Aloë	„	10	—	—
„ **gross. pulv.**	„	14	—	—
Alumen	„	5	—	—
„ pulv.	„	10	—	—
„ ustum pulv.	„	18	—	—
Ammonia	„	8	—	—
Ammoniacum	„	23	—	—
Ammonium carbonicum	„	11	—	—
„ chloratum sublim.	„	10	—	—
Amylum pulv.	„	9	—	—
Aqua Calcis	1000	20	—	—
„ carbolisata 3%	„	25	—	—
„ Chlori	100	18	—	—
„ destillata	1000	12	—	—
„ Goulardi	Cennik robót aptek. (Nr. 51.)			
Aqua Laurocerasi	10	3	100	25
Argentum nitric. fus. venale	1	8	10	65
Asa foetida	100	35	—	—
„ „ pulv.	„	49	—	—
Atropinum sulfuric.	0·1	12	—	—
Axungia Porci	100	15	—	—
Bolus alba pulv.	„	8	—	—
Bulbus Scillae	„	4	—	—
„ „ pulv.	10	6	—	—
Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	7	—	—
„ hypochlorosum	„	5	1000	40
„ oxydatum pulv.	„	6	—	—
„ sulfuricum ustum	1000	15	—	—

	Ilość gramy	Cena ct.	Ilość gramy	Cena ct.
Camphora	100	37	—	—
Cantharides pulv.	10	10	—	—
Carbo Ligni depurat	100	10	—	—
Cera flava	„	30	—	—
Chininum sulfuricum	10	40	—	—
Chloralum hydratum	„	11	—	—
Chloroformium	100	37	—	—
Cocainum hydrochloricum	1	62	—	—
Collodium	10	3	—	—
Cortex Chinae gross pulv.	100	45	—	—
„ Cinnamomi gross. pulv.	„	24	—	—
„ Frangulae sciss.	„	13	—	—
„ Granati gross. pulv.	„	27	—	—
„ Quercus „ „	„	8	—	—
„ Salicis „ „	„	9	—	—
Cuprum sulfuricum	„	20	—	—
Emplastrum Cantharidum	„	82	—	—
„ Diachylon compositum . .	„	34	—	—
„ Hydrargyri	„	57	—	—
Euphorbium pulv.	10	4	—	—
Extractum Belladonnae fol.	1	7	—	—
„ **Filicis maris aeth.** . .	10	90	—	—
„ **Granati**	„	57	—	—
„ **Hyoscyami folior.** . .	1	6	—	—
„ **Secalis cornuti** . . .	„	7	—	—
Ferrum sesquichloratum solutum . . .	10	3	100	26
„ sulfuricum venale	100	2	1000	16
Flores Arnicae sciss.	„	8	—	—
„ Chamomillae vulgaris (II[da]) . . .	„	18	—	—
„ „ „ gross. pulv. . .	„	22	1000	185
„ Cinae pulv.	„	23	—	—
„ Sambuci	„	14	—	—
Folia Althaeae sciss.	„	8	—	—
Folia Belladonnae sciss.	10	2	—	—
„ **Digitalis** „	„	1	—	—
„ **Hyoscyami** „	„	2	100	12
Folia Malvae sciss.	100	10	—	—
„ „ Menthae piperit. sciss. . . .	„	19	—	—
„ „ Salviae sciss.	„	20	—	—
„ „ Sennae de Tinnevelly sciss. .	„	17	—	—
Fructus Anisi vulgaris	„	12	—	—
„ „ „ pulv.	„	25	1000	210
„ Carvi	„	11	—	—
„ „ pulv.	„	24	1000	200

	Ilość	Cena	Ilość	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Fructus Colocynthidis pulv.	10	24	—	—
Fructus Foeniculi	100	9	—	—
„ „ pulv.	„	17	1000	144
„ Juniperi gross. pulv.	„	7	„	58
„ Lauri „ „	„	10	—	—
Gallae gross. pulv.	„	26	—	—
Glycerinum	„	22	—	—
Gummi Acaciae elect. (IIda)	„	34	—	—
Herba Absinthii sciss.	„	8	—	—
Herba Conii sciss.	10	1	—	—
Herba Meliloti sciss.	100	10	—	—
Hydrargyrum bichlor. corros. pulv.	10	10	—	—
„ chlorat. mite subl. par.	„	14	—	—
„ oxydatum flavum	„	26	—	—
Jodoformium cryst. et pulv.	„	43	—	—
Jodum	„	40	—	—
Kalium carbonic. crudum	100	9	—	—
„ chloricum	„	18	—	—
„ hydrooxydatum	10	8	—	—
„ hydrotartaricum pulv.	100	40	—	—
„ hypermanganic.	10	6	—	—
„ jodatum	„	25	100	236
„ nitricum pulv.	100	15	—	—
„ sulfuratum pro balneo	„	14	1000	130
„ sulfuricum pulv.	„	14	—	—
Kamala	10	23	—	—
Kreosotum	„	10	—	—
Lanolinum	100	55	—	—
Lycopodium	„	48	—	—
Magnesium carbonic. pulv.	„	33	—	—
„ sulfuricum	„	5	1000	44
Mel depuratum	„	20	—	—
Morphinum hydrochloric.	1	24	—	—
Myrrha pulv.	100	62	—	—
Natrium boracic. pulv.	„	19	—	—
„ carbonic. cryst. venale	„	3	1000	25
„ salicylicum	10	9	—	—
„ sulfuric. cryst. venale	100	3	1000	24
Oleum Amygdalar. dulc.	„	45	—	—
„ cadinum	„	11	—	—
Oleum Crotonis	1	2	—	—
Oleum Hyoscyami folior. coct.	100	24	—	—
„ Jecoris Aselli	„	18	—	—
„ Juniperi	10	8	—	—

	Ilość	Cena	Ilość	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Oleum Lauri	100	16	—	—
„ Lini	„	8	—	—
„ Olivae (II^{da})	„	15	—	—
Oleum Sinapis aether.	1	10	—	—
Oleum Terebinthinae	100	9	1000	76
Opium pulv.	1	5	—	—
Physostigminum salicylic.	0·01	4	—	—
Pix liquida	100	7	—	—
Placenta semin. Lini pulverat.	„	5	1000	40
Plumbum aceticum	„	16	—	—
Plumbum aceticum basic. solut.	„	13	—	—
„ carbonicum pulv.	„	20	—	—
„ oxydatum pulv.	„	16	—	—
Radix Althaeae elect. (II^{da}) sciss.	„	11	1000	95
„ Althaeae elect. (II^{da}) gross. pulv. . .	„	18	„	148
„ Angelicae gross. pulv.	„	15	—	—
„ Arnicae sciss.	„	17	—	—
„ Calami aromat. sciss.	„	10	—	—
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	15	1000	135
„ Filicis maris gross. pulv.	„	20	—	—
„ Gentianae sciss.	„	9	—	—
„ „ gross. pulv.	„	12	1000	108
Radix Ipecacuanh. rud. tus.	10	28	—	—
„ **Jalapae gross. pulv.**	100	40	—	—
Radix Liquiritiae sciss.	„	7	—	—
„ „ decort gross. pulv. . . .	„	21	—	—
„ Valerianae sciss.	„	13	—	—
„ „ gross. pulv.	„	20	—	—
„ Zingiberis „ „	„	21	—	—
Saccharum pulv.	„	13	—	—
Sapo calinus	„	7	1000	62
Secale cornutum pulv.	„	26	—	—
Semen Lini	„	6	1000	50
Semen Sabadillae pulv.	„	34	—	—
Semen Sinapis	„	4	—	—
„ „ pulveratum	„	8	—	—
Semen Strychni pulv.	10	4	—	—
Solutio arsenicalis Fowleri	„	7	—	—
Species aromaticae	100	30	—	—
Spiritus camphoratus	„	16	1000	142
„ saponatus	„	21	„	182
„ Vini concentr.	„	14	—	—
Stibium Kalio-tartar. pulv.	10	10	—	—
„ **sulf. aur. pulv. venale** . . .	„	5	—	—

	Ilość	Cena	Ilość	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Stibium sulfurat. nigrum pulv.	100	18	—	—
Strychninum nitricum	0·1	4	—	—
Styrax liquidus venalis	100	22	—	—
Sulfur sublimat. lotum venale	„	5	—	—
Talcum pulv.	„	6	—	—
Terebinthina communis	„	6	—	—
Tinctura Aconiti	10	6	—	—
Tinctura Arnicae	100	22	1000	190
Tinctura Belladonnae fol. . . .	10	5	—	—
„ **Cantharidum**	„	6	—	—
„ **Digitalis**	„	5	—	—
„ **Ipecacuanhae**	„	8	—	—
„ **Jodi**	100	81	—	—
„ **Opii simplex**	10	7	—	—
„ **Strychni**	„	5	—	—
Unguentum Cerussae	100	31	—	—
„ Diachylon	„	52	—	—
„ Hydrargyri	„	73	—	—
„ Plumbi acetici	„	38	—	—
„ simplex	„	30	—	—
„ sulfuratum	„	25	—	—
Vaselinum . . . . , . .	„	23	—	—
Veratrinum	0·1	4	—	—
Zincum chloratum	10	7	100	54
Zincum oxydatum purum venale . . .	100	30	—	—
Zincum sulfuricum	„	10	—	—

Dodatek.

T a b l i c a I,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

T a b l i c a II,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione. paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.

Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae opiatus.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-Tartarici.
Zincum chloratum.

Tablica III,

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego *) użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!).

	Największa	
	dawka pojedyńcza	dawka dzienna
	w gramach	
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Coffeinum	0·20	0·60
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum	0·05	0·20
Extractum Cannabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·10	0·50
Lactucarium	0·30	1·00

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Lutego 1892 L. 27.167 z 1891 winna być powyższa tabela zastosowaną także przy zapisywaniu zawartych w niej artykułów do zewnętrznego użytku stosownie do ilości wessanego dzielnie skutkującego leku.

	Największa dawka pojedyncza	Największa dawka dzienna
	w gramach	
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10
Opium	0·15	0·50
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0·06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·20	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·00	5·00
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1·00	5·00
Tinctura Opii crocata	1·50	5·00
Tinctura Opii simplex	1·50	5·00
Tinctura Strophanti	1·00	3·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum	0·80	—

Tablica IV,

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.

Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aetherum.
Opium.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum aurantiacum.
Strychninum nitricum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.

Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 15. Maja 1897. **Część V.**

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. Marca 1897 L. 23.817, o przeniesieniu siedziby c. k. Zarządu lasów i dóbr skarbowych z Rypianki do Wistowy.

Z powodu przeniesienia siedziby c. k. Zarządu lasów i dóbr skarbowych z Rypianki do Wistowy, będzie pomieniony Zarząd nosił odtąd nazwę urzędową: „c. k. Zarząd lasów i dóbr skarbowych Rypianka w Wistowie“ i należyć do miejsca pocztowego i telegraficznego „Bednarów“.

Sanguszko w. r.

Nr. 15.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. Marca 1897 L. 18.014, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Radymno na dalszy pobór opłaty od słodzonych napojów spirytusowych.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36 Dz. u. kr., względnie na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. Lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Radymno pod warunkami podanymi w ustawie z dnia 4. Grudnia 1890, Dz. u. kr. Nr. 48, na dalszy pobór opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych w wy-

sokości półtora ($1\frac{1}{2}$) centów od jednego litra na lat sześć od r. 1897 do końca 1902 r.

Lwów, dnia 23. Marca 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 16.

Rozporządzenie

górniczo-policyjne c k. Starostwa górniczego dla Galicyi i Wielkiego Ks. Krakowskiego z dnia 22. Marca 1897 L. 1148, wydane na zasadzie §. 35 naft. ust. kraj. z dnia 17. Grudnia 1884 Nr. 35 z roku 1886 Dz. u. i rozp. kraj., dla całego okręgu administracyjnego.

Art. I.

Zakazuje się stosowania roboty strzelanej w kopalniach minerałów żywicznych, wymienionych w §. 1. ustawy państwowej z dnia 11. Maja 1884 Nr. 71 Dz. p. p. i ustawy krajowej z dnia 17. Grudnia 1884 Nr. 35 Dz. ust. i rozp. kraj. z roku 1886, w Galicyi a wskutek tego znosi się też VI. rozdział przepisów górniczo-policyjnych z dnia 13. Marca 1886 L. 363, ogłoszonych w XIV. części Dz. ust. i rozp. kraj. z roku 1886, pod Nr. 47, zawierający w §§. 38 do 48 postanowienia „o materyałach rozsadzających“.

Art. II.

Wzorowo prowadzone kopalnie mogą być zwolnione od tego zakazu w myśl §. 76 powołanych przepisów gór. pol. z dnia 13. Marca 1886 L. 363, Nr. 47 Dz. ust. i rozp. kraj.

Art. III.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile do nich nie ma zastosowania ustawa z dnia 27. Maja 1885, Nr. 134 Dz. p. p., o zarządzeniach przeciwko szkodliwemu dla ogółu używaniu i obchodzeniu się z materyałami

wybuchowymi, karane będą przez c. k. Starostwo górnicze w myśl §. 47 na wstępie powołanej naftowej ustawy krajowej, grzywną od 5 do 100 złr., a w razie powtórnym do 200 złr. w. a.

Art. IV.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem wyjścia i rozesłania dotyczącej części Dziennika ustaw i rozp. kraj., w której zostanie obwieszczonem.

Kraków, dnia 22. Marca 1897.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 17.

U s t a w a

z dnia 7. Marca 1897, o uzupełnieniu regulacyi potoku Krzemienicy i Babulówki z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie regulacyi potoku Krzemienicy i Babulówki, tudzież potoku Rowu z dopływami, ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną uzupełnienia tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1895, który preliminuje koszta robót na 195.000 złr. w. a.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta uzupełnienia tej regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent preliminowanych kosztów;

c) zawiązana w myśl §. 4. ustawy z dnia 10. Czerwca 1888, Dz. u. kr. Nr. 70 spółka wodna, której okręg konkurencyjny ze względu na objęte projektem kanały osuszające ma być przez władze administracyjne rozszerzony, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to według miary ustanowionej w obowiązującym statucie spółki.

§. 4.

Czas budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków państwa, kraju i spółki wodnej, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 5.

Wykonanie regulacyi, oraz zarząd funduszu regulacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Tak Administracyi państwa jak i spółce wodnej zastrzega się odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa określa instrukcya techniczno-administracyjna z dnia 28. Września 1888, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 94.

§. 6.

Co do konserwacyi wykonanych robót obowiązywać będzie postanowienie §. 6. ustawy z dnia 10. Czerwca 1888, Dz. u. kraj. Nr. 70.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Cap Martin, dnia 7. Marca 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r. **Biliński** w. r. **Ledebur** w. r.

Nr. 18.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów dla Galicyi z dnia 1. Kwietnia 1897 do L. 26.553, tyczące się ustanowienia jezdnego pocztowego za czas od 1. Kwietnia 1897 do 30. Września 1897.

Jezdne pocztowe od jednego konia na przestrzeń jednego miryametra ustanawia się na czas od 1. Kwietnia do 30. Września 1897 w sposób następujący:

W dawniejszym obwodzie	Za Jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Kraków, Nowy - Sącz, Sanok i Wadowice	1	01	—	84
Rzeszów, Tarnów i Żółkiew	—	97	—	81
Brzeżany, Lwów, Przemyśl, Sambor, Stanisławów i Stryj	—	91	—	76
Kołomyja i Tarnopol	—	90	—	75
Czortków i Złoczów	—	88	—	73

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego przypadającego na jednego konia i miryameter.

Poczestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 1. Kwietnia 1897.

Seferowicz w. r.

Nr. 19.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 15. Kwietnia 1897 L. 32.241, o poborze dodatku do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1897.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 3. Kwietnia 1897 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, według której na rzecz funduszu krajowego pobierane być mają w roku 1897 dodatki do rządowych podatków bezpośrednich w wysokości sześćdziesiąt jeden centów, a w mieście Krakowie i w politycznych powiatach Chrzanów i Kraków tylko w wysokości czterdziestu siedmiu centów, od każdego reńskiego całej należytości podatków bezpośrednich.

W skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. Kwietnia 1897 L. 10.461 podaje się to do powszechnej wiadomości.

Lidl w. r.

Nr. 20.

Ustawa

z dnia 19. Marca 1897, o regulacyi środkowej sekcyi rzeki Gniłej Lipy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Gniłej Lipy na przestrzeni od mostu na drodze państwowej w Rudzie, do mostu na drodze gminnej w Bursztynie, w powiecie Rohatyńskim, ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa prejekt Wydziału krajowego z roku 1886, preliminujący koszta robót na 346.000 złr.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z d. 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 38, według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w §. 3. pod *c)* wymienionych — zawiązaną będzie przez Administracyą państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki, określi statut, przez władzę polityczną wydać się mający.

§. 5.

Prestacye konkurencyjne mają być uiszczone w czasie budowy w równych ratach rocznych z góry, zasiłki zaś krajowe i państwowe w miarę konstytucyjnego zezwolenia.

Wypłata zasiłków z państwowego funduszu melioracyjnego odbywać się ma w miarę rzeczywistej potrzeby dla programowego wykonania przedsiębiorstwa.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzonym oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przez regulacyę gruntów;
2. z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy;
3. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp rzeki.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów utrzymania na

kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń potrzebnych do konserwacyi wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego po skończeniu budowy.

§. 7.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa, której podobnie jak i stronom interesowanym przyznanym będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do rozpoczęcia i czasu trwania budowy, co do terminów płatności i sposobu uiszczenia datków, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze, które wyda Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Cap Martin, 19. Marca 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r. **Biliński** w. r. **Ledebur** w. r.

Nr. 21.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Kwietnia 1897 L. 25.561, o zmianie przepisów o spoczynku niedzielnym w przemyśle, zawartych w obwieszczeniu c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Kwietnia 1895 L. 35.721, Dz. u. k. Nr. 31, dla okręgu gminy król. st. gł. miasta Lwowa.

Art. I.

W myśl art. VII. ustawy z 16. Stycznia 1895, Dz. p. p. Nr. 21, i na podstawie upoważnienia danego rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 24.

Kwietnia 1895, Dz. p. p. Nr. 58, tudzież w myśl art. IX. powołanej ustawy, c. k. Namiestnictwo zmienia dla okręgu gminy stoł. miasta Lwowa przepisy zawarte w §§. 1 i 4 rozporządzenia z 30. Kwietnia 1895, L. 35.721, Dz. u. kr. Nr. 31, przepisy o spoczynku niedzielnym w sposób następujący:

§. 1.

Dla następujących kategoryj przemysłu praca w niedzielę jest dozwolona:

1. Piekarze przy wyrobie pieczywa do godz. 10. rano, potem od 10. wieczór; przy sprzedaży pieczywa przez cały dzień.

2. Cukiernicy i piernikarze przy wyrobie towarów, które do spożycia świeżo sporządzone być muszą, do 10. rano; przy sprzedaży przez cały dzień.

3. Rzeźnicy i handlarze dziczyzny: wyrąb i sprzedaż dozwolone są do godz. 11. rano.

4. Masarze i trudniący się wyrobem kiełbas: przy wyrobie do 10. rano, przy sprzedaży do 10. rano i od 6. do 9. wieczór.

5. Fryzyerzy, golarze i perukarze: praca dozwolona jest do godz. 2. popołudniu, a w czasie karnawałowym przez cały dzień.

6. Mleczarnie, wreszcie

7. Wiązanie i sprzedaż naturalnych kwiatów: praca w niedzielę dozwolona jest przez cały dzień.

§. 4.

Praca przy sprzedaży towarów w przemyśle handlowym dozwolona jest w niedzielę od 7. rano do 12. w południe, a nadto w grajzlerniach od 7. do 8. wieczór.

Art. II.

Inne przepisy powołanego rozporządzenia c. k. Namiestnictwa pozostają niezmienione.

Art. III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi z dniem ogłoszenia w wykonanie.

Lwów, dnia 22. Kwietnia 1897.

Lidl w. r.

Nr. 22.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. Kwietnia 1897 L. 24.597, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kosów na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy ustawy z 18. Marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 36, względnie §. 82. ustawy z 3. Lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kosów na dalszy pobór w latach 1897, 1898, 1899, 1900 i 1091 stu (100%) procentowego dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1897.

Marszałek krajowy:
Zastępca:
Chamiec w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 23.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. Kwietnia 1897 L. 24.598, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Brzeżan na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 86. ustawy z dnia 13. Marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala

gminie m. Brzeżan na dalszy pobór w latach 1898, 1899, 1900, 1901 i 1902 stu (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1897.

Marszałek krajowy:
Zastępca:
Chamiec w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 16. Maja 1897. **Część VI.**

Nr. 24.

Rozporządzenie

Ministerstw skarbu, sprawiedliwości, tudzież wyznań i oświaty z dnia 29. Grudnia 1896 L. 62.126, którem z powodu utworzenia w Winnikach urzędu podatkowego, częściowo zmieniono §§. 3 i 4 rozporządzeaia wykonawczego z dnia 4. Grudnia 1895 L. 25.125 (Galic. Dz. u. i rozp. kraj. L. 19 str. 106 z roku 1896) do ustawy o opłatach od spadków na rzecz krajowego funduszu szkolnego.

Ministerstwa skarbu, sprawiedliwości, tudzież wyznań i oświaty wydają z powodu tego, że z dniem 1. Grudnia 1896 utworzono w Winnikach urząd podatkowy, względem wymiaru, przypisu i utrzymywania w ewidencyi opłaty na fundusz szkolny krajowy (ustawa z 6. Grudnia 1894, Dz. u. i rozp. kraj. L. 19 z r. 1896), przypadającej od takich spadków, co do których postępowanie spadkowe w sądzie powiatowym w Winnikach się przeprowadza, następujące zarządzenia, zmieniające częściowe rozporządzenie wykonawcze z 4. Grudnia 1895 L. 25.125 (w tymże samym numerze 19. Dz. u. i rozp. kraj. z roku 1896).

Duplikaty uchwał sądu powiatowego w Winnikach, zawierające wymiar tej opłaty krajowej, ma się doręczać (odmiennie od postanowienia w §. 3. rozporządzenia wykonawczego do wyżej wymienionej ustawy o opłatach szkolnych krajowych), już nie urzędowi wymiaru należytości we Lwowie, lecz urzędowi podatkowemu w Winnikach.

O ile wymiar opłaty szkolnej od wymienionych spadków według rozporządzenia wykonawczego nie należy do sądu powiatowego lecz do władz i urzędów skarbowych, ma go odtąd uskuteczniać w myśl reskryptu Ministerstwa skarbu z 27. Listopada 1896 L. 59.088 (Dz. rozp. sk. L. 192) już nie urząd wymiaru należytości we Lwowie, lecz urząd podatkowy w Winnikach, ewentualnie Dyrekcya okręgu skarbowego we Lwowie.

Stosownie do tego, zmieniając częściowo §. 4. rozporządzenia wykonawczego postanawia się, że przypis i utrzymywanie w ewidencyi tych opłat szkolnych krajowych od spadków, przeprowadzanych przez wspomniany sąd powiatowy, które wymierza bądź tenże sąd powiatowy, bądź urząd podatkowy w Winnikach ewentualnie Dyrekcya okręgu skarbowego we Lwowie, nie ma już więcej prowadzić urząd wymiaru należytości we Lwowie, lecz urząd podatkowy w Winnikach.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 25. Czerwca 1897. **Część VII.**

Nr. 25.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. Maja 1897, L. 27.225, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Wieliczki na pobór w latach 1897, 1898 i 1899 dodatku do podatku konsumcyjnego od wina w wysokości 100%.

Na mocy §. 86 ustawy z 13. Marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie m. Wieliczki na pobór w latach 1897, 1898 i 1899 stu-procentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od wina z zastrzeżeniem, że dodatkowego uiszczenia tego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia, gminie żądać niewolno.

Lwów, dnia 4. Maja 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 26.

Ogłoszenie

c. k. Namiestnictwa z 15. Maja 1897, L. 37.317, względem uznania szpitala nowo założonego w Lubaczowie Imienia Cesarza „Franciszka Józefa I.“ za powszechny i publiczny.

Na podstawie uchwały Sejmu krajowego z 25. Stycznia 1896, c. k. Namiestnictwo w myśl ustawy krajowej z 12. Grudnia 1896, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 8. z r. 1870, uznaje nowo urządzony szpital pod nazwą: „Szpital Cesarza Franciszka Józefa I. w Lubaczowie“ z dniem 1. Czerwca 1897 za powszechny i publiczny a to ze względu, że budynek szpitala i jego urządzenie odpowiada wymogom higieny szpitalnej.

Lwów, dnia 15. Maja 1897.

C. k. Namiestnik:
Sanguszko w. r.

Nr. 27.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. Kwietnia 1897, L. 23.903, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Lubaczowie.

Na mocy Art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869 (Nr. 8. Dz. u. kr. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu się i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Lubaczowie za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 60 ct. w. a. a od nieletnich w kwocie 30 ct. w. a. począwszy od dnia ogłoszenia pomienionego szpitala za publiczny i powszechny.

Z Rady Wydziału krajowego.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 28.

Rozporządzenie

górniczo-policyjne c k. Starostwa górniczego dla Galicyi i Wiel. Ks. Krakowskiego, z dnia 12. Maja 1897, L. 1704, wydane na zasadzie §. 35 naft. ust. kraj. z 17. Grudnia 1884, Nr. 35 Dz. u. kraj. z 1886 r., dla całego okręgu administracyjnego, w sprawie zamykania wody kopalnianej w otworach świdrowych na kopalniach oleju skalnego.

§. 1.

Dla obrony terenów naftowych przed ich zatopieniem, należy wodę przewierconą w każdym otworze świdrowym trwale i odpowiednio zamknąć zapomocą rur hermetycznych, w taki sposób, aby takowa nie mogła spływać do żadnego pokładu naftonośnego.

§. 2.

Rur zamykających wodę kopalnianą nie wolno niszczyć, ani też wyjmować z otworów świdrowych.

Dopóki otwory świdrowe istnieją, muszą być w nich te rury utrzymane ciągle w należytym stanie.

§. 3.

W wyjątkowych wypadkach może c. k. urząd górniczy okręgowy zezwolić na usunięcie rur hermetycznych, zamykających wodę w otworze świdrowym, jednakże tylko po zbadaniu stosunków na miejscu i po przepisaniu warunków dla zabezpieczenia naftonośnych pokładów, jak n. p. nieprzerwane pompowanie lub całkowite zabicie tego otworu świdrowego klocami (czopami) z twardego i zdrowego drzewa i szczelne wypełnienie tegoż ubitym i nieprzepuszczalnym iłem, lub cementem i t. p.

Tenże c. k. urząd górniczy okręgowy będzie czuwał nad tem, aby wydane przez Władzę górniczą zarządzenia były należycie i w przepisanym terminie wykonane.

§. 4.

Otwory świdrowe, nie posiadające w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wymaganego zamknięcia wody, mają być w przeciągu 60 dni należycie zarurowane hermetycznemi rurami, lub odtąd przynajmniej bez przerwy pompowane.

W przeciwnym razie mają być one w sposób przez c. k. urząd górniczy okręgowy przepisany (§. 3) szczelnie zasypane.

§. 5.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane w myśl §. 47 powołanej na wstępie naftowej ustawy krajowej grzywną od 5 do 100 złr., a w razie powtórnym do 200 złr. a. w.

§. 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego obwieszczenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Kraków, dnia 12. Maja 1897.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 29.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Maja 1897, L. 6005/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30. Kwietnia 1897, L. 9294, o rozpoczęciu działalności c. k. Sądu obwodowego w Stryju.

Sanguszko w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 30. Kwietnia 1897, L. 9294, co do rozpoczęcia działalności c. k. Sądu obwodowego w Stryju w Galicyi.

Utworzone rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z 6. Stycznia 1891, Nr. 7. Dz. p. p. sądy obwodowy i powiatowy miejsko-delegowany w Stryju, mają rozpocząć swą działalność z dniem 1. Listopada 1897.

Gleispach w. r.

Nr. 30.

Ustawa

z dnia 18. Maja 1897, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Horodence na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 18.000 złr. w. a.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Horodence zezwala się w myśl §. 24. ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 18.000 złr. w. a. na wykończenie budowy drogi powiatowej z Niezwisk do Obertyna.

Art. II.

Wykonanie ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 18. Maja 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Nr. 31.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. Maja 1897, L. 31.538, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kalwarya Zebrzydowska na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy z 3. Lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kalwarya Zebrzydowska na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w wysokości siedmdziesięciu pięciu procentów (75%) na przeciąg lat pięciu począwszy od r. 1897 do końca 1901 z tem zastrzeżeniem, że gminie Kalwarya Zebrzydowska nie wolno żądać uiszczenia rzeczonego dodatku za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 25. Maja 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 32.

Ustawa

z dnia 22. Maja 1897, o udzieleniu gminom miast Brzeżan, Kołomyi, Przemyśla, Rzeszowa, Stanisławowa, Tarnopola i Żółkwi, koncesyi na dalszy pobór opłaty kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się pod warunkami poniżej określonymi prawo pobierania

myta kopytkowego na trzy lata następującym gminom:

a) gminie miasta Brzeżan,
b) gminie miasta Kołomyi,
c) gminie miasta Przemyśla,
d) gminie miasta Rzeszowa,
e) gminie miasta Stanisławowa,
f) gminie miasta Tarnopola,
g) gminie miasta Żółkwi.

Art. II.

a) Gmina miasta Brzeżan pobierać ma kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze ku Posuchowie za ostatniemi chałupami przedmieścia Adamówki;
2. na rządowym gościńcu wiodącym z Adamówki do Potutor za mostem pod Lipą, pod forwarkiem zwanym Marcelówką;
3. na gościńcu ku Rajowi obok bramy żelaznej za cmentarzem;
4. na przedmieściu Miasteczku przy drodze do Leśnik, za ostatniemi chałupami przedmieścia;
5. na gościńcu rządowym wiodącym do Lwowa, przy rogatce Lwowskiej;
6. na drodze krajowej ku Złoczowu i Tarnopolowi, przy rogatce Złoczowsko-Tarnopolskiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

b) Gmina miasta Kołomyi pobierać ma myto kopytkowe przy dwunastu rogatkach ustawionych w miejscach, gdzie w obręb miasta wchodzą następujące drogi:

1. Werbiąż-Kołomyja,
2. Okrzesińce-Kołomyja,
3. Korolówka-Kołomyja,

4. Cieniawa-Kołomyja, w punkcie dotychczasowym,
5. Piadyki-Kołomyja,
6. Kamioneczki-Kołomyja,
7. Słobódka leśna-Kołomyja } w punktach dotychczasowych,
8. Rakowczyk-Kołomyja }
9. Szeparowce-Kołomyja,
10. Diatkowce-Kołomyja,
11. Sopów-Kołomyja,
12. Ispas-Kołomyja.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od konia, osła lub muła w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od sztuki bydlęcia rogatego w zaprzęgu 1 (jeden) ct.,

c) od bydląt luzem idących, od konia, osła lub muła 1 (jeden) ct.;

d) od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagnięcia, koźlęcia, źrebięcia $^{1}/_{2}$ (pół) ct.

Bydlęta ssące wszelkiego rodzaju, które z matkami idą, tak samo cielęta, owce, kozy, nierogacizna, jagnięta, koźlęta na wozie, lub na plecach prowadzone, są wolne od opłaty kopytkowego.

c) Gmina miasta Przemyśla pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. przy rogatce lwowskiej,
2. przy rogatce dobromilskiej,
3. przy rogatce jarosławskiej,
4. przy rogatce na węgierskim trakcie,
5. na drodze do Prałkowic,
6. na drodze miejskiej od Buszkowic z zaporą na Zasaniu,
7. na drodze od Krownik z zaporą na tej drodze,
8. na drodze od Cybulanki z zaporą tamże, na terytoryum miejskiem.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^{1}/_{2}$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś źrebięta, cielęta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty kopytkowego.

d) Gmina miasta Rzeszowa pobierać ma myto kopytkowe przy siedmiu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze zwanej Łańcucko-Tyczyńska,
2. „ „ „ Ruska wieś,
3. „ „ „ Sandomierska,
4. „ „ „ Krakowska,
5. „ „ „ Stajnie,
6. „ „ „ Psiarniska i
7. „ „ „ Staroniwa.

Rogatka na drodze zwanej Ruska wieś, tudzież rogatka na drodze Łańcucko-Tyczyńskiej, mają być postawione na takich punktach, ażeby na pierwszej przejazd pomiędzy miastem a dworcem kolejowym i magazynami kolejowymi, na drugiej zaś komunikacya pomiędzy Tyczynem a Łańcutem wolne były od myta kopytkowego.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

e) Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących dziewięciu do miasta prowadzących drogach:

1. Mykietyńce-Knihynin,
2. Krechowce-Knihynin,
3. Pasieczna-Knihynin,
4. Opryszowce-Knihynin,
5. Czukałówka-Knihynin,
6. Krechowce-Knihynin, (ulica Lipowa),
7. Zagwoźdź-Knihynin,
8. Wołczyniec-Knihynin,
9. na drodze do kolei żelaznej.

Opłaty myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

f) Gmina miasta Tarnopola pobierać ma myto kopytkowe przy ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. na Lwowskiej,
2. na Stawowej,
3. na Przewalisze,
4. na Brodzkiej,
5. na Zbarazkiej,
6. na Smykowskiej,
7. na Mikulinieckiej,
8. na Petrykowieckiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, buhajów, mułów i osłów, niemniej od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach wszelkiego rodzaju, za które nie opłaca się myta kopytkowego.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego, jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju $^1/_2$ (pół) ct.

g) Gmina miasta Żółkiew pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na gościńcu rządowym ze Lwowa w zetknięciu się z drogą gminną od Błyszczywód;

2. na drodze ze Skwarzawy starej obok mostu;

3. na przedmieściu Glińskiem, przy połączeniu się gościńca rządowego z drogą gminną do Krechowa;

4. na końcu Winnik, przy drodze prowadzącej do Zameczka;

5. przy ulicy Sznycerskiej;

6. na przedmieściu turynieckiem obok rogatki poboru myta na drodze krajowej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. IV.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. V.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VI.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu V.

Art. VII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty

uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. VIII.

Kontrolę nad robotami i około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z 7. Lipca 1885, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. IX.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885, i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych placów, ulic i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. X.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina pobierająca myto kopytkowe pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XI.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 22. Maja 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Nr. 33

U s t a w a

z dnia 30. Maja 1897 o obowiązku właścicieli domów w mieście Białej wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałami miejskimi publicznymi i prawach gminy miasta Biała pobierania taksy za połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Białej obowiązany jest na wezwanie Magistratu, odpływ ścieków i opadów atmosferycznych ze swej realności połączyć za pomocą kanału domowego z istniejącym kanałem publicznym.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z kanałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

Magistrat może również wydać takie wezwanie wówczas, jeśli kanały publiczne mają być dopiero wybudowane, a to w tym celu, aby kanał domowy mógł być zbudowany równocześnie z kanałem publicznym.

Odprowadzanie ścieków z wychodków, dołów kloacznych, gnojowisk i t. d. do kanałów publicznych jest zabronione.

§. 2.

Koszta budowy kanału domowego aż do 10 metrów od zewnętrznej linii tej ściany domu, która stoi najbliżej kanału publicznego, ponosi właściciel domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względu na stosunki miejscowe okazało się korzystniejszem, aby budowę kanału domowego poprowadzić przez obce grunta lub zabudowaną przestrzeń, właściciel tychże obowiązanym jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału domowego na swoim gruncie.

Przy oznaczeniu odszkodowania zastosowane być mają przepisy ustawy z 14. Marca 1875, Nr. 38 Dz. u. kr.

Odszkodowanie i koszta wywłaszczenia na rzecz budowy kanału domowego (allinea 1) ponosi właściciel domu obowiązany do budowy kanału. Jeżeli jednak budowa kanału przez cudzy grunt nastąpiła na żądanie Magistratu, ponosi koszta i odszkodowanie gmina.

§. 3.

Rodzaj konstrukcyi i wielkość domowego kanału ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Jeśli właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl §. 1 i 3 wezwania, wówczas przysługują Magistratowi środki z ustawy budowniczej z 28. Kwietnia 1882, Nr. 77 Dz. u. kr.

§. 4.

Gmina miasta Białej uprawnioną jest za bezpośrednie lub pośrednie połączenie kanałów (rur) domowych z kanałami publicznymi pobierać taksę na cele gminne.

§. 5.

Wysokość taksy ustanawia się na 10 ct. w. a. za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni domów mieszkalnych, na 8 ct. w. a. za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na warstaty albo fabryki, zaś na sześć ct. w. a. za każdy metr kwadratowy budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na cele gospodarskie i na stajnie.

Jeśli dom o kilku frontach połączony ma być kilkoma kanałami, wówczas za każde połączenie płaci się tylko odpowiednią część taksy przypadającej od całego domu.

Zabudowaną przestrzeń oblicza się w ten sposób, że ilość metrów kwadratowych zabudowanej płaszczyzny mnoży się liczbą połaci poziemnej (parteru) i połaci piętrowych odnośnej budowli.

§. 6.

Piwnice i strychy należy liczyć przy wymiarze taksy tylko wówczas, jeśli przeznaczone są albo służą na mieszkania, warstaty albo do celów fabrycznych.

§. 7.

Do opłaty taksy obowiązany jest właściciel domu, względnie budujący dom, którego kanał (rura) bezpośrednio lub pośrednio ma być lub jest połączony z kanałem publicznym.

§. 8.

Obowiązkowi uiszczenia taksy w myśl §. 5 i 6 podlegają zaraz po wejściu w życie niniejszej ustawy budynki już istniejące, nowowybudowane, dobudowane lub przebudowane, jeżeli są już z kanałem publicznym połączone, budynki zaś z kanałem publicznym niepołączone dopiero z chwilą gdy to połączenie nastąpi.

Jeżeli przy budynkach podlegających już taksie, nastąpią przez przebudowanie, dobudowanie lub nową budowę zmiany, pociągające za sobą wyższy wymiar taksy, potrącić należy przy wymiarze taksę poprzednio uiszczoną.

§. 9.

Od nowo zbudowanych, dobudowanych lub przebudowanych budynków oblicza się taksę przy komisyi odbyć się mającej w myśl §. 66 ustawy budowniczej z 28. Kwietnia 1882 Nr. 77 Dz. u. kr., a to na podstawie planów i znalezionego na miejscu stanu rzeczy, co uwidocznionem zostanie w odnośnym protokole.

Od istniejących zaś budowli oblicza taksę Magistrat na podstawie komisyjnego zbadania stanu rzeczy.

§. 10.

Termin płatności taksy zapada w 30 dni po prawomocności wymiaru.

§. 11.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach uwzględnienia godnych przyznać ułatwienia w zastosowaniu niniejszej ustawy.

§. 12.

W razie nieuiszczenia taksy w terminie, ściągnięcie jej nastąpi w drodze politycznej egzekucyi podług każdocześnie obowiązujących postanowień o ściąganiu należytości pieniężnych na cele gminne.

§. 13.

Przeciwko wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom i orzeczeniom karnym Magistratu przysługują środki prawne z ustawy z 13. Marca 1889, Nr. 24 Dz. u. kr.

§. 14.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 15.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. Maja 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 10. Lipca 1897. **Część VIII.**

Nr. 34.

U s t a w a

z dnia 12. Czerwca 1897 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie Pruchnik na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gminie Pruchnik zezwala się pobierać przez przeciąg lat sześciu od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, opłatę gminną od napojów spirytusowych i od piwa według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra piwa po 40 ct.;

2. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć 100 stopniowym alkoholometrem od stopnia alkoholu po $1^1/_2$ ct. czyli od hektolitra alkoholu po 1 złr. 50 ct.;

3. od litra araku, rumu, esencyi ponczowej, rozolisu i wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych po $1^1/_2$ ct.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Pruchnik.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których ona wolną jest po myśli §. 6 ustawy z 20. Czerwca 1888 Dz. p. p. Nr. 95 od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd, w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wels, dnia 12. Czerwca 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Nr. 35.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 15. Czerwca 1897 L. 2741/pr., o przedkładaniu deklaracyi do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1898/1899.

W myśl §. 39 ustawy z dnia 25. Października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220) o bezpośrednich podatkach osobistych, względnie artykułu XIV. przepisów wprowadczych oraz artykułu 18 rozporządzenia wykonawczego do działu I. tejże ustawy wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania deklaracyi do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1898/1899, termin od 1. Lipca do 1. Sierpnia 1897.

Do opłaty powszechnego podatku zarobkowego a temsamem do przedkładania dotyczących deklaracyi obowiązani są wszyscy trudniący się w krajach reprezentowanych w Radzie Państwa jakiemkolwiek przedsiębiorstwem lub zajęciem na zysk obliczonem, bez względu na to czy ono dotychczas podatkowi zarobkowemu podlegało lub nie.

Bliższe postanowienia w tym względzie obejmują §§. 1. 2. i 3. powołanej ustawy.

Powyższe deklaracye zeznawać należy zgodnie z prawdą wedle najlepszej wiedzy i sumienia. Podawać je można pisemnie na przepisanych drukach albo też i ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Druków tych udzielać będą władze stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie, wraz z osobnemi odbitkami objaśnień o sporządzaniu deklaracyi, do których to objaśnień ściśle zastosować się należy.

O rozpoczęciu każdego nowego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia należy donieść kompetentnej władzy podatkowej przed lub najpóźniej w dniu rozpoczęcia, lub przedłożyć w tym samym terminie przepisaną deklaracyę do powszechnego podatku zarobkowego, która zastąpi w danym razie owo doniesienie.

W razie nieprzedłożenia deklaracyi w należytym terminie czy to co do przedsiębiorstw już istniejących, czy też co do przedsiębiorstw nowo powstających może komisya podatku zarobkowego względnie władza podatkowa pierwszej instancyi wymierzyć podatek zarobkowy z urzędu, albo też zniewolić kontrybuenta karami porządkowemi do przedłożenia deklaracyi.

Co do przemysłów domokrążnych i wędrownych, określonych bliżej w §§. 78 i 82 ustawy przedkładać należy deklaracye właściwej władzy podatkowej przed doręczeniem wydanego przez władzę polityczną pozwolenia na wykonywanie odnośnego przemysłu.

W jakich wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty powszechnego podatku zarobkowego ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom — określają §§. 239 i 243 oraz §§. 241 i 244 ustawy.

Podatek zarobkowy przypisany ma być w tej gminie w której przedsiębiorstwo lub zatrudnienie jest wykonywane, względnie w tej gminie w której leży zakład przemysłowy lub handlowy, a w braku takiego w miejscu zamieszkania kontrybuenta.

Do odbierania deklaracyi powołane są przeto w miastach Lwowie i Krakowie c. k. Administracye podatków, zaś w powiatach c. k. Starostwa.

Władze te mogą jednak delegować do odbierania deklaracyi urzędy podatkowe w ich okręgu się znajdujące.

Kontrybuenci, którzy chcą złożyć deklaracyę ustnie, powinni we własnym interesie dla uniknięcia późniejszego natłoku i straty czasu uskutecznić to jak najrychlej.

Dla uniknięcia tych ewentualności niemiłych zarówno dla stron jak dla władz — upoważniono władze podatkowe do wyznaczania w miarę potrzeby kontrybuentom już w ciągu lipca b. r. odpowiednich terminów do ustnego zeznawania deklaracyi.

Gdyby przeto zarządzenia takie nastąpiły, zechcą strony interesowane we własnym interesie do zarządzeń tych jak najściślej się zastosować.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 15. Czerwca 1897.

Nr. 36.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Czerwca 1897 L. 34.541, wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym w sprawie uzupełnienia instrukcyi służbowej dla lekarzy gminnych i okręgowych.

Instrukcya służbowa

dla lekarzy gminnych i okręgowych z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa wydana przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym na zasadzie §. 14. ustawy krajowej z 2. Lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 17 a ogłoszona w Dzienniku ustaw i rozporządzeń kr. pod L. 83 ex 1891 zostaje w ten sposób uzupełnioną, że w części ogólnej A. po dotychczasowym ostatnim ustępie po słowach „komisyi zdrowotnej" zostają dodane następujące ustępy:

W tym celu lekarze okręgowi są obowiązani dwa razy do roku t. j. na wiosnę i w jesieni zwiedzić każdą gminę przydzieloną do ich okręgu.

W podróży wiosennej winni przekonać się o wszystkich stosunkach sanitarnych w gminie i na podstawie swych spostrzeżeń w drodze właściwej postarać się o usunięcie usterek. W podróży jesiennej winni sprawdzić, czy usterki te zostały usunięte.

Podróże lekarzy okręgowych powinne być przynajmniej na trzy dni naprzód naczelnikowi gminy z oznaczeniem dnia i godziny zapowiedziane, ażeby nietylko ubodzy chorzy mogli zasięgnąć rady i pomocy lekarskiej, aby lekarza oczekiwali naczelnik gminy lub jego zastępca, akuszerka, oglądacz zwłok i t. p. lecz także, aby miał możność lekarz zbadać znajdujących się w gminie obłąkanych, ciemnych i innych kalek, i przekonać się, czy opieka rodziny lub gminy jest dostateczną, względnie, czy nie zachodzi potrzeba pomieszczenia tych osób w zakładzie do tego przeznaczonym. Podróże te jednak nie zwalniają lekarzy okręgowych od obowiązku odbywania podróży na wezwanie przez poszczególne gminy należące do okręgu i tych podróży, któreby w ciągu roku z powodu jakich ważniejszych wydarzeń sanitarnych w okręgu okazały się koniecznemi.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 30. Lipca 1897. **Część IX.**

Nr. 37.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. Czerwca 1897 L. 38.498, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Jordanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy §. 83 ustawy z 3. Lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jordanów na dalszy pobór ustawą z 28. Listopada 1892 Nr. 85 Dz. u. kr. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w latach 1897, 1898 i 1899, pod warunkami w powyższej ustawie ustanowionymi z tem jednak zastrzeżeniem, że opłaty rzeczone łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym nie mogą przekraczać: od jednego hektolitra palonych napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, kwoty 11 ct. od stopnia alkoholu, albo kwoty 11 zł. od hektolitra 100% alkoholu, — zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych od hektolitra kwoty 5 zł. 50 ct. a od hektolitra piwa kwoty 1 zł. 70 ct. — i że gminie nie wolno żądać dodatkowo rzeczonych opłat za czas poprzedzający wejście w życie niniejszego rozporządzenia.

Lwów, dnia 25. Czerwca 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 38.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. Lipca 1897 L. 55.231, którem na mocy upoważnienia udzielonego reskryptem wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 11. Czerwca 1897 L. 12.875 w porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych, zostają zmienione niektóre paragrafy umieszczonego w Dz. ust. kr. Nr. 61 z roku 1889 rozporządzenia wykonawczego do ustawy krajowej z dnia 8. Grudnia 1881 Dz. ust. kr. Nr. 71 o używaniu ogierów, będących własnością prywatną, do stanowienia w myśl powołanej wyżej ustawy, jakoteż ustawy z dnia 2. Maja 1889 Dz. ust. kr. Nr. 46.

Art. I.

Oznaczone poniżej paragrafy obwieszczenia Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 6. Października 1889 L. 68.330 Dz. ust. kr. Nr. 61, mają w przyszłości brzmieć jak następuje:

§. 1.

Kto zamierza uzyskać pozwolenie stanowienia ogierem swoim cudzych klaczy, winien zgłosić się o licencyę do Starostwa tego powiatu, w którym położone jest miejsce jego zamieszkania. Zgłoszenie to, które ma zawierać imię i nazwisko, miejsce zamieszkania zgłaszającego, tudzież pochodzenie, wiek i maść ogiera, miejsce w którem się znajduje wreszcie ewentualne oświadczenie, czy zgłaszający życzy sobie uzyskać pozwolenie w myśl §. 2. ustawy z 2. Maja 1889 Dz. ust. kr. Nr. 46, by ogiery jego oglądane i zbadane były przez komisyę nie w miejscu jej urzędowania, lecz na własny koszt zgłaszającego tam, gdzie się ogiery znajdują, ma być wniesione najdalej do 31. Lipca każdego roku a względnie przed upływem okresu licencyjnego, jeżeli ogier jest już licencyonowany.

Starostwo winno corocznie przed upływem pory stanowienia, a więc w ciągu Czerwca, przypomnieć w odpowiedni sposób właścicielom ogierów powyższy termin do wnoszenia zgłoszeń, wskazując na przepisaną treść zgłoszenia, z pouczeniem, iż ogiery liczące poniżej 4 lat wieku licencyonowane być nie mogą.

§. 2.

Zgłoszenie może być pisemne albo ustne. Przy zgłoszeniu ustnem, wciągnie Starostwo, — nie spisując przytem ze zgłaszającym protokołu, — wymienione powyżej daty do wyłożyć się mającego na ten cel wykazu i przedłoży ten wykaz wraz z ewentualnemi zgłoszeniami pisemnemi Namiestnictwu do 15. Sierpnia, wyszczególniając oddzielnie te zgłoszenia, w których zgłaszający prosili o wysłanie komisyi na miejsce gdzie się ogier znajduje, oraz czy Starostwo w myśl §. 2. ustawy z 2. Maja 1889 Dz. ust. kr. Nr. 46. na to zezwoliło.

Przełożony politycznej Władzy powiatowej odpowiada za każde opóźnienie w przedłożeniu tych wykazów, względnie wniesionych zgłoszeń.

§. 3.

Namiestnictwo układa na podstawie wniesionych zgłoszeń w porozumieniu z komendą rządowego zakładu stadników program czynności licencyjnych dla całego kraju, ustanawia miejsca urzędowania komisyi licencyjnej, z uwzględnieniem przyzwolonego ewentualnie licencyonowania w miejscu, gdzie się ogier znajduje, i termin, w którym w poszczególnych miejscach odbędzie się licencyonowanie, i udziela ten program odnośnym politycznym Władzom powiatowym, celem uwiadomienia członków komisyi i posiadaczy zgłoszonych ogierów, niemniej celem podania go do powszechnej wiadomości.

O ile stosunki miejscowe dozwalają przedstawienia ogierów bez szczególnych trudności i bez znacznej straty czasu, ustanowioną być może jedna komisya dla kilku powiatów.

Licencyonowania odbywać się będą w drugiej połowie miesiąca Października, a ileby w tym czasie ukończone być nie mogły, także w pierwszej połowie Listopada.

Gdyby urzędującej komisyi licencyjnej przedstawiony był ogier, którego albo wcale nie, lub też za późno zgłoszono, a właściciel to zaniedbanie zgłoszenia w ustanowionym terminie, należycie usprawiedliwił, tedy komisya może wyjątkowo i co do tego ogiera przeprowadzić urzędowanie licencyjne.

Jeżeli właściciel ogiera udowodni, że przedstawienie zgłoszonego lub też niezgłoszonego ogiera w przepisanym terminie, z jakiego bądź powodu, lecz bez jego winy, było absolutnie niemożliwem, tedy Namiestnictwo może na prośbę o dodatkowe licencyonowanie, zezwolić wyjątkowo na zebranie się komisyi licencyjnej w zwykłem miejscu jej urzędowania, lub na żądanie petenta w miejscu gdzie się ogier znajduje; właściciel ogiera obowiązany jest jednak ponieść z własnych funduszów koszta komisyjne połączone z dodatkowem licencyonowaniem.

§. 5.

Posiadaczom ogierów, które przez komisyę zostały uznane za zdatne do stanowienia wyda komisya licencyę według formularza *A)*, tym zaś, których ogiery uznano za niezdatne, oznajmi powody odmowy ustnie, a na ich żądanie i pisemnie.

Posiadacz licencyonowanego ogiera winien w razie sprzedaży tegoż albo wynajęcia na porę stanowienia innemu hodowcy lub w razie skastrowania albo padnięcia ogiera, oznajmić natychmiast o tem politycznej Władzy powiatowej, która zawiadomi o tem komendę rządowego zakładu stadników.

§. 9.

Posiadacz licencyonowanego ogiera winien prowadzić rejestra klaczy stanowionych tym ogierem w peryodzie, na który uzyskał licencyę, według formularza *C)* na dwie ręce. Po upływie każdorazowej pory stanowienia (z końcem Czerwca) w peryodzie licencyjnym, jeden egzemplarz tego rejestru przedłożyć należy politycznej Władzy powiatowej, drugi zaś egzemplarz zatrzyma posiadacz ogiera do własnego użytku celem umożliwienia ewentualnego sprawdzenia pochodzenia źrebięcia. Po upływie pory stanowienia w ostatnim roku peryodu licencyjnego, winien posiadacz ogiera wraz z tym rejestrem przedłożyć także kartę licencyjną.

Polityczna Władza powiatowa prześle przedłożony sobie egzemplarz rejestru ewentualnie wraz z kartą licencyjną komendzie rządowego zakładu stadników.

Art. II.

Inne paragrafy wspomnionego obwieszczenia, pozostają niezmienione.

Art. III.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Sanguszko w. r.

Nr. 39.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. Lipca 1897, L. 41.970, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Oświęcim na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy §. 83 ustawy gm. z dnia 3. Lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie Oświęcim na dalszy pobór ustawą z 28. Maja 1886, Dz. u. kr. Nr. 60, i rozporządzeniem Wydziału krajowego z 27. Marca 1894, Dz. u. kr. Nr. 29, przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu na przeciąg lat sześć począwszy od Lipca 1897 do końca Czerwca 1903 pod warunkami w powyższej ustawie ustanowionymi, z tem jednak zastrzeżeniem, że opłaty rzeczone łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym nie mogą przekraczać przy palonych napojach spirytusowych, których stopień alkoholu da się onaczyć stustopniowym alkoholometrem, kwoty 11 ct. od stopnia olkoholu albo kwoty 11 złr. od hektolitra 100% alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 złr. 50 ct., od hektolitra piwa zaś kwoty 1 złr. 70 ct.

Od opłat ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których ona wolną jest po myśli §. 6 ustawy z dnia 20. Czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 95, od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Gminie nie przysługuje prawo żądać dodatkowo opłaty za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Lwów, dnia 6. Lipca 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 40.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. Lipca 1897, L. 41.654, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia Gminie Krystynopol na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy ustawy z 18. Marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem, za zgodą c. k. Nastnictwa we Lwowie zezwala gminie Krystynopol na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 75% na pięć lat, począwszy od roku 1897 do końca r. 1901.

Lwów, dnia 6. Lipca 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 41.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 4. Lipca 1897 L. 61.543, o wcieleniu c. k. urzędów podatkowych w Jarosławiu, Czortkowie, Żółkwi, Drohobyczu, Białej, Bochni, Buczaczu, Śniatynie i Wieliczce, do rzędu c. k. głównych urzędów podatkowych.

Według reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 11. Sierpnia 1896 L. 34.115, zostały c. k. urzędy podatkowe w Jarosławiu, Czortkowie, Żółkwi, Drohobyczu, Białej, Bochni, Buczaczu, Śniatynie i Wieliczce, na podstawie Najwyższego upoważnienia wcielone do rzędu c. k. głównych urzędów podatkowych.

Pomienione urzędy podatkowe mają odtąd nosić nazwę „c. k. głównych urzędów podatkowych“.

Heumann w. r.

Nr. 42.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Lipca 1897 L. 59.336, ogłaszające rozporządzenie wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 20. Stycznia 1897 L. 650, którem w uzupełnieniu wydanego rozporządzeniem z dnia 9. Grudnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 232) cennika leków na rok 1897 ustanowiono ceny za wyskokowe leki farmakopeą objęte i za leki dla zwierząt, o ile sporządzone są z nieopodatkowanego wyskoku.

Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zarządziło rozporządzeniem z dnia 20. Stycznia 1897 L. 650, że aptekarze, którzy na rok 1897 otrzymali względnie otrzymają upoważnienie do pobierania wyskoku nieopodatkowanego dla celów leczniczych, nie są uprawnieni liczyć wyższe ceny za wyskokowe przetwory wedle cennika leków na rok 1897, wydanego rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. Grudnia 1896 (Dz. ust. p. Nr. 232), w którym przetwory wyskokowe obliczono tak, jakby były sporządzone z wyskoku opodatkowanego, lecz mają się od 1. Stycznia 1897 stosować do następujących cen:

	Ilość	Cena	Ilość	Cena
	gram.	ct.	gram.	ct.
a) *Co do środków leczniczych farmakopei:*				
Aqua aromatica spirituosa	100	14	—	—
„ cinnamoni spirituosa	100	23	—	—
Extractum Aconiti radicis	1	6	—	—
„ Belladonnae folior.	1	6	—	—
Extractum Calami aromatici	10	56	—	—
„ Calumbae	1	12	—	—
Extractum Cannabis Indic.	1	8	—	—
„ Colocynthidis	1	14	—	—
„ Conni herbae	1	6	—	—
Extractum Cubebae	1	10	—	—
Extractum Granati . . . . . , .	10	50	—	—
„ Hydrastidis fluidum	10	11	—	—
„ Hyoscyami foliorum	1	6	—	—
Extractum Rhamni Purshiani fluid.	10	10	100	85
Extractum Scillae	1	5	—	—
„ Secalis cornuti	1	6	—	—
„ Strychni	1	12	—	—
Folia Sennae de Tinnev. sine resina . . .	10	8	—	—
Linimentum saponato-camphor.	10	3	100	24
Liquor acidus Halleri	10	4	—	—
Liquor ammoniae anisati	10	4	—	—
Mixtura oleosa balsamica	10	8	100	55
Resina Jalapae	1	12	—	—
Species laxantes St. Germain	10	8	100	57
Spiritus Aetheris	10	3	100	20
„ aromaticus	10	4	100	30
„ camphoratus	10	2	100	13

	Ilość gram.	Cena ct.	Ilość gram.	Cena ct.
Spiritus Ferri sesquichlor. aeth. . . .	10	6	—	—
„ Lavandulae	10	4	100	29
„ Rosmarini	10	3	100	18
„ saponatus	10	2	100	15
„ Saponis kalini	10	4	100	30
„ Sinapis	10	4	100	34
„ Vini concentr.	100	10	—	—
„ „ dilutus	100	8	—	—
Tinctura Aconiti radicis	10	6	—	—
„ Arnicae	10	3	100	18
„ Belladonnae fol.	10	5	—	—
„ Benzoës	10	4	100	30
„ Cantharidum	10	6	—	—
„ Cascarillae	10	5	—	—
„ Catechu	10	4	—	—
„ Chamomillae	10	3	100	22
„ Colchici semin.	10	5	—	—
„ Digitalis	10	5	—	—
„ Gallarum	10	4	100	30
„ Guajaci	10	4	—	—
„ Ipecacuanhae	10	8	—	—
„ Jodi	10	10	100	73
„ Lobeliae	10	5	—	—
„ Malatis Ferri	10	8	100	66
„ Myrrhae	10	4	100	30
„ Opii crocata	1	2	10	15
„ Opii simplex	1	1	10	7
„ Ratanhiae	10	4	—	—
„ Spilanthis composita	10	6	—	—
„ Strychni	10	5	—	—
„ Valerianae	10	3	—	—
b) *Co do środków leczniczych dla zwierząt:*				
Extractum Belladonnae folior.	1	5	—	—
„ Granati	10	45	—	—
„ Hyoscyami folior.	1	5	—	—
„ Secalis cornuti	1	5	—	—
Spiritus camphoratus	100	12	1000	98
„ saponatus	100	14	1000	125
„ Vini concentr.	100	7	—	—
Tinctura Aconiti	10	5	—	—
„ Arnicae	100	16	1000	140
„ Belladonnae fol.	10	4	—	—
„ Cantharidum . . . . , .	10	5	—	—
„ Digitalis	10	4	—	—
„ Ipecacuanhae	10	7	—	—
„ Jodi	100	68	—	—
„ Opii simplex	10	6	—	—
„ Strychni	10	4	—	—

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 15. Sierpnia 1897. **Część X.**

Nr. 43.

U s t a w a

z dnia 5. Lipca 1897. dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o prestacyach, funduszach i kompetencyi co do dróg publicznych nierządowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wydaję załączoną ·/. ustawę drogową i postanawiam co następuje:

Art. I.

Niniejsza ustawa o prestacyach, funduszach i kompetencyi co do dróg publicznych nierządowych obowiązywać będzie od dnia 1. Stycznia 1898. roku.

Równocześnie utraci moc obowiązującą ustawa drogowa z dnia 18. Sierpnia 1866. roku Dz. u. kr. Nr. 15. z r. 1867. tudzież nowela do tej ustawy z dnia 7. Lipca 1885. r. Dz. u. kr. Nr. 39.

Art. II.

Ustawa niniejsza nie obowiązuje miast Lwowa i Krakowa.

Art. III.

Ustawa niniejsza ma mieć zastosowanie do odnośnych postanowień ustawy o publicznych dojazdach kolejowych z dnia 15. Kwietnia 1881. r. Dz. u. kr. Nr. 46. i noweli do tej ustawy z dnia 9. Marca 1888. r. Dz. u. kr. Nr. 38.

Art. IV.

Przeprowadzenie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 5. Lipca 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

U s t a w a

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o prestacyach, funduszach i kompetencyi co do dróg publicznych nierządowych.

I. Ogólne postanowienia.

§. 1.

Ustawa niniejsza obejmuje postanowienia o drogach krajowych, powiatowych, gminnych I. klasy i gminnych II. klasy.

§ 2.

Drogami krajowemi są drogi obecnie pod tą nazwą istniejące i te, które ustawa krajowa za krajowe uzna.

§. 3.

Drogami powiatowemi są drogi obecnie pod tą nazwą istniejące i te, które Rada powiatowa za powiatowe uzna.

§. 4.

Drogami gminnemi I. klasy są te drogi, które na wniosek Wydziału powiatowego uzna Wydział krajowy za drogi gminne I. klasy; przy czem w pierwszym rzędzie należy uwzględnić te drogi, które przy udziale zasiłku z funduszu krajowego zbudowane zostały lub budowane być mają.

§. 5.

Drogami gminnemi II. klasy są drogi, istniejące w granicach gminy i obszaru dworskiego, do publicznego użytku przeznaczone, a nie objęte §§. 2., 3. i 4. ani też ustawą o publicznych dojazdach kolejowych oraz te, które za drogi gminne II. klasy uznane będą przez Radę gminną za porozumieniem z przełożonym obszaru dworskiego i za zgodą Wydziału powiatowego.

§. 6.

Mosty i przewozy nie mniej też budowy sztuczne i wszelkie urządzenia, przeznaczone do uzupełnienia, ochrony lub bezpieczeństwa dróg, uważane będą za przynależności tej drogi, na której lub przy której się znajdują; ze względu jednak na szczególną ważność lub kosztowność budowy może zrobić wyjątek od tego prawidła Sejm krajowy, przyjmując koszta budowy lub utrzymania tych przedmiotów na fundusz krajowy, a co do dróg gminnych (§§. 4. i 5.) także Rada powiatowa, przyjmując je na fundusz powiatowy.

Co do ponoszenia kosztów budowy i utrzymania grobel i wałów, po których drogi publiczne prowadzą, jakoteż objektów, robót i urządzeń wodnych, z istnieniem drogi w związku będących, obowiązują postanowienia ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875. Dz. u. kr. Nr. 38. wraz z odnośnemi ustawami i przepisami.

§. 7.

Przed założeniem lub przebudowaniem drogi publicznej (§§. 2., 3., 4. i 5.) należy przeprowadzić rokowania ze stronami interesowanemi co do konkurencyi dobrowolnej, a nadto uzyskać przyzwolenie właściwych władz co do względów politycznych i wojskowych, jeżeli idzie o drogę krajową, powiatową lub gminną I. klasy.

Szczegółowe przepisy w tej mierze zawierać będzie wykonawczy regulamin drogowy (§. 44.).

§. 8.

Własność nieruchoma, stale lub czasowo potrzebna w celu budowy i utrzymania drogi publicznej a względnie jej założenia, rozszerzenia, przełożenia, przebudowania, odwodnienia, ochrony i t. p., może być nabytą w drodze wywłaszczenia według istniejących ustaw i przepisów.

Powyższe postanowienie ma być zastosowane również przy nabyciu gruntów potrzebnych do produkcyi kamienia łamanego, żwiru, piasku, gliny i t. p. niemniej też do urządzania placów składowych i dojazdów, do stawiania domków mytniczych i w ogóle wznoszenia budynków dla potrzeb, wywołanych budową lub utrzymaniem drogi publicznej.

Jeżeli właściciel przedmiotu wywłaszczonego nie zadowala się wynagrodzeniem, ofiarowanem mu przez zarząd drogowy lub oznaczonem przez władzę administracyjną, orzekającą o dopuszczalności wywłaszczenia, może udać się na zwykłą drogę prawa o przeprowadzenie sądowego oszacowania, co jednak nie wstrzymuje wykonania orzeczenia ekspropriacyjnego i oddania przedmiotu wywłaszczonego na rzecz drogi publicznej, jeżeli zarząd drogowy złoży do depozytu wynagrodzenie, oznaczone pizez władzę administracyjną.

§. 9.

Ustanowienie zasad, na podstawie których odbywa się pobór myta na drogach publicznych nierządowych, należy do ustawodawstwa krajowego.

Co do poboru myta na drogach krajowych obowiązuje ustawa z dnia 25. Grudnia 1871. (Dz. u. kr. Nr. 18. z r. 1872.).

Koncesya na pobór myta: drogowego, mostowego i przewozowego na innych drogach publicznych udzieloną być może na podstawie uchwały Sejmu krajowego i za Cesarskiem zezwoleniem.

Do udzielenia koncesyi na pobór myta kopytkowego potrzeba ustawy krajowej.

Udzielona koncesya mytnicza (ustęp 3. i 4.), której termin upływa, może być przedłużoną, ilekroć zachodzi potrzeba, przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem na dalszy, stosownie wymierzony okres czasu, jeżeli istnieją te same warunki, z powodu których udzielenie koncesyi nastąpiło.

Jeżeliby nie przyszło do porozumienia między Wydziałem krajowym i c. k. Namiestnictwem, sprawa odnowienia koncesyi winna być przedłożoną Sejmowi krajowemu na sesyi najbliższej dla powzięcia uchwały w myśl postanowień o udzielaniu koncesyi mytniczych.

Wszelkie dotychczasowe prawo do poboru myta, nadane bez terminu na czas nieograniczony, ustanie z końcem 1900 r., jeżeli nie będzie odnowione w sposób powyżej przepisany (ustęp 3. i 4.). Wyjątek stanowią przywileje mytnicze, nadane jako regalia przed wejściem w życie ustawy drogowej z 1866. r., które w powyższym terminie mają być poddane rewizyi i co do których stosownie do wyniku wydane będą osobne postanowienia w drodze właściwej.

§. 10.

Zaniechanie drogi krajowej jako takiej, nastąpić może tylko na mocy ustawy krajowej, drogi zaś powiatowej lub gminnej (§§. 4. i 5.) na podstawie uchwały Rady powiatowej i za przyzwoleniem Wydziału krajowego i c. k. Namiestnictwa, względnie powiatowej władzy politycznej, gdy idzie o zaniechanie drogi gminnej.

Jeżeli miejscowa gmina i miejscowy obszar dworski oświadczą się zgodnie przeciw zaniechaniu drogi gminnej II. klasy, droga ta zaniechaną być nie może.

Zaniechana droga krajowa, równie jak zaniechana droga powiatowa lub gminna I. klasy, ma być uznaną za drogę gminną II. klasy, o ile jest potrzebna do użytku publicznego, a nie została przeznaczona do założenia lub urządzenia drogi publicznej innej kategoryi.

§. 11.

Grunt drogi zaniechanej, niepotrzebny do założenia lub urządzenia drogi publicznej tej samej lub innej kategoryi, sprzedanym będzie na korzyść funduszu tej kategoryi dróg, do której droga ta należała, w regule właścicielom bezpośrednio z drogą stykających się gruntów, w miarę ich z nią stykania się.

Wydział krajowy dla dróg krajowych, Wydział powiatowy dla dróg powiatowych i gminnych (§§. 4. i 5.), po zadecydowaniu zaniechania drogi, zarządzi natychmiast oszacowanie jej przez znawców nieinteresowanych, następnie zawezwie o zapłacenie ceny szacunkowej tych właścicieli, których grunta z drogą się stykają.

Jeżeli przez nich cena ta w przeciągu dni 60 od zawezwania złożoną nie zostanie, nastąpi sprzedaż przez licytacyę.

§. 12.

Niniejsza ustawa nie narusza praw i obowiązków, opartych na dobrowolnych ugodach lub innych specyalnych tytułach prawnych co do dróg wszelkich kategoryi.

II. Szczegółowe postanowienia.

A) Pokrycie kosztów.

§. 13.

Koszta budowy i utrzymania drogi krajowej ponosi fundusz krajowy.

Czy i w jakiej mierze powiaty, przez które te drogi przechodzą, jeszcze osobno przyczyniać się mają do tych kosztów, oznaczonem będzie przy uznaniu drogi za krajową (§. 2.) w każdym poszczególnym wypadku ustawą krajową.

§. 14.

Koszta budowy i utrzymania drogi powiatowej ciężą przedewszystkiem na funduszach właściwego powiatu, a Rada powiatowa winna corocznie uchwalać dotacyę potrzebną do utrzymania tych dróg w dobrym stanie, (§. 36. ust. 2.).

Jeżeliby Rada powiatowa ociągała się z dopełnieniem tego obowiązku, a stąd sprawa komunikacyi doznawała uszczerbku, natenczas Wydział krajowy po zbadaniu i stwierdzeniu takiego stanu rzeczy, wstawi w budżet powiatowy potrzebną na cel powyższy kwotę i nałoży na jej pokrycie dodatki do podatków bezpośrednich a to w granicach zakreślonych §. 23. ustawy o Reprezentacyi powiatowej.

§. 15.

Koszta budowy i utrzymania dróg gminnych I. i II. klasy (§§. 4. i 5.) tak na gruntach gminy jak obszaru dworskiego mają być pokrywane prestacyami (§§. 16. i 19.) i zasiłkiem z powiatowego funduszu dróg gminnych, które dla dróg gminnych II. klasy w takim tylko razie udzielony będzie, jeżeli dochody z innych źródeł, przeznaczonych specyalnie na rzecz tych dróg, nie wystarczają na pokrycie niezbędnych potrzeb (§. 25. ust. 2.).

§. 16.

Prestacye na rzecz dróg gminnych (§§. 4. i 5.) wymierza się w sposób następujący:

1. Od każdej rodziny względnie partyi, prowadzącej samoistne gospodarstwo domowe, a zamieszkałej w gminie lub na obszarze dworskim, odrabiać należy rocznie dwa dni piesze.

2. W razie kosztowniejszej budowy lub rekonstrukcyi drogi gminnej służy Radzie powiatowej prawo nałożenia na kontrybuentów odnośnej miejscowości obowiązku uiszczania prestacyi nadzwyczajnej w granicach zwykłego wymiaru rocznego aż do ukończenia budowy drogi.

Od uchwały, nakładającej prestacyę nadzwyczajną, odwołać się można do Wydziału krajowego w sposób przepisany ustawą o Reprezentacyi powiatowej.

§. 17.

Za podstawę do obliczenia prestacyi rocznej (§. 16.) służyć będą spisy rodzin, względnie partyi.

Spisy takie układane będą pod kontrolą Wydziału powiatowego przez miejscowy zarząd drogowy (§. 38.) co lat trzy według stanu, jaki się znajdował w gminie i na obszarze dworskim dnia 31. Grudnia.

§. 18.

Każdy obowiązany do prestacyi w robocie (§. 16.) może się od niej wykupić do końca Lutego każdego roku spłatą jej wartości na podstawie ceny, ustanowionej przez Radę powiatową (§. 36. ust. 4.).

§. 19.

Jaka część z pozostałych (§§. 16. i 18.) do odrobienia prestacyi ma być użytą na rzecz dróg gminnych I. klasy, a jaka na rzecz dróg gminnych II. klasy, oznaczy Wydział powiatowy z uwzględnieniem długości i potrzeb tych dróg w każdej miejscowości.

§. 20.

Przy wykonywaniu prestacyi winna być ile możności wskazaną robota, jaka w jednym dniu ma być uskutecznioną.

Prestacyę w naturze ogranicza się na terytoryum gminy wraz z obszarem dworskim jedną stanowiących miejscowość; wolno wszakże zarządowi drogowemu użyć prestacyi (§. 36.) do dostawy materyałów, znajdujących się w innej miejscowości z warunkiem, że dostawa ta uskutecznioną być może w ciągu jednego dnia.

§. 21.

Jeżeli kontrybuent nie chce lub nie może wykonać osobiście robocizny prestacyjnej, natenczas zastąpić go może w uiszczeniu powinności drogowej tylko osoba, zupełnie uzdolniona do tej roboty.

Osoby, które nie ukończyły ośmnastego roku życia, albo też w skutek starości lub kalectwa niezdolne są do roboty, nie mogą zastępywać nikogo w odbywaniu powinności drogowej.

§. 22.

Prestacya w naturze w terminie niewykupiona i mimo wezwania zarządu drogowego wcale nieodrobiona (§§. 16., 18. i 19.) lub nieodpowiednio uskuteczniona (§. 20.) będzie wykonaną w miarę potrzeby na koszt i niebezpieczeństwo obowiązanego.

Nieużyte w ciągu roku prestacye mają obowiązani do końca Lutego każdego następnego roku spłacić według ceny wykupna (§. 36. ust. 4. i §. 38. ust. 5.), a kwotę pieniężną stąd powstałą naczelnik gminy od członków tejże, a przełożony obszaru dworskiego od członków tegoż obszaru wnieść mają najpóźniej w ciągu dalszych dni 15 do kasy Wydziału powiatowego na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych (§. 24.).

§. 23.

Głowa rodziny odpowiedzialną jest za uiszczanie prestacyi drogowej od rodziny względnie partyi (§. 16.); za osoby, będące w służbie, odpowiada służbodawca.

Osoby, ustawą gminną uwolnione od ciężarów gminnych, wolne są od prestacyi drogowej (§. 16.)

Nadto uwalnia Wydział powiatowy kontrybuentów od prestacyi drogowej w wypadkach godnych uwzględnienia.

Tyczy się to szczególnie osób, zostających w zupełnem ubóstwie, a z powodu wieku lub słabości niezdolnych do roboty i nie mających w rodzinie członków do niej zdolnych.

§. 24.

Kto opłaca podatek bezpośredni, uiszcza rocznie na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych 10% podatków bezpośrednich, przypisanych mu w gminie lub na obszarze dworskim (w gminie katastralnej).

Do powiatowego funduszu dróg gminnych wpływają także dochody z wykupna względnie ze spłaty prestacyi, przeznaczonych dla dróg gminnych I. i II. klasy (§§. 18. i 22.) tudzież dochody z innych źródeł, przeznaczone na rzecz tego funduszu.

§. 25.

Z powiatowego funduszu dróg gminnych pokrywane być mają potrzeby dróg gminnych I. klasy, nieopędzone prestacyami (§. 19.).

Z funduszu tego pokrywane być mają również niedobory miejscowych funduszów dróg gminnych II. klasy udzieleniem odpowiedniego zasiłku (§. 15.) zwłaszcza na opędzenie kosztów materyału, potrzebnego do utrzymania lub odbudowania mostów na tych drogach, niemniej innych wydatków koniecznych do utrzymania tych dróg w stanie, do komunikacyi publicznej przydatnym.

§ 26.

Jeżeli zwyczajne zasoby powiatowego funduszu dróg gminnych nie pokrywają wydatków, połączonych z budową i należytem utrzymaniem dróg gminnych I. klasy, tudzież niedoborów miejscowych funduszów dróg gminnych II. klasy, obowiązaną jest Rada powiatowa uchwalić dotacyę (§. 36. ust. 3.), potrzebną dla uzupełnienia powyższych zasobów i nałożyć na ten cel w braku innych funduszów stosowne dodatki do podatków bezpośrednich.

§. 27.

Na strony interesowane (osoby fizyczne lub moralne), które z wybudowania lub rekonstrukcyi potrzebnej dla nich drogi powiatowej lub gminnej względnie mostu na takiej drodze odniosą znaczne korzyści, nałożony być może na wniosek Wydziału powiatowego i po zbadaniu stanu rzeczy, niezależnie od innych prestacyi, osobny datek przymusowy, a to orzeczeniem, wydanem przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Do obowiązkowego udziału w kosztach powyższych powołani być mogą tylko interesowani, korzystający z drogi lub mostu bez względu na granice osad i powiatów.

Stopień korzyści z drogi i wysokość datku przymusowego oznaczone będą z uwzględnieniem okoliczności, miarę interesu komunikacyjnego wykazujących, a przedewszystkiem na podstawie przybliżonego obliczenia fur, względnie średniej wagi ładunków, po drodze lub moście przewożonych względnie przewozić się mających, tudzież z uwzględnieniem datków dobrowolnie ofiarowanych.

Wysokość datków przymusowych, nałożonych na strony interesowane, razem wziętych, nie może przenosić 30% całego kosztu połączonego z budową lub rekonstrukcyą drogi lub mostu.

Datki te wpływają do właściwego funduszu drogowego na rzecz drogi względnie mostu, dla których są przeznaczone.

§. 28.

Do budowy albo rekonstrukcyi drogi powiatowej lub gminnej, mającej doniosłe znaczenie pod względem komunikacyi, udzielony być może zasiłek

z funduszu krajowego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków, przez Wydział krajowy przepisanych.

Jeżeli droga, zbudowana lub uregulowana przy pomocy zasiłku z funduszu krajowego, nie jest utrzymywaną w należytym stanie, zaradzi temu Wydział krajowy i w razie potrzeby zastosuje środki przewidziane w §§. 14. i 35.

Wyjątkowo udzielonym być może zasiłek z funduszu krajowego także na rzecz utrzymania dróg powiatowych lub gminnych, zbudowanych przy pomocy funduszu krajowego, a ważnych dla zakładów przez kraj utrzymywanych, dla zdrojowisk krajowych lub stacyi klimatycznych.

Jeżeli powiatowe dodatki do podatków bezpośrednich, uchwalone przez Radę powiatową na cele drogowe w powiecie, łącznie z 10% stałym dodatkiem przenoszą 20% tychże podatków, a mimo tego niezbędne potrzeby dróg powiatowych i gminnych własnymi zasobami powiatu i konkurencyą stron interesowanych pokryte być nie mogą, natenczas przyznaną być może po zbadaniu stanu rzeczy stosowna pomoc z funduszu krajowego dla zasilenia powiatowych funduszów drogowych (§. 24. i §. 36. ust. 2.).

§. 29.

Jeżeli droga krajowa, powiatowa lub gminna publiczna przechodzi przez miejską lub wiejską osadę i jedynie z powodu szczególnych potrzeb tych osad wymaga większych kosztów na budowanie ścieków, kanałów, bruków i t. p., całą stąd wynikającą nadwyżkę kosztów budowy i utrzymania ponosi miejscowa osada analogicznie do postanowień ustawy gminnej względnie ustawy o obszarach dworskich co do zakładania i utrzymywania ulic, placów i t. p. tudzież pokrycia kosztów odnośnych.

Wyjątek od powyższego prawidła zrobić może Wydział krajowy co do dróg krajowych, przyjmując część onych kosztów na fundusz krajowy w przypadku uwzględnienia godnym, a Wydział powiatowy co do dróg powiatowych i gminnych publicznych, przyjmując ją w takimże razie na fundusz powiatowy względnie powiatowy fundusz dróg gminnych.

§. 30.

Jeżeli przedsiębiorstwo wyłącznie fabryczne lub użytkowanie kopalń i kamieniołomów albo też eksploatacya lasów albo wreszcie dostawa materyałów budowlanych nieomyconą drogę powiatową lub gminną (§§. 4. i 5.) niezwykłym sposobem zużywa, obowiązany będzie odnośny przedsiębiorca względnie posiadacz przedmiotu przewożonego do osobnych datków na utrzymanie tej drogi.

O wysokości powyższych datków i sposobie ich uiszczenia orzeka Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem. Można atoli oznaczyć je także ugodą między Wydziałem powiatowym a stroną. ale tylko w czasie, zanim powyższe orzeczenie wydanem zostanie.

Wysokość tych datków ma być zastosowaną do tej miary, w jakiej zużycie drogi przez przedsiębiorstwo względnie posiadacza przedmiotu przewożonego powiększa koszta jej utrzymania, przyczem obok innych sposobów obliczenia przypadającego datku przyjąć można także za podstawę do obrachowania tegoż przybliżoną ilość fur drogę zużywających z uwzględnieniem przypuszczalnego dochodu, jakiby mógł być uzyskany w razie zaprowadzenia na niej opłat mytniczych w stosunku do jej długości.

Powyższy datek ma być opłacany także za zużycie drogi (§§. 2., 3., 4. i 5.) omyconej, jeżeli fury nie przejeżdżają przez rogatkę, postanowioną dla poboru myta drogowego.

Znajdujące się na drodze myto mostowe lub przewozowe nie uwalnia od datku z powodu niezwykłego zużycia drogi samej.

§. 31.

Jeżeli komunikacya przez wypadki elementarne jak n. p. zaspy śniegowe, powodzie i t. p. została zagrożoną lub całkowicie przerwaną, natenczas obowiązani są do robót nie cierpiących zwłoki za wynagrodzeniem mieszkańcy osady (gminy i obszaru dworskiego) najbliższej miejsca, w którem robota ma być wykonaną.

Rada powiatowa oznaczy okrąg osad, które i kolejny porządek, w jakim osady te mają być powoływane do wykonywania takich robót.

Stosunek, w jakim mają być dostarczeni robotnicy z gminy i obszaru dworskiego, stanowiących jedną miejscowość, oznaczy wykonawczy regulamin drogowy (§. 44.).

Wynagrodzenie za robotę oznaczy Wydział krajowy co do dróg krajowych, a Wydział powiatowy co do dróg powiatowych i gminnych I. klasy.

§. 32.

Dochód z myta i przewozów służy do utrzymania tych dróg, na których się te myta i przewozy znajdują.

Strona prywatna, pobierająca myto na podstawie koncesyi mytniczej, obowiązaną jest aż do wygaśnięcia nadanego jej prawa utrzymywać przedmiot omycony własnym kosztem i w należytym stanie.

Jeżeli gmina pobiera myto kopytkowe na potrzeby dróg, ulic i placów, dochód z tego źródła nie może być obrócony na żaden cel inny.

B) O zakresie działania Reprezentacyi i Władz w sprawach drogowych, o ile nie jest oznaczony w paragrafach poprzednich.

§. 33.

Sejm krajowy stanowi uchwałą:

1. o funduszach potrzebnych do budowy i utrzymania dróg krajowych;

2. o dotacyi z funduszu krajowego na zasiłki dla dróg powiatowych i gminnych (§. 28.).

§. 34.

Wydział krajowy:

1. prowadzi cały techniczny i ekonomiczny zarząd dróg krajowych;

2. przeznacza z dotacyi przez Sejm uchwalonej (§. 33. ust. 2.) zasiłki bezzwrotne i pożyczki na rzecz dróg powiatowych i gminnych (§. 28.).

§. 35.

Wydział krajowy prowadzi w granicach niniejszej ustawy naczelny nadzór nad kierunkiem, budową i utrzymywaniem wszystkich innych dróg publicznych nierządowych tudzież nad ich funduszami, wydaje potrzebne w tym celu instrukcye tak administracyjne i rachunkowe jakoteż techniczne i czuwa nad ścisłem wykonaniem przepisów istniejących.

Jeżeli Wydział powiatowy zaniedbuje bądź drogi powiatowe bądź drogi gminne I. klasy lub nie wykonuje należycie nadzoru nad drogami gminnemi II. klasy, albo w sposób nieodpowiedni używa prestacyi i funduszów drogowych, natenczas Wydział krajowy wydaje stosowne zarządzenia, a w razie potrzeby przez siebie uznanej, ustanowi za zgodą politycznej władzy krajowej na koszt powiatu własny organ w celu zastępowania Wydziału powiatowego.

Również może Wydział krajowy, w razie potrzeby przez siebie uznanej, objąć w zarząd własny budowę i utrzymanie drogi powiatowej lub gminnej I. klasy, przyczem oznaczy kwotę, która w takim razie z funduszów powiatowych względnie z powiatowego funduszu dróg gminnych w czasie trwania tego zarządu ma być oddaną do dyspozycyi Wydziału krajowego wraz z dochodami, przeznaczonymi specyalnie na rzecz drogi odnośnej.

Jeżeli Rada powiatowa nie ustanowi w czasie właściwym cen wykupna względnie spłaty prestacyi pieszej (§. 36. ust. 4.), natenczas dokona tej czynności Wydział krajowy.

Wydział krajowy rozstrzyga spory między Radami powiatowemi co do potrzeby i kierunku dróg powiatowych (§. 3.), dalej spory między Wydzia-

łami powiatowymi co do potrzeby i kierunku nowych dróg gminnych I. klasy (§. 4.), rozstrzyga w razie niezgodności zdań między gminą i obszarem dworskim względnie gminami i obszarami dworskimi z jednej a Wydziałem powiatowym względnie Wydziałami powiatowymi z drugiej strony co do potrzeby nowej drogi gminnej II. klasy (§. 5.) i w ogólności rozstrzyga spory drogowe, w drodze odwołania się doń wniesione.

§. 36.

Rada powiatowa stanowi:

1. o budowie i kierunku drogi powiatowej, a odnośne uchwały swoje podaje do wiadomości Wydziału krajowego;

2. o funduszach potrzebnych do budowy i utrzymania dróg powiatowych (§. 14.);

3. o dotacyi potrzebnej na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych (§. 26.);

4. uchwałą, przynajmniej co 3 lata powziąć się mającą, o cenach wykupna względnie spłaty prestacyi pieszej.

Rada powiatowa ma prawo, na kontrybuentów, którzy nie wykupili się od prestacyi pieszej w myśl §. 18 i posiadają inwentarz pociągowy, nałożyć obowiązek odrobienia jednego dnia ciągłego zamiast dwóch dni pieszych (§. 16.). Uchwała taka obowiązuje tylko przez trzy lata, a może być w razie potrzeby odnowioną.

§. 37.

Wydział powiatowy:

1. prowadzi cały techniczny i ekonomiczny zarząd dróg powiatowych tudzież dróg gminnych I. klasy (§. 4.) i o ile to uzna za potrzebne, porucza wskazane przez siebie czynności odnośne miejscowemu zarządowi dróg gminnych II. klasy;

2. nadzoruje miejscowe zarządy drogowe co do budowy i utrzymywania dróg gminnych II. klasy i kieruje odnośnemi czynnościami tychże zarządów (§. 38.), a w razie zaniedbania wydaje stosowne zarządzenia;

3. zarządza powiatowym funduszem dróg gminnych, przedkłada corocznie Radzie powiatowej preliminarz potrzeb, które z tego funduszu mają być pokryte i wyznacza zasiłki w myśl §. 25.;

4. kieruje budową i sprawuje nadzór nad utrzymaniem drogi krajowej, jeżeli ta czynność przez Wydział krajowy została mu powierzoną;

5. orzeka w braku porozumienia między gminą a obszarem dworskim tudzież między sąsiedniemi gminami i obszarami dworskimi do potrzeby nowej drogi gminnej II. klasy;

6. rozstrzyga spory i rekursy w sprawach dróg gminnych II. klasy;

7. orzeka w sprawach naruszenia całości drogi publicznej i przywrócenia jej do pierwotnego stanu;

8. w razie zaniechania drogi powiatowej lub gminnej, przeprowadza całą czynność §. 11. przepisaną;

9. podaje do wiadomości miejscowego zarządu drogowego uchwałę Rady powiatowej względnie Wydziału krajowego co do ceny wykupna względnie spłaty prestacyi pieszej (§. 35. ust. 4. §. 36. ust. 4. i §. 38.);

10. sporządza i utrzymuje w ewidencyi kataster dróg powiatowych i gminnych, co do tych ostatnich przy współudziale gmin i obszarów dworskich. Do katastru dróg gminnych wciągnięte być mają do lat sześciu wszystkie drogi gminne uważane jako publiczne.

§. 38.

Zarząd dróg gminnych II. klasy (miejscowy zarząd drogowy) składa się z naczelnika gminy względnie jego zastępcy i przełożonego obszaru dworskiego.

W miejscowościach, w których obszar dworski wcielony jest do gminy, miejscowy zarząd drogowy należy do zakresu działania zwierzchności gminnej względnie magistratu.

Miejscowy zarząd drogowy prowadzi całą techniczną i ekonomiczną administracyę dróg gminnych II. klasy, do niego należy staranie, aby te drogi w dobrym stanie były utrzymywane.

Tenże zarząd kieruje budową i dozoruje utrzymania drogi gminnej I. klasy w granicach odnośnej miejscowości, o ile mu ta czynność przez Wydział powiatowy została powierzoną (§. 37. ust. 1.).

Miejscowy zarząd drogowy ogłasza w czasie właściwym cenę wykupna względnie spłaty dnia pieszego (§. 18. i §. 22.).

Naczelnik gminy z tejże, a przełożony obszaru dworskiego z tegoż obszaru sprowadzają na miejsce roboty kontrybuentów, uiszczających prestacyę w naturze, również dostarczają robotników do wykonywania robót, spowodowanych wypadkami elementarnymi (§. 31.).

Tak samo obowiązani są oni zbierać od kontrybuentów pieniądze, uiszczane tytułem wykupna względnie spłaty prestacyi drogowej i wnosić je do kasy Wydziału powiatowego na rzecz właściwego funduszu.

Sposób, w jakie miejscowy zarząd drogowy i tegoż poszczególni członkowie sprawować mają czynności, należące do ich zakresu, oznaczy wykonawczy regulamin drogowy (§. 44.).

Na każdego członka zarządu drogowego, przekraczającego lub zaniedbującego swe obowiązki w sprawach administracyi dróg gminnych, nakładać może Wydział powiatowy kary pieniężne (porządkowe) aż do 20 złr. w. a.

Kary te wpływają na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Każdy członek miejscowego zarządu drogowego odpowiedzialny jest za szkodę, wyrządzoną funduszowi drogowemu w skutek zaniedbania swego obowiązku.

Jeżeliby zarząd drogowy nie utrzymywał dróg gminnych II. klasy w dobrym stanie lub używał w sposób nieodpowiedni prestacyi i funduszów drogowych, natenczas Wydział powiatowy ma zaradzić temu w sposób stosowny, a w szczególności winien tenże w miarę potrzeby i za zgodą politycznej władzy powiatowej objąć bezpośredni zarząd dróg rzeczonych, w którym to razie rozporządzać będzie prestacyami, nie mniej też dochodami z myta lub innymi funduszami, dla tych dróg przeznaczonymi.

Wszelkie spory i zażalenia, dotyczące objęcia dróg gminnych II. klasy w zarząd Wydziału powiatowego, rozstrzyga Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

W wyjątkowych wypadkach przysługuje Wydziałowi powiatowemu prawo wyznaczania miejscowemu zarządowi drogowemu względnie jednemu z jego członków bądź stałego, bądź jednorazowego wynagrodzenia, które pokryte będzie z powiatowego funduszu dróg gminnych.

§. 39.

Zezwolenie na postawienie lub przeniesienie rogatek równie jak rozstrzyganie sporów co do uwolnienia od myta należy do władz politycznych stosownie do istniejących przepisów.

§. 40.

Władze polityczne mają prawo i obowiązek czuwania, aby dróg publicznych każdy bez przeszkody mógł używać niemniej, aby przez zaniedbanie drogi bezpieczeństwo osób i własności nie cierpiało. W razie więc takiego zaniedbania zażądają zaradzenia od organu, sprawującego dozór bezpośredni, a w razie niebezpieczeństwa, gdy krok ten zostanie bezskutecznym, zarządzą stosowne środki do naprawy drogi na koszt zobowiązanych i właściwy organ bezzwłocznie o tem zawiadomią.

§. 41.

Wszelkie należytości, przypadające na podstawie tej ustawy, tudzież koszta postępowania wykonawczego, gdy nie są uiszczone w terminie, ściągnięte będą drogą egzekucyi politycznej podług istniejących ustaw i przepisów.

Zaległości w spłatach prestacyi drogowych, o ile nie będą mogły być ściągnięte przez naczelnika gminy do końca Lutego każdego roku, równie jak zaległości powyższe, ciężące na obszarze dworskim, wykazywane będą przez Wydział powiatowy politycznej władzy powiatowej do ściągnięcia w sposób, przepisany dla ściągania zaległości podatkowych.

Odpisanie zaległości w spłatach prestacyi drogowych nastąpić może na podstawie uchwały Rady powiatowej.

Prawomocne uchwały, orzeczenia i rozporządzenia, wydane na podstawie niniejszej ustawy, egzekwowane będą na żądanie właściwej władzy autonomicznej przez polityczną władzę powiatową.

§. 42.

Zaległości w spłatach względnie wykupnie prestacyi drogowych z roku poprzedniego, niewykazane najpóźniej do końca Grudnia roku następnego władzy politycznej do ściągnięcia, od kontrybuentów żądane być nie mogą. Wyjątek w tym względzie stanowią zaległości sporne, które po prawomocności orzeczenia także później egzekwowane być mogą.

§. 43.

W gminach miejskich, dla których wydaną została ustawa gminna z dnia 13. Marca 1889. (Dz. u. kr. Nr. 24.), obowiązuje niniejsza ustawa z następującemi zmianami:

a) Prestacye w §. 16. wymierzone, zamienione będą wedle ceny przez Radę powiatową ustanowionej na pieniądze a wypadającą stąd kwotę pieniężną rozłoży Rada miejska na podstawie podatków bezpośrednich na wszystkich w gminie opodatkowanych;

b) Miasta te prowadzić będą pod kontrolą władz nadzorczych cały zarząd techniczny i ekonomiczny wszystkich dróg gminnych w ich obrębie położonych, nie wyłączając czyności z §. 11. niniejszej ustawy wypływających;

c) Dochody z ekwiwalentu za prestacye drogowe niemniej dochody z innych źródeł, jak z kopytkowego i t. d., wpływać będą do kasy miejskiej na rzecz miejscowego funduszu dróg gminnych, w obrębie miasta położonych, który pokrywać będzie wydatki w §. 25. przewidziane;

d) Z ustanowionego w §. 21. dziesięcio-procentowego dodatku do podatków bezpośrednich w tych miastach opłacanych, 4% tychże podatków wpływać będzie do kasy miejskiej na rzecz miejscowego funduszu dróg gminnych, a 6% do kasy Rady powiatowej na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Powyższe przepisy rozciągnąć można także na inne gminy w kraju, na podstawie uchwały sejmowej i za Cesarskiem zezwoleniem.

§. 44

W granicach tej ustawy oraz innych odnośnych ustaw i przepisów obowiązujących wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym wykonawczy regulamin drogowy, mający zarazem obejmować szczegółowe postanowienia o potrzebnych terminach w poszczególnych czynnościach administracyjnych i o współudziale władz rządowych w czuwaniu nad dobrym stanem dróg publicznych nierządowych.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 15. Września 1897. **Część XI.**

Nr. 44.

Ustawa

z dnia 13. Lipca 1897 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zezwoleniu gminie Janów (powiat Gródek) na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Gminie miasteczka Janów dozwala się pobierać przez lat dziesięć począwszy od r. 1898 opłatę od poniżej wyszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litra wódki po 5 ct.;
2. od jednego litra rumu, araku, rozolisu, likieru, śliwowicy, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów spirytusowych po $1^1/_2$ ct.;
3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 1 złr.;
4. od jednego litra miodu po 4 ct.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. wyszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Janowa.

Art. IV.

Ta opłata ciąży na konsumcyi w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wódka wolną w tych wszystkich wypadkach, w których wolną jest po myśli §. 6. ustawy z 20. Czerwca 1888 Nr. 95 Dz. p. p. od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 13. Lipca 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Nr. 45.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 21. Lipca 1897 L. 8214 pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 10. Lipca 1897 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych, a to:

I.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Krakowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami.

Art. I.

Radzie powiatowej w Krakowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia niemającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólnie obowiązujące przepisy o uwolnieniu od opłaty myt lub o zniżeniu tejże opłaty.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu c. k. Skarbowi wojskowemu prawa do pobierania myta od mostu na rzece Wiarze w Krównikach.

Art. I.

C. k. Skarbowi wojskowemu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Wiarze w Krównikach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Art. II.

Przy poborze myta obowiązywać ma następująca taryfa:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Mieszkańcy gminy w Krównikach wolni są od powyższej opłaty.

Art. IV.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże opłaty.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Mościskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej i od mostów powiatowych na rzece Wiszni w Podgaci i Słomiance.

Art. I.

Radzie powiatowej w Mościskach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem funduszu powiatowego a mianowicie:

1. Na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Podgaci, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt, oraz dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

3. Od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Słomiance podług następującej taryfy;

I. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

II. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i zniżeniu tejże.

IV.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych, a mianowicie:

1. obszarowi dworskiemu w Dyamencie od przewozu przez rzekę Dunajec pod Otfinowem:

2. obszarowi dworskiemu w Czaplach od mostu na rzece w Strwiążu w Czaplach;

3. gminie w Dunajowie od mostu na rzece Złotej Lipie w Dunajowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem, a mianowicie:

1. Obszarowi dworskiemu w Dyamencie powiatu Dąbrowskiego, od przewozu przez rzekę Dunajec pod Otfinowem, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1\frac{1}{2}$ (jeden i pół) ct.;

d) od jednej osoby wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 3 (trzy) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Obszarowi dworskiemu w Czaplach powiatu Samborskiego od mostu na rzece Strwiążu w Czaplach, według następującej taryfy:

I. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

II. od bydląt pędzonych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

3. Gminie w Dunajowie powiatu Przemyślańskiego, od mostu na rzece Złotej Lipie w Dunajowie, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $\frac{1}{2}$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

V.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Mrzygłodem i od przewozu przez rzekę Dunajec pomiędzy Niedomicami a Głowem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu o wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem, a mianowicie:

1. Gminie w Tyrawie solnej powiatu Sanockiego, od przewozu przez rzekę San pod Mrzygłodem, wedle następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 3 (trzy) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, od których się myta nie opłaca.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju n. p. od prosiąt, jagniąt i koźląt 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy Tyrawy solnej wolni są od opłaty myta przewozowego pod Mrzygłodem.

2. Obszarowi dworskiemu w Gumniskach powiatu Tarnowskiego od przewozu przez rzekę Dunajec, pomiędzy Niedomicami a Głowem, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1\frac{1}{2}$ (jeden i pół) ct.;

d) od jednej osoby wyjąwszy woźnicę, lub jeźdźca na koniu 3 (trzy) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, wolne są od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

VI.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dróg gminnych Matyjowce-Gwoździec, Kornicz-Balińce, Rymanów-Bukowsko i Sanok-Bukowsko.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych:

1. Na drogach gminnych Matyjowce-Gwoździec i Kornicz-Balińce Wydziałowi powiatowemu w Kołomyi, jako władzy nadzorującej na rzecz utrzymania tychże dróg, do utrzymywania których obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycone drogi przechodzą, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

2. Na drogach gminnych Rymanów-Bukowsko i Sanok-Bukowsko, Wydziałowi powiatowemu w Sanoku, jako władzy nadzorującej na rzecz utrzymania tychże dróg, do utrzymywania których obowiązane są, zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycone drogi przechodzą, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na drogach gminnych Matyjowce-Gwoździec, Kornicz-Balińce, Rymanów-Bukowsko i Sanok-Bukowsko, a to na każdej z nich na jednej stacyi, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane przepisy względem uwolnienia od opłaty mytniczej i względem zniżenia tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Bochni na drogach powiatowych Bocheńsko-Limanowskiej i Bocheńsko-Ujskiej;

2. Radzie powiatowej w Przemyślu od mostu powiatowego na rzece Wiarze w Drozdowicach;

3. Radzie powiatowej w Wadowicach od mostu na rzece Skawie przy drodze powiatowej Wadowicko-Czernichowskiej i od mostu na rzece Skawie w Zembrzycach;

4. Radzie powiatowej w Brzozowie na drogach powiatowych Brzozowsko-Rymanowskiej i Brzozowsko-Domaradzkiej.

Art. I.

Radom powiatowym w Bochni, Przemyślu, Wadowicach i Brzozowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Bochni:

A) Prawo do poboru myta na drodze powiatowej Bocheńsko-Limanowskiej na dwóch stacyach mytniczych, a mianowicie w Czerwieńcu i Rzegocinie.

Myto w Czerwieńcu należy pobierać według następującego wymiaru:

a) od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) ct.;

b) od jednej sztuki bydła pociągowęgo nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 3 (trzy) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) ct.

Myto w Rzegocinie pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały, traci moc obowiązującą koncesya z dnia 3. Grudnia 1871 (Dz. u. kr. Nr. 92), którą nadanem było Radzie powiatowej w Bochni prawo do poboru myta na drodze powiatowej Bocheńsko-Limanowskiej.

B) Prawo do poboru myta na drodze powiatowej Bocheńsko-Ujskiej na jednej stacyi w Krzeczowie przy karczmie „Karolina“ zwanej, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Radzie powiatowej w Przemyślu prawo do poboru myta od mostu powiatowego na rzece Wiarze w Drozdowicach, na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.;

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świe do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

3. Radzie powiatowej w Wadowicach:

A) Prawo do poboru myta od mostu na rzece Skawie, przy drodze powiatowej Wadowicko-Czernichowskiej, na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 $^1/_2$ (jeden i pół) ct.

B) Prawo do poboru myta od mostu na rzece Skawie w Zembrzycach na jednej stacyi, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki była pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

4. Radzie powiatowej w Brzozowie:

A) Prawo do poboru myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka.

Opłatę myta drogowego na dwóch stacyach, a to: w Trześniowie i w Haczowie, pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Opłatę myta mostowego na jednej stacyi w Haczowie, mianowicie od mostu na rzece Wisłoku, pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 1 (jeden) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt i od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Włościanie gminy Haczowa wolni są od wszelkiej opłaty, ustanowionej na stacyi drogowo-mostowej w Haczowie.

B) Prawo do poboru myta drogowego na drodze powiatowej Brzozowsko-Domaradzkiej.

Pobór myta odbywać się będzie przy dwóch rogatkach, a mianowicie: na przejeździe od Sanoka do Brzozowa po połączeniu się dróg z Grabownicy

i z Haczowa i przy wyjeździe z Brzozowa do Domaradza, a to w ten sposób, że te dwie rogatki mają być do opłaty myta uważane za jedną rogatkę.

Należytość mytnicza będzie przeto opłacana raz tylko przy wjeździe do Brzozowa, przy wyjeździe zaś nie pobiera się żadnej należytości.

Opłata myta wynosić będzie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: wołów, bujaków krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 2 (dwa) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta wszelkiego rodzaju ssące przy matkach, od których nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, kóz, nierogacizny jako też od każdej sztuki bydła młodego tegoż rodzaju, n. p. od prosiąt, jagniąt, koźląt 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Mościskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów na rzece Wiszni w Małnowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie niniejszej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych Wydziałowi powiatowemu w Mościskach, jako władzy nadzorującej na rzecz utrzymania dwóch mostów na rzece Wiszni w Małnowie.

Gmina i obszar dworski, w których terytoryum omycone mosty się znajdują, przyczyniać się mają do ich utrzymania prestacyami w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłaty mytnicze pobierać należy podług następującej taryfy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) ct.

2. Od ybdląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) ct.;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Dolinie od mostu powiatowego na rzecze Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolejowego w Krechowicach;

2. Radzie powiatowej w Samborze na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej.

Art. I.

Radom powiatowym w Dolinie i Samborze nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszów powiatowych a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Dolinie prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolei w Krechowicach według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

2. Radzie powiatowej w Samborze prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

X.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Żywcu koncesyi do poboru opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Żywcu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawa do pobierania opłat mytniczych na drodze Międzybrodzkiej pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, kosztem funduszu powiatowego.

Opłaty mytnicze pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.;

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

Konie, woły, krowy, muły osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, zrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XI.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Obszarowi dworskiemu w Wołczyńcu od mostu na rzece Bystrzycy w Wołczyńcu.

2. Gminom wspólnie z obszarami dworskiemi w Denysowie i Kupczyńcach od mostu na rzece Strypie w Denysowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem, a mianowicie:

1. Obszarowi dworskiemu w Wołczyńcu powiatu Stanisławowskiego od mostu na rzece Bystrzycy w Wołczyńcu według następującego wymiaru:

I. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

II. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 3 (trzy) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

2. Gminom wspólnie z obszarami dworskiemi w Denysowie i Kupczyńcach powiatu Tarnopolskiego od mostu i na rzece Strypie w Denysowie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XII.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale;

2. Radzie powiatowej w Trembowli na drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej;

3. Radzie powiatowej w Ropczycach na drodze powiatowej Czekaj-Wielopole;

4. Radzie powiatowej w Krośnie na drodze powiatowej Komborsko-Żmigrodzkiej.

Art. I.

Radom powiatowym w Tarnobrzegu, Trembowli, Ropczycach i Krośnie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawo do pobierania myta mostowego, na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale w Mokrzyszowie;

2. Radzie powiatowej w Trembowli prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej w Trembowelsko - Budzanowskiej na jednej stacyi w Budzanowie;

3. Radzie powiatowej w Ropczycach prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Czekaj-Wielopole od mostu na rzece Wielopolce w Ropczycach.

Przy każdej z trzech pod poz. 1. 2. 3. pomienionych dróg, pobierać należy opłaty mytnicze według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

4. Radzie powiatowej w Krośnie prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Komborsko-Żmigrodzkiej.

Opłaty mytnicze pobierać należy:

1. Na stacyi w Korczynie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. Na stacyi w Zręcinie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki była pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XIII.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów, a mianowicie na rzece Wiszni i na jej dopływie w Sądowej Wiszni, tudzież na rzecz utrzymania wybudowanej drogi od granicy powiatu Jaworowskiego w Ożomli przez Sądową Wisznię i Dmytrowice ku Samborowi prowadzącej.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie niniejszej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych Wydziałowi powiatowemu

w Mościskach jako władzy nadzorującej na rzecz utrzymania dwóch mostów a mianowicie na rzece Wiszni i na jej dopływie w Sądowej Wiszni, tudzież na rzecz utrzymania wybudowanej drogi od granicy powiatu Jaworowskiego w Ożomli przez Sądową Wisznię i Dmytrowice ku Samborowi prowadzącej. Gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycone mosty i droga przechodzą, przyczyniać się mają do ich utrzymania prestacyami w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta na dwóch stacyach, a to na jednej mostowego a na drugiej drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świe do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólne obowiązujące przepisy co do uwolnienia od myta lub zniżenia tegoż.

XIV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. na drodze powiatowej Jurków-Wytrzyska;
2. na drodze powiatowej z Wrzępi do Woli przemykowskiej;
3. na drodze powiatowej Bogumiłowice-Zakliczyn;
4. na drodze powiatowej Słotwina-Szczurowa;
5. na drodze powiatowej Wrzępia-Dołęga;
6. na drodze powiatowej Żydaczów-Żurawno;
7. od mostu powiatowego na rzece Racie w Mostach wielkich;
8. na drodze powiatowej Żółkiew-Krechów.

Art. 1.

Radom powiatowym w Brzesku, Żydaczowie i Żółkwi, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Brzesku prawo do pobierania myta, jak następuje:

I. Na drodze powiatowej Jurków-Wytrzyska myta drogowego i mostowego na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

II. Na drodze powiatowej z Wrzępi do Woli przemykowskiej myta mostowego na rzece Uszwicy pod Dołęgą.

III. Na drodze powiatowej Bogumiłowice-Zakliczyn myta drogowego.

IV. Na drodze powiatowej Słotwina-Szczurowa myta drogowego.

V. Na drodze powiatowej Wrzępia-Dołęga myta drogowego.

Opłaty na powyższych drogach pod poz. II., III., IV. i V. poszczególnionych, a to na każdej drodze na jednej stacyi pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Radzie powiatowej w Żydaczowie prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Żydaczów-Żurawno według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

3. Radzie powiatowej w Żółkwi prawo do pobierania myta jak następuje:

A) od mostu powiatowego na rzece Racie w Mostach wielkich według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

B) Na drodze powiatowej Żółkiew-Krechów według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XV.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych:

1. na drodze powiatowej Halicz Podhajce;
2. od mostu powiatowego na rzece Lipie pod Tustanią;
3. na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej;
4. od mostu powiatowego na rzece Stradomce pod Zegartowicami.

Art. I.

Radom powiatowym w Stanisławowie i Wieliczce nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Stanisławowie prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Halicz-Podhajce podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Radzie powiatowej w Stanisławowie, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Lipie pod Tustanią, podług następującej taryfy:

I. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

II. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

3. Radzie powiatowej w Wieliczce prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

4. Radzie powiatowej w Wieliczce prawo do pobierania myta od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólne obowiązujące przepisy co do uwolnienia od myta lub zniżenia takowego.

XVI.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych, a mianowicie: Kolbuszowa-Majdan, Gródecko-Kamieniobrodzkiej i Turka-Czarna.

Art. I.

Radom powiatowym w Kolbuszowej, Gródku i Turce nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Kolbuszowej, prawo do poboru myta na drodze powiatowej Kolbuszowa-Majdan.

2. Radzie powiatowej w Gródku prawo do poboru myta na drodze Gródecko-Kamieniobrodzkiej.

3. Radzie powiatowej w Turce prawo do poboru myta na drodze powiatowej Turka-Czarna.

Opłaty mytnicze na powyższych drogach (pod poz. 1, 2, 3 wyszczególnionych) pobierać należy według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane przepisy względem uwolnienia od opłaty mytniczej i względem zniżenia tejże.

XVII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dróg gminnych Bogumiłowice-Radłów, Ropa-Wysowa, Biecz-Golanka i Libusza-Lipinki.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych a mianowicie:

1. Na drodze gminnej Bogumiłowice-Radłów, Wydziałom powiatowym w Brzesku i Tarnowie jako władzom zarządzającym na rzecz tejże drogi do utrzymywania, której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. Na drogach gminnych Ropa-Wysowa, Biecz-Golanka i Libusza-Lipinki Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach jako władzy nadzorującej na rzecz tychże dróg do utrzymywania, których obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycone drogi przechodzą, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Przy każdej z trzech pomienionych dróg pobierać należy opłatę myta drogowego według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Przy drodze Ropa-Wysowa pobierać należy opłatę myta mostowego według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1^1/_2$ (półtora) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Dochód z myta na drodze gminnej Bogumiłowice-Radłów wpływać ma na rzecz tejże drogi w $^6/_{10}$ częściach do powiatowego funduszu dróg gminnych w powiecie Brzeskim a w $^4/_{10}$ do powiatowego funduszu dróg gminnych w powiecie Tarnowskim.

Art. IV.

Mieszkańcy gminy Rzepnika Marciszewskiego wolni są od opłaty myta na drodze gminnej Biecz-Golanka ustanowionego.

Art. V.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XVIII.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymywania przewozów przez rzekę Wisłok w Brzyściu i Gawłuszowicach, tudzież na rzecz utrzymania mostu na rzece Serecie wraz z drogą szutrowaną Tarnopol-Petryków.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo od pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu w Brzyściu powiatu Mieleckiego od przewozu przez rzekę Wisłok w Brzyściu według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

d) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach powiatu Mieleckiego od przewozu przez rzekę Wisłok w Gawłuszowicach według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

d) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

3. Obszarowi dworskiemu w Zagrobeli powiatu Tarnopolskiego od mostu na rzece Serecie, wraz z drogą szutrowaną Tarnopol-Petryków, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze przewozowego mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Art. IV.

Pobór opłaty myta od mostu na rzece Serecie wraz z drogą szutrowaną Tarnopol-Petryków rozpocznie się dopiero po oddaniu mostu i drogi do publicznego użytku.

XIX.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych na rzecz utrzymania drogi gminnej Tuszów-Brzeście-Sadkowa góra.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Tuszów-Brzeście-Sadkowa góra, Wydziałowi powiatowemu w Mielcu, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi do utrzymania, której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego. zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radom powiatowym w Lisku i Turce koncesyi do poboru opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska.

Art. I.

Radom powiatowym w Lisku i Turce nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszów powiatowych.

Opłaty mytnicze pobierać należy na dwóch stacyach a mianowicie:

A) Myto na stacyi w Zamłyniu według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, bydła pędzonego ciężkiego, i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

B) Myto na stacyi w Czarnej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem. nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Dochód z myta na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska wpływać ma na rzecz tejże drogi a to na stacyi w Zamłyniu w całości do funduszu drogowego powiatu Liskiego, zaś na stacyi w Czarnej w $^7/_{10}$ częściach do funduszu drogowego powiatu Liskiego, a w $^3/_{10}$ częściach do funduszu drogowego powiatu Turczańskiego.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 21. Lipca 1897.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Nr. 46.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z d. 30. Lipca 1897 L. 8475 pr., o zmianie §. 112 statutu banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z wysokiem c. k. Ministerstwem skarbu i c. k. Ministerstwem kolejowem, zatwierdziło rozporządzeniem z dnia 17. Lipca 1897 L. 13.281 następującą zmianę końcowego ustępu §. 112 statutu banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uchwaloną na posiedzeniu Sejmu krajowego z dnia 12. Lutego 1897:

„C. k. Rząd wykonuje nadzór nad oddziałem bankowym w myśl cesarskiego patentu z dnia 26. Listopada 1852 Dz. u. p. Nr. 253, a nad oddziałem kolejowym w myśl art. VII. ustawy z dnia 31. Grudnia 1894 Dz. u. p. Nr. 2 ex 1895“.

Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 30. Lipca 1897.

Za c. k. Namiestnika

Lidl w. r.

Nr. 47.

Ustawa

z dnia 28. Lipca 1897, urządzająca prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych, tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Szpitale, uznane dotychczas za zakłady powszechne i publiczne, zatrzymują ten swój prawny charakter i nadal.

§. 2.

W przyszłości może być prawny charakter: „powszechności i publiczności", przyznany szpitalowi tylko ustawą krajową. Charakter ten może uzyskać szpital, jeżeli założyciel (powiat, gmina, korporacya, osoba fizyczna lub moralna) odstąpi aktem fundacyjnym na własność szpitalowi budynek wraz z całem urządzeniem wewnętrznem i zabezpieczy całkowite utrzymanie szpitala w pierwszem półroczu, tudzież jeżeli Wydział krajowy uzna potrzebę szpitala we wskazanej miejscowości, a c. k. Namiestnictwo orzeknie, że budynek i urządzenie szpitala odpowiadają wymogom sanitarno-policyjnym.

§. 3.

Prawo powszechności i publiczności może być szpitalowi odjęte tylko ustawą krajową.

Prowizorycznie aż do wydania ustawy może to uczynić Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

§. 4.

Tak zwykłe jak i nadzwyczajne potrzeby (§. 15) tych publicznych i powszechnych szpitali, które Sejm za zakłady krajowe uznał lub w przyszłości za takie uzna, pokrywane będą przedewszystkiem z własnych dochodów, lub właściwych funduszów tych szpitali. O ile źródła te okażą się niewystarczającemi, pokrywa te potrzeby fundusz krajowy; wszystkie zaś inne publiczne i powszechne szpitale mają się utrzymywać samoistnie z własnych dochodów, mianowicie z dochodów własnego majątku, z zapisów zobowiązań, dobrowolnych datków i ze zwrotów kosztów leczenia.

§. 5.

Zadaniem szpitali powszechnych i publicznych jest: leczyć i pielęgnować chorych przez czas trwania choroby bez względu na ich przynależność i wyznanie.

§. 6.

Dokąd warunki hygieny szpitalnej i względy sanitarno-policyjne na to zezwalają, ma być do szpitala powszechnego i publicznego przyjęty każdy chory, u którego lekarz zakładu pod własną odpowiedzialnością potrzebę leczenia w szpitalu stwierdzi.

Nie mogą być przyjęte kaleki i osoby dotknięte chorobą nieuleczalną, jeżeli ich choroba nie przedstawia przemijającego pogorszenia lub powikłania, wymagającego leczenia w szpitalu, lub objawów, bezpośrednio życiu zagrażających.

Podejrzani o chorobę umysłową mogą być chwilowo przyjęci na obserwacyę dla skonstatowania choroby umysłowej. Do zakładu położnic mają być przyjmowane bezwarunkowo: rodzące i ciężarne, znajdujące się w nieprawidłowych warunkach ciąży, wymagających opieki lekarskiej, nie mniej ciężarne w ostatnich tygodniach przed spodziewanym porodem, w innych zaś szpitalach przyjmowane będą rodzące tylko wówczas, jeżeli dla odbycia połogu innego przytułku nie mają.

Osoby dotknięte ostrą chorobą zakaźną, mają być przyjmowane dopóty, dopóki władza polityczna ze stanowiska sanitarno-policyjnego uzna to za dopuszczalne, a to ze względu na chorych, umieszczonych w szpitalu, jakoteż na rozszerzenie się choroby zakaźnej po za szpitalem i ze względu na osobne zarządzenia, jakie na zasadzie postanowień §. 4. lit. *a* ust. państw. z 30. Kwietnia 1870, Dz. p. p. Nr. 68, okażą się potrzebnemi. Chorzy tacy winni być umieszczeni w oddzielnych ubikacyach, urządzonych dla odosobnienia chorych.

§. 7.

Szpital powszechny i publiczny jest obowiązany dostarczyć przyjętemu do zakładu choremu pomocy lekarskiej i potrzebnej opieki, leków, przyrządów, wiktu, bielizny i łóżka z pościelą w lokalu szpitalnym, wreszcie w razie śmierci, pogrzebu skromnego.

§. 8.

Szpitalowi, uznanemu za powszechny i publiczny, należy się zwrot kosztów leczenia chorego, bądź od pielęgnowanego, bądź od innych osób fizycznych czy moralnych, prawnie do tego zwrotu obowiązanych. Koszta leczenia, przez dyrektora szpitala powszechnego i publicznego wykazane, o ile obowiązek zwrotu tych kosztów polega na tytule prawa publicznego, będą ściągane od obowiązanych w drodze egzekucyi politycznej.

Co do kosztów ubogich chorych, przynależnych do Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem obowiązuje nadal ustawa krajowa z 6. Stycznia 1875, Dz. ust. kraj. Nr. 7.

§. 9.

Koszta leczenia obliczane będą na podstawie taksy leczenia, której wysokość Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, peryodycznie ustanowi. Przy obliczaniu taksy leczenia, stosowane będą prawidła, zawarte w rozporządzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z 10. Kwietnia 1857, L. 10.946, o ile to ostatnie nie stoi w sprzeczności z niniejszą ustawą. Postanowienie tego rozporządzenia ministeryalnego, odnoszące się do utworzenia funduszów rezerwowych na nadzwyczajne i nieprzewidziane wydatki, pozostaje w mocy obowiązującej, nie ma jednak zastosowania do zakładów krajowych.

§. 10.

Szpitale powszechne i publiczne zostają pod nadzorem i naczelnym kierunkiem Wydziału krajowego, a mianowicie:

a) Wydziałowi krajowemu mają być przedkładane do zatwierdzenia corocznie budżety szpitalne i składane rachunki roczne;

b) wszelkie urządzenia zakładu, organizacya, etat osób i płac, nie mniej mianowanie służby szpitalnej tak lekarskiej, jak administracyjnej, zawisły od postanowienia Wydziału krajowego;

c) władzę dyscyplinarną nad służbą administracyjną i lekarską, wykonuje Wydział krajowy, jednak o ile chodzi o sprawy fachowo-lekarskie, po wysłuchaniu zdania c. k. Namiestnictwa;

d) bez zezwolenia Sejmu w zakładach krajowych, a bez zezwolenia Wydziału krajowego w innych szpitalach powszechnych i publicznych, nie może nastąpić ani sprzedaż, ani zmiana, ani żadne stałe obciążenie zakładowego majątku szpitalnego tak ruchomego, jak nieruchomego.

§. 11.

Krajowe zakłady lecznicze powszechne i publiczne mają własne, przez Sejm uchwalone statuta. Zakłady te zostają pod bezpośrednim zarządem Wydziału krajowego. W przyszłości uchwalać będzie statuta dla krajowych zakładów publicznych i powszechnych Sejm krajowy, na podstawie wniosku Wydziału krajowego, przedstawionego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Innymi szpitalami powszechnymi i publicznymi zawiadują komitety szpitalne. Komitet szpitalny składa się w Podhajcach, Sokalu, Złoczowie, Żywcu Lubaczowie i Przemyślanach:

a) z delegata Wydziału krajowego;

b) z prezesa Rady powiatowej lub jego zastępcy;

c) z delegata Wydziału powiatowego;

d) z dyrektora szpitala.

W szpitalach zaś w Białej, Bochni, Brodach, Brzeżanach, Drohobyczu, Jaśle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu-Nowym,

Śniatynie, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach, Zaleszczykach i Żółkwi:

a) z delegata Wydziału krajowego;

b) z naczelnika gminy lub jego zastępcy;

c) z delegata Rady gminnej;

d) z dyrektora szpitala

W przyszłości ustawa, uznająca szpital za publiczny i powszechny (§. 2), oznaczy w każdym poszczególnym wypadku skład komitetu szpitalnego.

§. 12.

Odpowiedzialnym zwierzchnikiem służby lekarskiej, administracyjnej i gospodarskiej tudzież wykonawcą uchwał komitetu, jest w każdym szpitalu powszechnym i publicznym dyrektor-lekarz.

W zakładach krajowych mianuje dyrektora Cesarz, na przedstawienie Wydziału krajowego. Wszyscy inni lekarze we wszystkich szpitalach mianowani będą na podstawie konkursu, przez Wydział krajowy — lekarze w szpitalach krajowych, w myśl statutów tychże zakładów.

Urzędników i funkcyonaryuszy we wszystkich szpitalach, mianuje Wydział krajowy. Dyrektor, lekarze i urzędnicy szpitala są urzędnikami tego zakładu, w którym pełnią obowiązki. Wydział krajowy zastosuje do nich analogicznie ustanowę służby krajowej, tudzież §. 4. uchwały Sejmu z dnia 3. Stycznia 1874 roku.

§. 13.

Lekarzami w szpitalach powszechnych i publicznych mogą być mianowane tylko osoby, posiadające odpowiednią kwalifikacyę. Mianowicie będą wymagane: dyplom doktora wszech nauk lekarskich, uzyskany lub potwierdzony na jednym z uniwersytetów państwa austro-węgierskiego, oraz wiek moralny. Od kierującego zaś lekarza nadto: najmniej dwuletnia praktyka kliniczna lub szpitalna po uzyskanym doktoracie, tudzież poświadczenia, że kandydat posiada biegłość w wykonywaniu operacyj chirurgicznych i położniczych.

§. 14.

Czynności administracyjne, kancylaryjne i gospodarskie wykonuje w zakładach krajowych rządca przy pomocy urzędników, a pod kierunkiem dyrektora.

Pielęgnowanie chorych, zawiadywanie kuchnią i spiżarnią tudzież nadzór nad służbą, będzie powierzone Siostrom miłosierdzia, ewentualnie innemu stowarzyszeniu duchownemu. W innych szpitalach powszechnych i publicznych powierzane będą pielęgnowanie chorych, tudzież czynności gospodarskie stowarzyszeniom duchownym za umową, przez Wydział krajowy zatwierdzoną. Jedynie w razie niemożności pozyskania dla powyższych czynności osób,

należących do stowarzyszenia duchownych, mogą one być powierzone osobom świeckim.

Szpitale krajowe posiadają własną kasę szpitalną. W innych szpitalach powszechnych i publicznych prowadzi kasę i rachunkowość szpitalną kasa powiatowa, względnie gminna.

§. 15.

Koszta budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części w szpitalach, już uznanych za powszechne i publiczne, pokrywane będą przedewszystkiem ze specyalnych na ten cel przeznaczonych funduszów i zobowiązań.

W braku lub niedostateczności takich funduszów, połowę potrzebnej kwoty pokryje fundusz krajowy, jeżeli Sejm potrzebę tej budowy uzna. Drugiej połowy dostarczy dla szpitala w Białej, Bochni, Brodach, Brzeżanach, Drohobyczu, Jaśle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu-Nowym, Śniatynie, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach, Zaleszczykach i Żółkwi ta gmina, zaś dla szpitala w Podhajcach, Sokalu, Złoczowie, Lubaczowie, Przemyślanach i Żywcu ten powiat, w której, względnie w którym dotyczący szpital się znajduje.

W przyszłości ustawa, uznająca szpital za publiczny i powszechny (§. 2.), oznaczy w każdym poszczególnym wypadku, kto (powiat czy gmina) do ponoszenia połowy niepokrytych własnymi środkami nadzwyczajnych wydatków będzie obowiązany.

§. 16.

Ustawa niniejsza nie narusza prawa zwierzchniczego nadzoru nad szpitalami powszechnymi i publicznymi, służącego c. k. Administracyi państwowej wedle ustawy z dnia 30. Kwietnia 1870. (Dz. ust. p. Nr. 68.).

§. 17.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obwiązującą: ustawa krajowa z dnia 12. Grudnia r. 1869. (Dz. u. kr. z r. 1870 Nr. 8.), ustawa krajowa z dnia 12. Grudnia 1869. (Dz. ust. kr. z r. 1870. Nr. 9.) i wszystkie rozporządzenia i statuta, o ile stoją w sprzeczności z niniejszą ustawą.

§. 18.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 28. Lipca 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 5. Października 1897. **Część XII.**

Nr. 48.

U s t a w a

z dnia 29. Lipca 1897, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta Kołomyi na pobór opłaty gminnej od wina naturalnego i sztucznego podatkowi konsumcyjnemu niepodlegającego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminie miasta Kołomyi zezwala się pobierać przez lat 10 opłatę gminną konsumcyjną od wina w gminie wyrabianego (sztucznego), od wina przez prywatnych dla własnego użytku w obręb miasta wprowadzonego i w niem zużywanego, wreszcie od wina w mieście hurtownie sprzedawanego, o ile wina te rządowemu podatkowi konsumcyjnemu nie podlegają.

Art. II.

Opłata wynosi 5 ct. w. a. od jednego litra, czyli 5 złr. od hektolitra, do uiszczenia zaś tej opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy wina sztuczne w gminie wyrabiają i wina hurtownie w miejscu sprzedają, oraz ci prywatni, którzy wina na własny użytek w obręb gminy wprowadzają, o ile wina te nie podlegają podatkowi rządowemu konsumcyjnemu.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Kołomyi.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie od najbliższego półrocza roku administracyjnego po jej ogłoszeniu.

Art. VII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ichl, dnia 29. Lipca 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Nr. 49.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Lipca 1897 L. 64.972, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 19. Marca 1897, Dz. u. kr. Nr. 20, o regulacyi środkowej części Gniłej Lipy, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem Wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z 22. Czerwca 1897 L. 13.784.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 19. Marca 1897, Dz. u. kraj. Nr. 20, o regulacyi środkowej sekcyi rzeki Gniłej Lipy.

§. 1.

Regulacya rzeki Gniłej Lipy od mostu na drodze państwowej w Rudzie do mostu na drodze gminnej w Bursztynie w powiecie Rohatyńskim jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonaną w myśl §. 7. ustawy z dnia 19. Marca 1897, Dz. u. kr. Nr. 20, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych Wydziału spółki wodnej.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z roku 1886 zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa a preliminujący koszta robót na 346.000 zł. w. a.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. roboty regulacyjne i ochronne na rzece Gniłej Lipie (przekopy, ubezpieczenie i podwyższenie brzegów), niemniej też utrzymanie tych robót w czasie budowy,

2. uporządkowanie dopływów, o ile one wywierają szkodliwy wpływ na bieg i ustrój rzeki,

3. korekcyę i uzupełnienie głównych rowów osuszających,

4. zniesienie czterech młynów w Kuniczach, Koniuszkach, Rohatynie i Zalipiu,

5. budowę szluzy w Bursztynie i trzech mostów w Koniuszkach, Babuchowie i Podgrodziu,

6. wreszcie budowle w odciętych starych łożyskach, mające na celu przyspieszenie zamulenia.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat siedm i trwać ma od jesieni 1897 do jesieni 1904. W czasie tym wzbronione są wszelkie z projektem sprzeczne budowle prywatne na rzece Gniłej Lipie i jej dopływach w perymetrze melioracyjnym.

§. 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 19. Marca 1897, Dz. u. kr. Nr. 20, i nie mogą przekroczyć sumy 346.000 złr. w. a.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wstawiane do preliminarzy krajowego i państwowego w siedmiu równych ratach rocznych od roku 1897 do roku 1903, wypłata zaś tych rat rocznych do funduszu regulacyjnego odbywać się ma w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacany przez uczestników spółki do funduszu regulacyjnego względnie do kasy krajowej w równych ratach rocznych na dniu 1. Lipca każdego roku, raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte. Coroczne datki prywatnych stron interesowanych będą oznaczone na podstawie ustanowić się mającego okręgu konkurencyjnego, a w razie potrzeby będą ściągnięte w drodze egzekucyi politycznej. Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, w takim razie znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. Urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76 kraj. ustawy wodnej władzą administracyjną. Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65 i 66 kraj. ustawy wodnej przez spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego. Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie: do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych, powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowemi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy. Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy, i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 złr. W razie potrzeby polepszenia płac dozorców lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagrodzenia i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze t. j. do terminu zastanowienia robót mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 90 złr. w. a. dla inżyniera asystenta i elewa technicznego, 120 złr. dla inżyniera II. klasy i inżyniera adjunkta, a 150 złr. w. a. dla wyższych urzędników technicznych. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony zawiera ułamki miesiąca, należy za takowy obliczyć dodatek za każdy dzień według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej po za obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych. Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytość II. klasy, przy podróży

drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 zł. w. a. dziennie. Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata pobory dozorców i pomocniczych sił jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu budowy. Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegaci Wydziału krajowego, względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, przechowują u siebie i zawiadują funduszami budowy asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są wobec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków określa szczegółowa instrukcya rachunkowa. Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł. a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem wobec Wydziału krajowego. Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, jest odpowiedzialny wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego. Wszczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. Urzędu podatkowego lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających. Kierownik budowy sprawdza

i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, utrzymuje w porządku akta budowy, (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.) a co miesiąc najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorys sam Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86 kraj. ust. wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały itp. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne. Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp, brzegów wałów ochronnych, rowów, materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych, i roboczych itp. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którymto celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli. Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy tudzież delegatem stron interesowanych

(Wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego. W razie niedojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy odwołać się do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej. Z końcem całorocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów, z oznaczeniem ich ubytku i stanu, w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa lub we własnym zarządzie. Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów tudzież termina częściowe i ostateczne, winny być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza. Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców. W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek kierownika budowy stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych,

jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców. Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym a powyższe środki przynaglające okażą się niedostatecznemi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych. Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przytem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe i starać się o nabycie materyałów pod jaknajkorzystniejszymi warunkami. Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów, celem utrzymania należytej ewidencyi a zarazem dopilnować należytego składania meteryałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którymto wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych zawartych, w myśl §. 9, a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez kierownika budowy sporządzonych w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi. W szczególnych wypadkach, miejscowemi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa. W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych. Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu. W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowe wypłaty na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyę przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane lecz 500 złr. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy.

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 złr. w. a. komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 19 instrukcyi). Odbioru dokonywują delegat i kierownik budowy, w którymto celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty: 1) stan powietrza, 2) stan wody w rzece, w którymto celu w pobliżu placu budowy należy wstawić tymczasowy wodowskaz, 3) liczba robotników według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur, 4) oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty oraz opisanie przeprowadzonych robót tudzież początek i koniec robót, 5) odbiór materyałów budowlanych, 6) wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą, 7) polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom, 8) uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak Administracyi Państwa jak i stronom interesowanym (Wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

Wtym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i spółki wodnej. Kontrola robót przez

delegowanych w tym celu techników Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące. Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a)* wymienieni głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a)* wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmuje się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego z końcem każdego roku a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz delegatowi i kierownikowi budowy. Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. Listopada 1887, Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 50.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Sierpnia 1897, L. 6896/pr., którem na mocy §. 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w gminie i na obszarze dworskim w Krechowicach, w powiecie doliniańskim.

§. 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. Lutego 1888, Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do gminy i obszaru dworskiego w Krechowicach, w powiecie doliniańskim.

§. 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu Sądów na podstawie §. 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. Kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§. 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Lidl w. r.

Nr. 51.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 16. Sierpnia 1897, L. 9292/pr., o rozszerzeniu zakresu działania c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie na gminę Wróblowice nienależącą dotąd do okręgu policyjnego.

§. 1.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. Sierpnia 1897, L. 7693/M. J. rozszerza się określony w §. 2. ograniczony zakres działania c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie na gminę Wróblowice, powiatu politycznego podgórskiego.

§. 2.

Ograniczony zakres działania c. k. Dyrekcyi policyi w gminie w §. 1. wymienionej ma obejmować załatwiane obecnie przez c. k. Starostwo w Podgórzu czynności w sprawach policyi obcych, meldunkowych i paszportowych, dalej wydawanie orzeczeń na odszupasowanie i wydalenie w myśl ustawy z dnia 27. Lipca 1871 Nr. 88 Dz. u. p. i te obecnie przez gminę w §. 1. wymienioną załatwiane sprawy poruczonego zakresu działania, które w razie zachodzącej potrzeby w myśl §. 58 ustawy z dnia 12. Sierpnia 1866, Nr. 19 Dz. u. kr., c. k. Dyrekcyi policyi do załatwienia będą przydzielone.

§. 3.

Powyższe zarządzenia wchodzą w wykonanie z dniem niniejszego obwieszczenia.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Nr. 52.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie, z dnia 18. Sierpnia 1897, L. 9408/pr., którem się ogłasza rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. Sierpnia 1897, L. 15.923, co do rozpoczęcia działalności Sądów powiatowych w Ottynii i Podwołoczyskach.

Sanguszko w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. Sierpnia 1897, L. 15.923, co do rozpoczęcia działalności Sądów powiatowych w Ottynii i Podwołoczyskach.

Rozporządzeniami Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. Listopada 1895 Nr. 177 i 178 Dz. p. p. utworzone Sądy powiatowe w Ottynii i Podwołoczyskach, mają rozpocząć swą działalność dnia 1. Listopada 1897.

Gleispach w. r.

Nr. 53.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 23. Sierpnia 1897, L. 61.191, którem znosi się wydane rozporządzeniem z 14. Grudnia 1895, L. 96.741, Dz u. kr. Nr. 85, względnie 11. Stycznia 1897, L. 2941, Dz. u. kr. Nr. 1, zarządzenia weterynarsko-policyjne w powiecie Nowotarskim, celem zapobieżenia zawleczeniu zarazy płucnej z Węgier i stłumienia jej u bydła w tym powiecie.

Ze względu na zadawalniający stan zdrowia bydła rogatego także i w okręgu rewizyjnym Czarno-Dunajeckim, do którego w myśl tutejszego rozporządzenia z dnia 11. Stycznia 1897, Dz. u. kr. Nr. 1, należą gminy i obszary dworskie: Czarny Dunajec, Chochołów, Dzianycz, Odrowąż, Pieniążkowice Podczerwone, Witów, Wróblówka i Załucze, znosi się niniejszym tak rozporządzenie tutejsze z dnia 14. Grudnia 1805, Dz. u. kr. Nr. 85, jak i rozporządzenie z dnia 11. Stycznia 1897, L. 2941, Dz. u. kr. Nr. 1, i zezwala się na wolny ruch bydłem rogatem w całym powiecie politycznym Nowotarskim, z zachowaniem jednak ogólnych przepisów o paszportach bydlęcych.

Rozporządzenie niniejsze, które wchodzi w wykonanie z dniem 1. Września 1897, nie narusza w niczem wydawanych od czasu do czasu przez wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zakazów wprowadzania do Galicyi bydła rogatego z Węgier z powodu zarazy płucnej, względnie zarazy pyskowo-racicowej.

Z c. k. Namiestnictwa.

Sanguszko w. r.

Nr. 54.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. Września 1897, L. 54.121, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Sanoka na dalszy pobór 80% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 86. ustawy z 13. Marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Sanoka na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w wysokości ośmdziesiąt prc. (80%) na lat pięć począwszy od r. 1898 do końca 1901.

Lwów, dnia 3. Września 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 55.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 31. Sierpnia 1897, L. 85.513, o wyborach członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego i tychże zastępców.

W myśl postanowień §§. 16 i 18 ustawy z dnia 25. Października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz §. 17 prze-

pisów wyborczych (dodatek *D.* rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje się niniejszem na mocy reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 17. Lipca b. r. L. 33.522, wybory członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I. i II. klasy tut. okręgu administracyjnego oraz dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w miastach Lwów i Kraków, i wyznacza się do przeprowadzenia tychże wyborów następujące termina:

I. Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego I. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej, dzień 30. Września b. r.;

II. Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej, dzień 1. Października b. r.;

III. Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Krakowskiej, dzień 5. Października b. r.;

IV. Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w mieście Lwowie, dzień 4. Października b. r.;

V. Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w mieście Krakowie, dzień 4. Października b. r.

Wybory ad I, II i IV odbędą się we Lwowie, wybory ad III i V w Krakowie.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Administracyi podatków we Lwowie i w Krakowie osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego, z oznaczeniem godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, lokalu wyborczego oraz liczby mających się wybrać członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do wyboru odpowiedne urzędowe karty wyborcze.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępywanie określają §§. 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Wybory w celu utworzenia komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy we wszystkich innych okręgach rozkładowych, względnie powiatach politycznych, zostaną w swoim czasie osobno rozpisane.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 31. Sierpnia 1897.

Kasprzyszak w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 30. Października 1897. **Część XIII.**

Nr. 56.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 14. Sierpnia 1897 r. L. 49.863, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Jaśle.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869 r. (Nr. 8. Dz. u. k. z r. 1870) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Jaśle za leczenie i pielęgnowanie chorych: dla dorosłych w kwocie 62 ct. w. a. a dla dzieci w kwocie 30 ct. w. a., począwszy od 1. Października 1897 r.

Lwów, dnia 14. Sierpnia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 57.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 5. Września 1897 L. 87.410, o wyborach do komisyi powszechnego podatku zarobkowego.

W myśl postanowień §§ 16. i 18. ustawy z dnia 25. Października 1896. Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek *D* rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej

ustawy) rozpisuje się niniejszem na mocy reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 17. Lipca b. r. L. 33.522 wybory względnie prawybory do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy we wszystkich powiatach politycznych tutejszego okręgu administracyjnego i wyznacza się w tym celu następujące termina:

I.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie uprawnieni są po myśli ustępu 2. §. 18. powołanej wyżej ustawy do wyborów bezpośrednich— mianowicie:

dla towarzystw podatkowych:	w okręgach rozkładowych:	dzień wyborów członków i zastępców członków komisyi
IV. klasy	miasto Kołomyja z gminą polityczną Werbiąż oraz miasta: Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów.	30. Września 1897
III. klasy		1. Października 1897

II.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie wykonać mają prawo wyboru po myśli ustępów 3. 4. i 5., §. 18. powołanej ustawy w drodze prawyborów — a mianowicie:

dla towarzystw podatkowych:	w okręgach rozkładowych:	dzień wyboru wyborców (prawyborców)	dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi
IV. klasy	wszystkie powiaty polityczne z wyłączeniem miasta Kołomyi z gminą polityczną Werbiąż oraz miast: Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów.	30. Września 1897	13. Października 1897
III. klasy		1. Października 1897	14. Października 1897

Wybory ad I. odbędą się w miastach: Kołomyja, Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów — prawybory ad II. w siedzibach urzędów podatkowych należących do każdego poszczególnego powiatu politycznego — wybory ad II. w siedzibach c. k. powiatowych władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony kompetentnych władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego — z dokładnem oznaczeniem miejsca wyborów, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania dla każdej kategoryi wyborów osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymują obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18. 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Wybory w celu utworzenia komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I. i II. klasy całego tutejszego okręgu administracyjnego oraz dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w mieście Lwowie i Krakowie rozpisano już tut. obwieszczeniem z dnia 31. Sierpnia b. r. L. 85.513.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 5. Września 1897.

Nr. 58.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. Września 1897 L. 55.946, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Peczeniżyn na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na mocy ustawy z 3. Lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą

c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Peczeniżyn na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa po 1 złr. 20 ct. w. a. od hektolitra na lat sześć począwszy od 1. Stycznia 1898 do końca roku 1903 a to pod warunkami określonymi ustawą z 20. Maja 1903 Nr. 59 Dz. u. kr.

Lwów, dnia 17. Września 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 59.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 17. Września 1897 L. 56 093, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Kołomyi na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina i moszczu winnego.

Na mocy §. 86. ustawy z 13. Marca 1889, Dz. ust. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie miasta Kołomyi na dalszy pobór w latach 1898, 1899, 1900, 1901 i 1902, 100% (stuprocentowego) dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina i moszczu winnego.

Lwów, dnia 17. Września 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 60.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym z dnia 24. Września 1897 L. 68.002, o przyznaniu nowo utworzonemu bośniacko-hercegowińskiemu szpitalowi Kljuc uprawnień pod względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego.

Szpitalowi okręgowemu w Kljuc przyznaje się pod względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego za osoby ubogie przynależne do Królewstwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskim te same uprawnienia jakie służą w myśl obowiązujących przepisów publicznym szpitalom powszechnym w austryacko-węgierskiej Monarchii.

Lwów, dnia 24. Września 1897.

Sanguszko w. r.

Nr. 61.

Ustawa

z dnia 19. Września 1897 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatu Nowy Targ do pokrywania niedoborów lokalnej kolei Chabówka-Nowy Targ-Zakopane.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatu Nowy Targ zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu w obec funduszu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wiel-

kiem Księstwem Krakowskiem obowiązku uiszczenia corocznie przez lat 75 od chwili udzielenia koncesyi na lokalną kolej żelazną z Chabówki przez Nowy Targ do Zakopanego kwot potrzebnych na oprocentowanie po 4% tudzież planem wskazane umorzenie sumy 50.000 złr. w. a. stanowiącej część kapitału zakładowego powyższej kolei.

Art. II.

Kiedy i o ile obowiązek wymieniony w Art. I. niniejszej ustawy ma być dopełnionym, określi osobna umowa między Reprezentacyą powiatową Nowy Targ a Wydziałem krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. III.

Równocześnie traci moc obowiązująca ustawa z dnia 26. Sierpnia 1896.

Art. VI.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 19. Września 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Nr. 62.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów dla Galicyi z dnia 1. Października 1897 do L. 81.200, tyczące się ustanowienia jezdnego pocztowego za czas od 1. Października 1897 do 31. Marca 1898.

Jezdne pocztowe od jednego konia na przestrzeń jednego miryametra ustanawia się na czas od 1. Października 1897 do 31. Marca 1898 w sposób następujący:

W dawniejszym obwodzie	Za Jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Wadowice, Nowy-Sącz	1	07	—	89
Kraków, Sanok, Tarnów, Rzeszów	1	03	—	86
Żółkiew, Przemyśl, Stryj, Sambor	—	96	—	80
Stanisławów, Tarnopol, Lwów, Kołomyja, Brzeżany	—	94	—	78
Złoczów, Czortków	—	91	—	76

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego przypadającego na jednego konia i miryameter.

Poczestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 1. Października 1897.

Gaberle w. r.

Nr. 63.

Rozporządzenie

z dnia 7. Października 1897 L. 85.214, którem wydaje się ponownie zarządzenia weterynarsko-policyjne w dziewięciu gminach powiatu Nowotarskiego, celem zapobieżenia zawleczeniu zarazy płucnej z Węgier do Galicyi.

Ze względu na ponowne pojawienie się zarazy płucnej między bydłem rogatem w gminach komitatu węgierskiego niedaleko od granicy galicyjskiej Arva położonych w powiecie Nowotarskim i wynikające ztąd niebezpieczeństwo zawleczenia tej zarazy z bydłem węgierskiem do Galicyi, c. k. Namiestnictwo na podstawie §§. 3. i 6. ustawy o chorobach stadnych z dnia 29. Lutego 1880 i odnośnych rozporządzeń wykonawczych z dnia 12. Kwietnia 1880 (Dz. u. p. Nr. 35. i 36.) zarządza po myśli reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrzych z dnia 23. Września 1897 L. 27.273 co następuje:

§. 1.

Zakazane jest bezwarunkowo wprowadzanie (przypęd i przywóz) bydła rogatego z Węgier do politycznego powiatu Nowotarskiego i przeprowadzanie przez ten powiat.

Dla zapobieżenia przemycaniu bydła rogatego z Węgier tworzy się z gmin i obszarów dworskich położonych na granicy Węgier jeden okręg rewizyjny, w którym przeznaczony do tego weterynarz prowadzić będzie ewidencyę wszystkiego była rogatego, nadzorować stan zdrowia tegoż i wykonywać oględziny bydła w rzeźni jako też i na targach.

Do tego okręgu rewizyjnego z siedzibą weterynarza urzędowego w Czarnym Dunajcu należą następujące gminy i obszary dworskie: Czarny Dunajec, Chochłów, Dzianysz, Odrowąż, Pieniążkowice, Podczerwone, Witów, Wróblówka i Załuczne.

§. 2.

Wszystkie sztuki bydła rogatego, znajdujące się w wyżej wymienionych gminach i na obszarach dworskich, muszą być wpisane do rejestru, który utrzymywać będzie weterynarz rewizyjny.

Nadto musi być każda sztuka bydła rogatego, (wyjąwszy cieląt mniej niż 6 miesięcy liczących), w miejscowościach wyżej wymienionych zaopatrzona znakiem wypalonym na prawym rogu.

W braku prawego rogu ma być znak wypalony na lewym, a w razie braku obydwóch rogów, na szyi.

Gminy i obszary dworskie są obowiązane do współdziałania przy przeprowadzaniu tych czynności.

§. 3.

Bydło rogate, znajdujące się w okręgu rewizyjnym, może być stale wyprowadzone ze swej siedziby tylko za paszportem bydlęcym; również bydło rogate, wprowadzane na stałą siedzibę do miejscowości znajdujących się w okręgach rewizyjnych, musi być opatrzone paszportem.

W okręgu rewizyjnym paszporta wydawać będą naczelnicy gmin, względnie przełożeni obszarów dworskich, według istniejących przepisów, jednak pod tym tylko warunkiem, że właściciel bydlęcia, dla którego ma być wydany paszport, wykaże się przed naczelnikiem gminy względnie przełożonym obszaru dworskiego poświadczeniem zdrowia bydlęcia, wydanym przez weterynarza rewizyjnego.

Rogate bydło robocze w zaprzęgu, które stanowiska nie zmienia stale, lub też bydło, które tylko na krótki czas będzie wypędzone ze swego stanowiska i napowrót wraca do miejsca siedziby, nie potrzebuje być opatrzone paszportem.

§. 4.

O każdym ubytku lub przybytku bydła rogatego w okręgu rewizyjnym, posiadacz bydła ma donieść w ciągu 48 godzin naczelnikowi gminy (przełożonemu obszaru dworskiego), jest obowiązany zawiadomić o tem ustanowionego weterynarza rewizyjnego i w czasie jego najbliższej bytności w gminie (na obszarze dworskim), oddać mu poświadczenia zdrowia, na podstawie których wydał paszporta, względnie wręczyć mu paszporta, którymi było opatrzone bydło rogate wprowadzone do gminy.

§. 5.

Odbywanie targów i jarmarków na bydło rogate i inne zwierzęta domowe w okręgu rewizyjnym jest dozwolone.

Czynności oglądacza zwierząt doprowadzonych na targi i jarmarki tego okręgu będzie pełnić weterynarz rewizyjny.

§. 6.

Przy rzezi z konieczności u bydła rogatego — wyjąwszy jeszcze nie cechowane cielęta ssące — należy skórę bydlęcia pozostawić nie zdjętą (nie

odartą) przy głowie lub ogonie jakoteż na odciętych dolnych częściach nóg, płuca zaś w klatce piersiowej, a tchawicę w szyi, dopóki ustanowiony weterynarz rewizyjny nie wykona oględzin.

Wszelka inna rzeź bydła rogatego może się odbywać jedynie pod nadzorem ustanowionego weterynarza rewizyjnego.

§. 7.

O padnięciu bydlęcia rogatego należy natychmiast donieść naczelnikowi gminy (przełożonemu obszaru dworskiego), a tenże ma donieść ustanowionemu weterynarzowi rewizyjnemu.

Zagrzebanie może nastąpić dopiero po wykonaniu sekcyi przez weterynarza, gdy tenże nie zarządzi co innego.

§. 8

Ustanowiony weterynarz ma obowiązek w przydzielonym sobie okręgu rewizyjnym sprawdzać liczbę, rodzaj i maść każdej sztuki bydła rogatego, znajdującej się na obejściu i prowadzić ciągłą ewidencyę stanu bydła, starać się, ażeby ono było wyraźnie wypalonym znakiem cechowane, badać peryodycznie stan jego zdrowia, wydawać certyfikaty zdrowia w myśl §. 3. niniejszego rozporządznia, wykonywać oględziny bydła, przeznaczonego na rzeź i bydła zabitego, jakoteż oglądać bydło rogate i inne zwierzęta doprowadzane na targi i jarmarki.

§. 9.

Właściciel bydła nie ma ponosić żadnych kosztów z powodu interwencyi weterynarskiej, po myśli niniejszego rozporządzenia.

§. 10.

Ze względu na kilkakrotne stwierdzenie w Zakopanem zarazy płucnej przy rzezi bydła pochodzącego z okręgu rewizyjnego Czarno-dunajeckiego postanawia się, że rzeź bydła pochodzącego z tego okręgu rewizyjnego może się odbywać w Zakopanem tylko pod nadzorem weterynarza rewizyjnego lub też c. k. weterynarza powiatowego w Nowymtargu.

§. 11.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia, które wchodzi w wykonanie z d. 20. Października 1897, karane będą według ustawy z dnia 24. Maja 1882

(Dz. u. p. Nr. 51) przy zastosowaniu postanowień §. 46. ustawy z dnia 29. lutego 1880 i odnośnego rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. Kwietnia 1880 (Dz. u. p. Nr. 35 i 36).

Sanguszko w. r.

Nr. 64.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 8. Października 1897 L. 98.901, o wyborach uzupełniających do Komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystwa podatkowego I. klasy z okręgu Izb handlowych i przemysłowych lwowskiej i brodzkiej.

Przy wyborach przeprowadzonych w dniu 30. Września b. r. do Komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystwa podatkowego I. klasy z okręgu Izb handlowych i przemysłowych lwowskiej i brodzkiej znaczna ilość oddanych głosów musiała być po myśli §. 16. względnie §§. 7—14. oraz §. 36. przepisów wyborczych (dodatek *D.* rozporządzenia wykonawczego do działu I. ustawy z dnia 25. Października 1896, Dz. u. p. Nr. 220) unieważnioną i wybrano ważnie tylko dwóch członków i jednego zastępcę.

Gdy zaś ze względu na ilość członków wzmiankowanej Komisyi ustanowioną rozporządzeniem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. Kwietnia b. r. (Dz. u. p. Nr. 117) wybranych być miało do tejże Komisyi trzech członków i trzech zastępców, przeto rozpisuje się niniejszem po myśli §. 29. powołanej ustawy i artykułu 14. rozporządzenia wykonawczego w celu wyboru jednego członka oraz dwóch zastępców wybory uzupełniające i wyznacza się do przeprowadzenia tychże wyborów termin na 22. Października b. r.

Wybory te odbędą się tak samo jak i wybory pierwotne w siedzibie lwowskiej Izby handlowej i przemysłowej pod kierownictwem ustanowionego przy tejże Izbie komisarza rządowego, — a w tym celu otrzymają uprawnieni do głosowania ze strony c. k. Administracyi podatków we Lwowie obok odpowiednich urzędowych kart głosowania ponowne legitymacye wyborcze z oznaczeniem godziny i rozpoczęcia wyborów.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18., 20. i 21. ustawy oraz powołane wyżej przepisy wyborcze.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów dnia 8. Października 1897.

Kasprzyszak w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych
dla
Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 20. Listopada 1897. Część XIV.

Nr. 65.

L. 2874.

Przepisy górniczo-policyjne
dla
kopalń wosku ziemnego w Galicyi.

C. k. Starostwo górnicze w Krakowie wydaje niniejszem na zasadzie §. 35. ustawy z 17. Grudnia 1884, Nr. 35. Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi ex 1886 (naftowa ustawa kraj.), następujące przepisy górniczo-policyjne dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi:

I.

O robotnikach, kierownikach ruchu i dozorcach ruchu.

1. O robotnikach.

§. 1.

Każdy robotnik, zanim zostanie dopuszczonym do pracy przy kopalnictwie wosku ziemnego na powierzchni lub pod ziemią, musi być w odpowiedni sposób pouczonym przez dozorcę ruchu o istocie gazów, występujących w kopalniach wosku ziemnego, a w szczególności o właściwościach

powietrza wybuchowego i o niebezpieczeństwach z tego powstających, zwłaszcza zaś o skutkach eksplozyj powietrza wybuchowego i przeciwśrodkach ostrożności.

§. 2.

W kopalni wolno zatrudniać tylko osoby trzeźwe, które lekarz uzna za zdrowe i które przynajmniej 18-ty rok życia ukończyły.

Dopóki robotnik nie jest zupełnie obznajomionym z użyciem lampy bezpieczeństwa i z właściwościami wszystkich gazów kopalnianych, dotąd wolno mu pracować w kopalni tylko w towarzystwie doświadczonego górnika (hawiarza).

Przy samoistnych robotach w kopalni (roboty hawiarskie) wolno zatrudniać tylko takich mężczyzn, którzy ukończyli 20-ty rok życia, a przedtem przynajmniej przez 2 lata pracowali pod kierunkiem doświadczonego górnika w kopalni wosku ziemnego lub w innej jakiej kopalni, nawiedzanej powietrzem wybuchowem i o których kierownik ruchu się przekonał, że są zupełnie obznajomieni z użyciem lampy bezpieczeństwa, jak również z właściwościami wszystkich gazów, występujących w kopalniach wosku ziemnego.

Górnicy, którzy przychodzą do kopalni wosku ziemnego z kopalń, gdzie gazy nie występują, muszą odbyć sześciomiesięczny czas nauki, zanimby mogli być tutaj dopuszczeni do samoistnej roboty.

§. 3.

Czas pracy (szychta) u robotników pracujących pod ziemią nie może na dobę przechodzić 8 godzin, licząc od chwili zjazdu, do chwili wyjazdu z kopalni.

U wierzchowców (robotników na dniu) szychta może wynosić 12 godzin, jednakże rzeczywista praca podczas tejże nie może przekraczać 10 godzin.

§. 4.

Robotnicy zatrudnieni przy kopalnictwie wosku ziemnego, którzy nie mieszkają w obrębie 5 *km* od kopalni, t. j. którzy nie posiadają własnych chat lub najętych pomieszkań, mają być przez uprawnionego do wydobywania umieszczeni w odpowiednich ubikacyach.

Koncesyonowane gospody dla robotników, obecnie znajdujące się w dystryktach kopalń wosku ziemnego, nie mogą być uważane za ubikacye w rozumieniu powyższego ustępu.

Budowę domów dla robotników należy jak najrychlej rozpocząć, inaczej w razie konieczności władza górnicza uprawnionego do wydobywania zmusi

do potrzebnego pospiechu w budowie przez wyznaczenie odpowiednich terminów.

§. 5.

Każda kopalnia musi mieć kancelaryę ruchu, oraz lokal (cechownię), gdzieby robotnicy podczas przerw w pracy mogli wypocząć, posilić się i ogrzać.

2. O kierownikach i dozorcach ruchu.

§. 6.

Jako kierowników ruchu kopalni wosku ziemnego wolno przyjmować tylko takie osoby, które wykazały władzy górniczej posiadanie przynajmniej praktycznego uzdolnienia do mających się im poruczyć czynności, związanych z kierownictwem kopalni.

Kto chce być przyjętym jako dozorca ruchu musi, zanim mu będzie wolno objąć służbę, udowodnić władzy górniczej, że odbył przynajmniej jednoroczną praktykę przy kopalni wosku ziemnego, że jest zupełnie obeznanym z właściwościami gazów występujących w kopalniach wosku ziemnego, i ze stosowanymi w obec nich środkami ostrożności, w szczególności zaś z użyciem lampy bezpieczeństwa do badania powietrza w kopalni, jak niemniej, że zna dokładnie regulamin służbowy dotyczącej kopalni, a nadto obecne przepisy górniczo-policyjne, oraz wszystkie przez władzę górniczą dla dotyczącej kopalni ewentualnie wydane specyalne rozporządzenia, a wreszcie, że włada językiem krajowym w słowie i piśmie.

Osoby, które w myśl §. 23. naftowej ustawy krajowej zostały wskazane władzy górniczej jako kierownicy lub dozorcy ruchu kopalń wosku ziemnego, a których uzdolnienie do wykonywania im poruczonych czynności zostało przez tę władzę uznane, są bezwarunkowo odpowiedzialne w całej rozciągłości zakreślonej przez §. 25. powołanej ustawy. Od tej odpowiedzialności nie mogą oni być uwolnieni ani w soboty, ani w inne izraelickie święta.

§. 7.

Kierownikom i dozorcom ruchu, wskazanym władzy górniczej przez uprawnionego do wydobywania i przez nią uznanym za uzdolnionych, nie wolno poruczać większej ilości szybów ponad tą, jaką wedle miejscowych stosunków mogą bez przeszkody kierować, względnie dozorować.

Jest obowiązkiem kierownika ruchu peryodycznie objeżdżać jemu powierzoną kopalnię, a każdy taki objazd ma on zanotować w księdze objazdów.

Dozorca ruchu jest obowiązanym, dwa razy w przeciągu dwunastu godzin objechać każdy szyb, oraz wszystkie obłożone przodki i miejsca robocze, zbadać tam zawartość gazów, oraz spowodować usunięcie spostrzeżonych braków.

W przypadku choroby lub innej przeszkody ma dozorca ruchu o tem wczas donieść kierownikowi, a ten ma bezzwłocznie naznaczyć dlań zastępcę, który jednakże tak samo musi być już zgłoszonym u władzy górniczej jako dozorca i przez nią uznanym za uzdolnionego.

Kierownik ruchu ma to zastępstwo zarazem zanotować w księdze objazdów (§. 37. naftowej ustawy krajowej).

Jeżeliby przy tej kopalni nie było do dyspozycyi żadnego dozorcy nadającego się do zastępstwa, natenczas ma być wstrzymany ruch dotyczącej części kopalni tak długo, dopóki dozorca ruchu nie powróci do służby, lub dopóki nie zostanie przyjęty jaki zastępca lub nowy dozorca, uznany za uzdolnionego przez władzę górniczą.

§. 8.

Unormowana §. 25. naftowej ustawy krajowej odpowiedzialność przechodzi podczas trwania zastępstwa dozorcy ruchu (§. 7.) w zupełności na jego zastępcę, wyjąwszy, jeżeliby właściwy dozorca zaniedbał zarządzenia takich środków ostrożności, które przedsięwzięte przez zastępcę, okazały się już spóźnionymi.

§. 9.

Pod utratą upoważnienia do dozoru nie wolno dozorcom ruchu, ich rodzinom i domownikom zajmować się sprzedażą wiktuałów i upajających trunków lub utrzymywaniem gospód i noclegów dla robotników. Również pod utratą upoważnienia do dozoru zakazuje się dozorcy brać dla siebie jakiekolwiek datki (kasyerowe) od robotników za dostarczenie im zajęcia przy kopalni, lub wyzyskiwać tychże robotników w jakikolwiek bądź inny sposób.

Dozorca ruchu nie może wypłacać robotnikom zarobku.

II.

O powierzchni.

§. 10.

Granice terenu kopalnianego mają być na powierzchni trwale oznaczone. Ściślejszy teren kopalniany, to znaczy część jego, na której znajdują się

wszelkie dzienne budowle, niezbędnie potrzebne dla ruchu kopalnianego, ma być czysto utrzymaną, oraz, jeżeli cały teren kopalniany nie jest oparkaniony, zewsząd otoczoną parkanem.

Innych budynków służących do ruchu kopalnianego, a w szczególności domów, nie wolno stawiać pośród ściślejszego terenu kopalni.

Zapadliny i spadliska powstałe na powierzchni wskutek podziemnej odbudowy, muszą być zasypane, a w razie potrzeby mają być zabezpieczone okoleniem przynajmniej 1 *m* wysokiem.

§. 11.

Hałdy i płóczki wosku ziemnego mają być tak urządzone, iżby nie zagrażały ani bezpieczeństwu kopalń, ani też bezpieczeństwu osób, mienia lub publicznej komunikacyi, oraz aby nie były szkodliwymi dla ogółu.

Płonną ziemię wywiezioną z kopalni, o ile ona nie służy do nakazanego podniesienia terenu kopalni, wolno sypać tylko na hałdę na ten cel urządzoną.

Hałdy należy urządzać w ten sposób, aby nie tamowały ścieku wody po powierzchni.

§. 12.

Wstęp na kopalnię, do zabudowań nad szybami, do kotlarni i izby maszynowej, przystęp do płóczek wosku ziemnego, na hałdy i t. p. jest dozwolony dotyczącym robotnikom, dozorcom i urzędnikom ruchu, a nadto delegatom władzy górniczej.

Obce osoby mogą wchodzić na oparkaniony teren kopalni (§. 10.) tylko za porzedniem zgłoszeniem się, względnie za zezwoleniem kierownika ruchu lub tegoż zastępcy, a i wówczas tylko w towarzystwie przez kierownika im dodanego urzędnika lub dozorcy.

Zakaz wstępu do zamkniętego terenu kopalni ma być przy wejściach uwidocznionym na tablicach.

U głównego wejścia do każdej kopalni ma być oprócz tego umieszczoną tablica, podająca nazwę tej kopalni.

Nad każdym szybem ma być przybitą tabliczka z jego liczbą lub nazwą.

Bez wiedzy władzy górniczej nie wolno zmieniać lub usuwać liczby, względnie nazwy szybu.

§. 13.

Przystępy do otworów szybowych i do innych niebezpiecznych miejsc na powierzchni mają być tak zabezpieczone, aby nie mogło nastąpić nawet przypadkowe uszkodzenie ludzi, zwierząt lub mienia, przez wpadnięcie i t. p.

Otwieranie lub usuwanie tych zabezpieczeń przez osoby niepowołane, jest pod rygorem powszechnej ustawy karnej niedozwolone.

Ci, którzy w czasie ruchu kopalnianego muszą te zabezpieczenia otworzyć lub usunąć, mają czuwać, aby podczas wykonywania roboty nie wydarzyła się jaka przygoda i aby zaraz po jej dokończeniu te zabezpieczenia przyprowadzono do pierwotnego stanu.

Narzędzia, drzewo, kamienie i wszelkie inne przedmioty mają być składane w takiej odległości od otworów szybowych, aby nie mogły wpaść do szybu.

§. 14.

Koła rozpędowe, wszelkie transmisye i w ogóle wszystkie w ruchu będące części maszyn mają być tak zabezpieczone, aby było niemożebne przypadkowe uszkodzenie przez nie osób lub zwierząt. Robotnicy zatrudnieni przy maszynach mają nosić obcisłą odzież.

Oświetlenie izb maszynowych i warsztatów ma być wystarczające i bezpieczne.

§. 15.

Szyby czasowo nie będące w ruchu mają być utrzymane w zupełnie dobrym stanie i zabezpieczone w sposób przepisany §. 13-tym.

Szyby, przy których by nie uczyniono zadość temu przepisowi, będą uważane za opuszczone (§. 24.).

Szyby opuszczone, dalej szyby do dalszego ruchu kopalnianego niepotrzebne, albo dla tego ruchu wprost szkodliwe, muszą być wodotrwale iłem zapłókane i z powierzchnią zrównane, a nasyp ma być ciągle w równej z nią wysokości utrzymywany.

§. 16.

Szyby tak pojedyncze jak i bliźniaki t. j. takie szyby, które się znajdują w jednym i tym samym kompleksie budynków, wolno zakładać tylko w odległości co najmniej 60 *m* od siebie, a przynajmniej 30 *m* od granicy zgłoszonego własnego terenu kopalnianego.

Szyby wodne, które zakłada się wyłącznie tylko dla osuszania wodonośnych warstw (§. 23. ustęp 2.), muszą być przynajmniej 10 *m* oddalone od innych szybów (względnie od zakładów szybowych), jak też od granicy własnego zgłoszonego terenu kopalnianego i nie mogą komunikować z żadnym innym szybem. Nadto nie mogą szyby wodne niżej sięgać, jak co najwięcej 10 *m* pod warstwy wodonośne; nie wolno też pędzić chodników z tych wodnych szybów.

Wszelkie szyby muszą być co najmniej 30 *m* oddalone od kotłowni, lampiarń, magazynów kopalnianych, topiarń wosku ziemnego, kuźni, oraz domów mieszkalnych, cechowni, kancelaryj, sklepów i składów towarów.

Szyby będące już w ruchu winne być w przeciągu dwóch lat od prawomocności niniejszych przepisów, zastosowane do tych postanowień, w przeciwnym razie zarządzi władza górnicza zastanowienie ich ruchu (§. 15. ustęp 3.; §. 24.).

§. 17.

Palenie tytoniu, niecenie ognia, gromadzenie palnych materyałów, zakładanie ognisk na otwartych miejscach lub w jatach szybowych dla zagrzania się lub do gotowania potraw, jest jak najsurowiej zabronione na całym terenie kopalni.

Zakaz ten ma być ze wskazaniem na §. 452. ustawy karnej ogłoszonym na tablicach, wywieszonych w stosownych miejscach.

Jaty szybowe wolno oświetlać tylko lampami bezpieczeństwa lub lampami elektrycznymi odpowiednio skonstruowanymi i zabezpieczonymi (§. 52.).

Do oświetlania placów, dróg i ścieżek na terenie kopalnianym można używać zwykłych latarń, jednakże tylko w odległości co najmniej 30 *m* od najbliższego szybu.

§. 18.

Pokrycie dachów jat szybowych musi być ogniotrwałe. Jaty szybowe muszą być otwarte podczas roboty, zaś mają być natychmiast po ustaniu pracy w szybach, zamknięte na klucz.

Robotnikom nie wolno nocować w szybowych jatach, lampiarniach i płóczkarniach.

§. 19.

Bezwarunkowo jest zabronionem przynoszenie, szynkowanie lub przechowywanie wyskokowych trunków w obrębie oparkanionego terenu kopalnianego, jakoteż w kopalnianych magazynach, cechowniach, izbach maszynowych, płóczkarniach, lampiarniach i ogrzewalniach.

III.

O ściąganiu wód.

§. 20.

Wodę dźwigniętą z kopalni należy w ten sposób odprowadzać z kopalnianego terenu, aby nie spływała napowrót do podziemia.

Dla wody pochodzącej z opadów atmosferycznych ma być również urządzony odpowiedni odpływ. Zatrzymywanie wody w kałużach, jakoteż zanieczyszczanie potoków i rzek odpadkami kopalnianymi i ropą jest niedozwolone i winno też być jak najściślej unikane.

§. 21.

Każda kopalnia musi być ciągle i należycie odwodnianą.

Szyby z większym przypływem wody mają być tak odwodniane, aby ani same nie były wystawione na niebezpieczeństwo, ani nie wyrządzały szkody sąsiedniej kopalni lub przeszkadzały jej ruchowi.

Wrazie nie zastosowania się do tego przepisu, władza górnicza zarządzi, ewentualnie na prośbę posiadacza sąsiedniej kopalni, odwodnianie lub wodotrwałe zasypanie (zapłókanie) niebezpiecznego szybu, a gdyby w przeciągu 8. dni temu zarządzeniu nie stało się zadość, natenczas zarządzi bezzwłoczne tegoż wykonanie na koszt właściciela kopalni, obowiązanego do odwodniania, względnie do zasypania.

§. 22.

Wrazie grożącego niebezpieczeństwa jest każdy uprawniony do wydobywania obowiązanym zezwolić na odwodnianie swojej kopalni posiadaczowi sąsiedniej kopalni, jeżeli ten sąsiad oświadczy, że chce to uczynić własnym kosztem.

§. 23.

Warstwy wodonośne mają być we wszystkich szybach wodotrwale zamknięte iłem, lub muszą otrzymać wodotrwałą oprawę.

Wyjątek czyni się dla tych szybów wodnych, które założono li tylko dla osuszania wodonośnych warstw (§. 16. ustęp 2.).

§. 24.

Wrazie opuszczenia kopalni musi się na niej należycie i bez przerwy dalej odbywać ściąganie wód aż do czasu zupełnego wodotrwałego podsadzenia wszystkich do niej należących szybów (§. 15. ustęp 3).

Jeżeli uprawniony do wydobywania w przeciągu 30. dni od zastanowienia ruchu w szybach, takowych nie odwodni, natenczas władza górnicza zarządzi natychmiastowe wodotrwałe zasypanie tych szybów na jego koszt.

IV.

O przewietrzaniu.

§. 25.

Wentylacya każdej kopalni ma być urządzoną odpowiednio do ilości szkodliwych gazów, rozmiarów przestrzeni, w której ma działać i wreszcie liczby ludzi zajętych w podziemiu.

Podziemia mają być jak najstaranniej oczyszczone z oleju skalnego, a uzyskany wosk ziemny ma być jak najrychlej wydobytym na wierzch.

Również nie wolno zacieśniać przekroju chodników nagromadzanym tam urobkiem.

§. 26.

Doprowadzenie potrzebnej ilości świeżego powietrza do wszystkich otwartych miejsc roboczych uskutecznia się za pomocą ustawionych ssących lub dmących wentylatorów, względnie kompresorów.

Wentylatory dmące, względnie kompresory, muszą być tak ustawione, iżby przez nich wciągane powietrze było wolne od domieszki szkodliwych gazów.

Maszyny do wentylacyi i ich motory muszą być tak skonstruowane, aby dozwalały na podniesienie ich skuteczności o 25% po nad normalny efekt; w tym celu należy ewentualnie mieć w zapasie rezerwowe motory przy maszynach wentylacyjnych.

Wentylacya każdej kopalni musi być ciągła i maszynowa; szyby, będące obecnie w ruchu przy pomocy ręcznych wentylatorów, mają w przeciągu roku od prawomocności niniejszego rozporządzenia przejść do wentylacyi maszynowej, w przeciwnym razie władza górnicza zarządzi zastanowienie ruchu w takich szybach.

§. 27.

Odpowiednio mocne metalowe rury (lutnie), potrzebne przy wentylacyi dmącej do przeprowadzania głównego prądu powietrza, muszą być hermetycznie spojone i przez odpowiednie urządzenia skutecznie chronione przed uszkodzeniem; gdyby mimo to uległy uszkodzeniu, to muszą być natychmiast naprawione lub wymienione.

W ogóle lutnie wentylacyjne muszą być sporządzone z blachy zbytnio nie ulegającej wpływom wilgoci i surowicy, oraz muszą być szczelne w spojeniach.

Użycie drewnianych lutni jest zabronione.

Wrazie zastanowienia ruchu kopalni (§. 20. naftowej ustawy krajowej) nie wolno bez poprzedniego zezwolenia władzy górniczej usuwać ze szybów przyrządów do wentylacyi.

§. 28.

Każda kopalnia musi posiadać przynajmniej dwa dniowe włomy, które muszą być przebite ze sobą w tych poziomach, w których prowadzi się odbudowę. Ruch kopalniany przy pomocy jednego tylko włomu dniowego jest niedozwolony.

Szyby będące już w ruchu należy w przeciągu jednego roku od prawomocności niniejszych przepisów zastosować do tych postanowień, gdyż w przeciwnym razie władza górnicza zarządzi zastanowienie ruchu tych szybów.

§. 29.

Miejsca pracy, do których główny prąd nie jest w stanie doprowadzić dostatecznej ilości świeżego powietrza, mogą być dalej prowadzone tylko przy zastosowaniu wystarczającej osobnej wentylacyi.

Dmące wentylatory ręczne, używane w kopalni, mają być umieszczone w wpadającym prądzie powietrza.

§. 30.

Chodniki, które prowadzą do czasowo zaniechanych przodków, leżących po za obrębem prądu powietrza, lub do opuszczonych wyrobisk (starzyzna), mają być zamknięte drewnianymi tamami, względnie drzwiami, lub muszą być te przestrzenie tak długo przewietrzane, dopóki nie nastąpi należyte i zupełne podsadzenie tychże.

§. 31.

Kierownik ruchu ma raz na dobę zbadać maszyny wentylacyjne, oraz stan ciepłoty i barometru na powierzchni, nadto ma on przynajmniej raz na tydzień przeprowadzić pomiary ilości i prędkości prądu powietrza wpadającego do kopalni, jak niemniej ciepłoty, ilości i prędkości prądu powietrza uchodzącego z podziemia, a otrzymane daty wciągnąć bezzwłocznie do osobnej księgi, przechowywanej w kancelaryi ruchu.

Odpisy z tej księgi mają być na żądanie przedkładane władzy górniczej; sama księga zaś musi być przez pięć lat przechowaną.

Gdyby krążąca w kopalni ilość powietrza nie odpowiadała wymogom §. 34. niniejszego rozporządzenia, to kierownik ruchu ma zarządzić bezzwłoczny wyjazd ludzi oraz zastanowić odbudowę.

Wrazie nagłej zniżki barometrycznej należy podnieść działanie wentylatora do najwyższej granicy (§. 26.).

§. 32.

Dozorca ruchu ma po każdej przerwie ruchu kopalnianego przedewszystkiem zbadać obecność szkodliwych gazów w całej głębokości szybu zjazdowego za pomocą spuszczonej palącej się lampy bezpieczeństwa, poczem przed zjazdem ludzi, poruczonych jego dozorowi, osobiście ma się przekonać, czyli rury wentylacyjne w szybie i w chodnikach są szczelnie połączone, oraz czy przyrządy do wentylacyi należycie działają.

Również ma on obejść przodki mające być obłożone, w takowych zbadać lampą bezpieczeństwa zawartość gazów a na obłożenie przodków tylko wtedy dozwolić, jeżeli spostrzeżona zawartość gazów wynosi mniej jak $2^1/_2\,^0/_0$.

§. 33.

Na każdej poszczególnej kopalni musi znajdować się przynajmniej jeden aparat do oddychania, utrzymany w stanie przydatnym do użycia, a dozwalający na przebywanie w kopalni napełnionej szkodliwymi nie przydatnymi do oddychania gazami.

Kierownik każdej kopalni ma się o to postarać, aby miał każdego czasu do dyspozycyi odpowiednią ilość robotników, wyćwiczonych w użyciu tego aparatu.

§. 34.

Wiatrowanie każdego pola wentylacyjnego ma być tak urządzonem, aby przy największem obłożeniu tego pola przypadało w kopalni przynajmniej 2 m^3 powietrza na człowieka w każdej minucie.

Przytem jednakże domieszka szkodliwych gazów w prądzie uchodzącym z kopalni nie może wynosić więcej jak $2^0/_0$; z których to dwóch procentów może przypadać na węglowodór najwyżej $1{\cdot}5^0/_0$, na kwas węglowy najwyżej $0{\cdot}4^0/_0$, a na tlenek węgla najwyżej $0{\cdot}1^0/_0$. Gdyby takie rozrzadzenie uchodzącego prądu powietrza kopalnianego nie dało się osiągnąć przez owe 2 m^3 powietrza, przepisane dla człowieka na minutę, to należy postarać się o odpowiednie powiększenie przypływu powietrza do kopalni.

Należy postarać się o należytą izolacyę prądów powietrza w poszczególnych polach wentylacyjnych, a największe obłożenie jednego pola wenty-

lacyjnego nie może przechodzić 50 ludzi przy wentylacyi ssącej, a 30 ludzi przy wentylacyi dmącej.

§. 35.

Na każdej kopalni muszą być regularnie, w odstępach co najwyżej dwutygodniowych, przeprowadzane dokładne analizy każdego prądu powietrza uchodzącego z kopalni, dla zbadania tegoż zawartości węglowodoru, kwasu węglowego, tlenku węgla, siarkowodoru i chloru. Branie prób ma się odbywać przy ssącej wentylacyi w miejscu, gdzie chodnik wentylacyjny łączy się z szybem wentylacyjnym, zaś przy wentylacyi dmącej w podszybiu szybu, wyciągającego powietrze z kopalni.

Rezultaty analiz mają być wpisywane do żurnala i zaopatrzone podpisem tego, kto analizę przeprowadził.

a) *przy ssącej wentylacyi.*

§. 36.

Użyteczny wolny przekrój każdego szybu, służącego do przewiewu, ma w ten sposób odpowiadać największemu obłożeniu kopalni, aby nim mogły przeciągać przynajmniej 4 m^3 powietrza na minutę dla każdego poszczególnego człowieka.

Przekroje szybów, szybików podziemnych i w ogóle wszystkich chodników w kopalni mają być tak dobrane, ażeby prędkość prądu powietrza wpadającego nie przechodziła 4 *m*, zaś uchodzącego 6 *m* na sekundę.

Do obliczeń dat dla prowadzenia wentylacyi można brać w rachubę przy szybach murowanych tylko 0·9, a przy szybach drzewem cembrowanych tylko 0·8 prędkości przeciągającego powietrza, mierzonej w środku szybowego przekroju. Przy tem obliczeniu należy uwzględniać powiększenie się objętości uchodzącej masy powietrza w ten sposób, że od takowej należy odjąć 15%.

§. 37.

Wszczególności ma się baczyć na izolacyę wciągającego szybu od wyciągającego szybu przez urządzenie szczelnej tamy powietrznej w najkrótszym chodniku, łączącym te obydwa szyby, a to, aby wpadające powietrze nie mogło najkrótszą drogą dostać się do szybu wyciągającego, ale aby musiało przechodzić w kopalni drogę, naznaczoną mu planem wentylacyjnym.

Przy pędzeniu chodników muszą być zakładane w odstępach najwyżej co 20 *m* przebitki, w celu utrzymania w kopalni żywej cyrkulacyi wiatru, z których ostatnia ma być ciągle utrzymana w dobrym stanie, podczas gdy poprzednie mają być w ich dolnym końcu szczelnie zamknięte.

Robotę po za ostatnią przebitką, jeżeli się tam skonstatuje obecność $2^1/_2$ procent gazów, ma się prowadzić przy ciągłem stosowaniu osobnej wentylacyi (§. 38.).

b) *przy dmącej wentylacyi.*

§. 38.

Rury wentylacyjne muszą dochodzić przynajmniej na 1·5 *m* do czoła każdego otwartego miejsca pracy.

§. 39.

Prędkość prądu powietrza uchodzącego z kopalni (o ile w nim ludzie muszą przebywać), nie może przechodzić 5 *m* na sekundę.

§. 40.

Każda kopalnia, posługująca się dmącą wentylacyą, musi na wypadek uszkodzenia rur wentylacyjnych przez eksplozye lub erupcye gazów, mieć w zapasie tyle rur wentylacyjnych, aby wystarczyły dla najgłębszego szybu, oraz w takiej ilości, aby je doprowadzić można do najodleglejszego przodka, jaki w danej chwili dotycząca kopalnia posiada.

V.

O oświetlaniu.

§. 41.

W kopalni można używać tylko lamp bezpieczeństwa, będących w zupełnie dobrym stanie. Takowe muszą być zaopatrzone w zamknięcie, które władza górnicza uzna za bezpieczne, a robotnikom wolno wydawać tylko zamknięte lampy bezpieczeństwa.

Uprawniony do wydobywania ma lampy bezpieczeństwa i ich części składowe sprowadzać z renomowanych fabryk, o ile przy samej kopalni nie znajduje się dla wyrobu tychże warsztat, odpowiadający wszelkim wymogom i przez władzę górniczą jako taki uznany.

Robotnikom jest zakazanem, używanie ich własnych lamp bezpieczeństwa.

Lampy Mueselera, używanej obecnie przy kopalnictwie wosku ziemnego, wolno jest używać jako lampy bezpieczeństwa do czasu dalszego postanowienia; takowa jednak może tylko nieznacznie różnić się w swoich wymiarach od poniżej podanych normalnych dymenzyj:

Cylinder (szkiełko) ma być 70 *mm* wysoki; o wewnętrznej średnicy 45 *mm*; o grubości szkła 5 *mm* wynoszącej; średnica komina ma wynosić u spodu 35 *mm*, u góry 12 *mm*; wysokość tegoż ponad dyafragmą 90 *mm*, pod tą 15 *mm*; wolna powierzchnia dyafragmy ma wynosić 13 cm^2; wykość siatki (kosz) 110 *mm*; tejże średnica u dołu 45 *mm*, a u góry 40 *mm*; grubość drutu co najmniej 0·35 *mm*; ilość oczek przynajmniej 140 na 1 cm^2.

Ta lampa musi nadto odpowiadać następującym wymogom:

a) cylinder musi być zrobionym z dobrze wyżarzonego szkła, brzegi jego muszą być prostopadle do osi dokładnie wyszlifowane;

b) siatka musi posiadać przepisaną ilość oczek i grubość drutu; średnica kosza u dołu musi zgadzać się ze średnicą szkła;

c) pierścienie, w które są oprawione kosze, muszą być u dołu połączone z sitkiem i płasko zaciśnięte; wystająca część pierścieni ma możliwie jak najmniej zakrywać sitka;

d) wolna powierzchnia poziomej siatki drucianej (diafragma) nie może być umniejszoną ani przez szkło, ani przez kosz;

e) zawarcie pomiędzy koszem a cylindrem, jakoteż pomiędzy szkłem a rezerwoarem ma być szczelne, a śrubowe połączenie tego ostatniego ma być bezpieczne;

f) regulacya knota ma odbywać się za pomocą śrubki; będące już w użyciu lampy należy w przeciągu jednego półrocza zaopatrzyć w taki przyrząd lub zastąpić je nowymi.

Użycie lamp o innych wymiarach lub innego systemu jest możebne tylko za poprzedniem zezwoleniem władzy górniczej.

§. 42.

Każda lampa bezpieczeństwa musi być wyraźnie numerowaną i to tak, aby sygnatura nie mogła być bez spostrzeżenia zmienioną.

Na każdej lampie ma być też wytłoczoną firma fabryki (warsztatu) skąd pochodzi.

Kierownik ruchu jest obowiązany przynajmniej raz na dwa tygodnie wszystkie lampy bezpieczeństwa zrewidować i poddać próbie dla zbadania ich przydatności. Wadliwe lampy ma on wyłączyć.

Dokonaną rewizyę lamp ma kierownik ruchu notować w księdze lamp, prowadzonej w lampiarni, przez wpisanie tam potrzebnych dat, a równocze-

śnie ma on tam podać numera tych lamp, które uznał za przydatne do użycia przy ruchu kopalnianym w następnych dwóch tygodniach.

Lamp wybrakowanych przez władzę górniczą lub przez kierownika ruchu nie wolno używać; przeciwnie takie lampy muszą być naprawione w renomowanej fabryce, a względnie w warsztacie kopalnianym (§. 41.) i poddane ponownej próbie dla zbadania ich bezpieczeństwa.

§. 43.

Przechowywanie, otwieranie, czyszczenie, zapalanie i zamykanie lamp bezpieczeństwa ma się odbywać w osobnej lampiarni, oddzielonej od zabudowania szybowego.

Do nadzoru przy wydawaniu i odbiorze lamp bezpieczeństwa, jak też do kontroli zwróconych lamp ma być ustanowiony osobny organ, wskazany władzy górniczej, który jest odpowiedzialnym za dobry stan przezeń wydanych lamp, a w szczególności za to, aby żadna lampa nie była wydaną z pękniętem szkiełkiem, z uszkodzoną, pogiętą lub niedostatecznie wyczyszczoną siatką, ani też z wadliwem zamknięciem.

Szczelność zapalonej i dobrze zamkniętej lampy należy przed wydaniem zbadać dmuchaniem na nią za pomocą mieszka lub zgęszczonego powietrza i to na wszystkie jej połączenia, a dopiero gdy szczelność ta zostanie w ten sposób skonstatowaną, wolno wydać lampę robotnikowi.

Robotnik ma zbadać stan oddanej mu lampy, głównie jej zamknięcie, a wadliwą lampę ma on natychmiast oddać, lub o tem donieść dozorcy ruchu.

Przed zjazdem każdego robotnika ma dozorca ruchu zbadać, czyli stan i zamknięcie tegoż lampy są dobre, a rezultat ma wpisać do książki dla lamp; dozorca ruchu odpowiada za to, iżby każdy robotnik zjeżdżał do kopalni tylko z całkiem dobrą lampą.

Przy jeździe i przy robocie należy lampę trzymać prosto, takową nie wywijać i nie stawiać jej u wylotu żadnej lutni, jakoteż chronić ją przed ostrym prądem powietrza i przed uszkodzeniem.

Po wyjeździe z kopalni ma robotnik oddać lampę lampiarzowi, który ma skonstatować w obec robotnika ewentualne takowej uszkodzenia.

Lampiarz lub dozorca ruchu ma wpisywać do osobnej książki dla lamp, wydanie i odbiór każdej lampy, w której to książce musi być uwidocznionem dla każdego robotnika, którą lampę (numer) temu wydano, jakoteż czy i w jakim stanie on ją zwrócił. Szczególnie należy też tam zanotować każde spostrzeżone uszkodzenie lub usiłowanie otwierania lampy i o tem powiadomić kierownika ruchu.

§. 44.

Księgi dla lamp (§§. 42. i 43.) muszą być należycie oprawione i paginowane. Zapiski w takowych mają być prowadzone atramentem, czysto i czytelnie, bez jakichkolwiek hebrajskich dopisków. Zapisków tych nie wolno wycierać lub wyskrobywać, zaś poprawki mają być w ten sposób czynione, aby pierwotny wpis pozostał czytelnym.

Całkowicie zapisane księgi lamp muszą być przynajmniej przez jeden rok przechowane i władzy górniczej na jej żądanie wydane.

§. 45.

Robotnik kopalniany powinien o ile możności używać jednej i tej samej lampy bezpieczeństwa; po ukończeniu szychty ma on ją oddać swemu dozorcy ruchu, względnie lampiarzowi (§. 43.).

Nie wolno używać tej samej lampy w dwóch bezpośrednio po sobie następujących szychtach.

Zabieranie lamp bezpieczeństwa do domu jest niedozwolone.

§. 46.

Podczas ruchu muszą znajdować się w pogotowiu przy każdym szybie zjazdowym przynajmniej dwie zapalone lampy bezpieczeństwa dla rezerwy.

§. 47.

W kopalni musi mieć każdy robotnik dla siebie jedną lampę bezpieczeństwa. Otwieranie lampy bezpieczeństwa jest jak najostrzej zakazane tak w kopalni, jak też wszędzie, gdzie użycie tych lamp jest przepisane.

§. 48.

Badanie ewentualnej obecności powietrza wybuchowego w przodku należy wprzód przeprowadzić za pomocą pełnego płomienia, a jeżeli przy tem nie zauważy się żadnego wydłużenia płomienia, natenczas uczynić to należy za pomocą zredukowanego (zmniejszonego) płomienia. Przy tem z początku należy trzymać lampę bezpieczeństwa możliwie jak najniżej i tylko zwolna podnosić ją do stropu. Gdy wnętrze kosza pocznie napełniać się płomieniem, to należy lampę ostrożnie i spokojnie cofnąć.

Gdy przy badaniu za pomocą lampy bezpieczeństwa okaże się w powietrzu obłożonego przodka $2^1/_2$% gazów (widoczne wskutek 8 *mm* wysokiego, niebieskiego stożka płomiennego), lub gdy lampa zgaśnie, to takie przodki muszą być zamknięte przez robotników za pomocą łat na krzyż zbitych i natychmiast opuszczone, o czem należy powiadomić dozorcę ruchu. Ten ma bezzwłocznie o tem donieść kierownikowi ruchu, ewentualnie przez pewnego posłańca.

Kierownik ruchu ma następnie zarządzić bezzwłocznie co należy; zaś dozorca ruchu ma pozostać przy szybie aż do przybycia kierownika ruchu i prowizorycznie ma on w międzyczasie wydać te konieczne zarządzenia, które nie cierpią zwłoki, a jakie będą do odwrócenia niebezpieczeństwa potrzebne.

Gdy jaka lampa bezpieczeństwa zostanie obwalaną lub uszkodzoną, lub gdy się rozżarzy w obec zachodzącego niebezpieczeństwa eksplozyi, to należy ją zgasić przez ściągnięcie knota, lub przez osłonięcie sitka w celu uniemożliwienia przypływu powietrza, nigdy zaś przez dmuchanie.

O każdem uszkodzeniu, złem adjustowaniu i o jakichkolwiek wadach przy zamknięciu lampy bezpieczeństwa, spostrzeżonych podczas szychty, ma dotyczący robotnik natychmiast donieść dozorcy ruchu.

§. 49.

Ostro zakazuje się robotnikom zabierać do kopalni przybory do niecenia ognia i do palenia tytoniu lub przyrządy służące do otwierania lampy bezpieczeństwa.

§. 50.

Każdy dozorca ruchu ma częściej rewidować robotników będących pod jego dozorem, aby się przekonać, czy powyższy zakaz bywa należycie przestrzegany.

Również ma dozorca ruchu wyrywkowo próbować i przekonać się, że będące w użyciu lampy bezpieczeństwa znajdują się w dobrym stanie.

§. 51.

Kierownik ruchu od czasu do czasu ma się osobiście przekonać, czyli przepisy §§. 41 do 50 są należycie wykonywane na jego kopalni. Spostrzeżone usterki ma on karać na podstawie regulaminu pracy; w razie gdyby owo wykroczenie spowodowało niebezpieczeństwo dla osób, należy donieść nadto o tem do sądu karnego.

§. 52.

Użycie elektrycznego światła w oparkanionym terenie kopalnianym (§. 10.), w jatach szybowych (§. 17.), jak też w samej kopalni, czyni się zawisłem od osobnego zezwolenia władzy górniczej.

VI.

O robocie strzelanej.

§. 53.

Strzelanie w kopalniach wosku ziemnego jest zakazane.

VII.

O jeździe.

§. 54.

Jazda w szybach ma odbywać się tylko po drabinach lub w klatkach.

Przy ssącej wentylacyi kopalni prawidłowa jazda ma odbywać się w wpadającym prądzie powietrza, jednakże na wszelki wypadek drabiny muszą być umieszczone też w szybie wyciągającym powietrze.

Dotąd będącą w zwykłem użyciu jazdę w kuble i w gurcie bezpieczeństwa dopuszcza się, jako rzecz konieczności, tylko na czas przejściowy, naznaczony ustępem końcowym §. 16. niniejszych przepisów.

§. 55.

Po każdej przerwie ruchu może nastąpić zjazd robotników do kopalni dopiero wówczas, gdy dozorca ruchu przekona się przedtem o należytym stanie szybu, jakoteż wszystkich urządzeń do jazdy.

Dozorca ruchu musi zawsze czuwać nad zjazdem i wyjazdem robotników.

§. 56.

W szybach, w których ustawione są drabiny, muszą być też urządzone bona spoczynkowe, które nie mogą być więcej jak 6 *m* od siebie oddalone.

Bona te mają być utrzymane w dobrym stanie, a ich bezpieczeństwo ma być częściej badane.

Drabiny muszą być wbudowane pochyło i to nie więcej, jak pod 80° kąta nachylenia w ten sposób, aby szczeble wszędzie dozwalały jadącemu na bezpieczne stąpanie a listwy drabin mają o ile możności stać na rozporze. Drabiny muszą zakrywać otwory w bonach spoczynkowych, o ile szczególne stosunki nie zmuszają do odstąpienia od tej reguły.

Po nad przystępem do szybu i po nad każdem bonem spoczynkowem muszą albo drabiny wystawać przynajmniej na jeden metr, albo mają być tam przybite silne klamry do chwytania.

Prostopadle można ustawiać drabiny tylko wyjątkowo w szybach lub podziemnych szybikach, mniej jak 20 *m* głębokich, jednak wówczas one tak muszą być przybite, aby ich szczeble odstawały przynajmniej na 15 *cm* od szybowych boków.

Jeżeli szyb drabinowy tworzy tylko przedział w szybie służącym też do innych celów, to takowy ma być w ten sposób oddzielony od wszystkich sąsiednich przedziałów, aby niezakryte szpary wynosiły co najwyżej 10 *cm*.

Nie wolno objeżdżać szybu w drewnianych trzewikach; zabieranie ze sobą narzędzi jest zakazane.

§. 57.

Do jazdy w kuble i gurcie bezpieczeństwa (§. 54. ustęp 2,) mogą służyć tylko liny będące w zupełnie dobrym stanie.

Każda lina przy równoczesnem uwzględnieniu jej własnego ciężaru i największego jej obciążenia, jak też natężenia na zgięcie, odpowiadającego średnicy wału kołowrota, musi być wypróbowaną na 7-krotne bezpieczeństwo, na co ma się znajdować certyfikat.

Przyrząd do przytrzymywania, jakoteż i zabezpieczenie wała ma odpowiadać postanowieniom §. 65. niniejszych przepisów.

§. 58.

Połączenie lin z kubłem przeznaczonym do jazdy, względnie z gurtem bezpieczeństwa musi być takie, aby przypadkowe ich rozwiązanie było niemożebne.

Przed rozpoczęciem jazdy robotników muszą być na każdej szychcie obie liny dokładnie zbadane przez dozorcę ruchu; liny uszkodzone muszą być natychmiast zastąpione nowymi.

Dla każdej kopalni, względnie na kopalniach, które więcej jak dwadzieścia szybów obejmują, dla każdej grupy o dwudziestu szybach, musi być trzymanym w pogotowiu osobny, zupełny rezerwowy przyrząd do zjazdu.

§. 59.

Gurt bezpieczeństwa musi być zrobiony z mocnej skóry i w ten sposób ma być skonstruowany, aby jadący był utrzymanym w pionowym kierunku i aby nie mógł z tego gurtu wypaść.

§. 60.

Do obsługi przyrządu zjazdowego, przy jeździe ludzi w kuble i w gurcie bezpieczeństwa, wolno używać tylko silnych i wyćwiczonych mężczyzn, z których przynajmniej czterech musi pracować przy kołowrocie kubłowym, a dwóch przy wale gurtowym.

§. 61.

Podczas ruchu w kopalni gurt bezpieczeństwa, wiszący na swojej linie, musi być przypięty w podszybiu.

Gdy się pracuje w różnych głębokościach, natenczas ten gurt ma być zaczepionym w tem podszybiu, gdzie takowy — jak przewidzieć się daje — jest najpotrzebniejszym.

§. 62.

Jazda w kuble i w gurcie bezpieczeństwa w szybach po nad 120 *m* głębokich jest dopuszczalną tylko za zezwoleniem władzy górniczej. Wydanie takiego pozwolenia musi poprzedzić miejscowe dochodzenie; przepisy jazdy, zatwierdzone przez władzę górniczą, mają być w ramach za szkłem wywieszone tak w cechowni, jak też w jacie szybowej.

§. 63.

Dla jazdy robotników za pomocą siły maszyny, obowiązują każdorazowe szczegółowe przepisy dla jazdy linowej, wydane przez Starostwo górnicze w Krakowie dla wszystkich kopalń jego okręgu.

VIII.

O wywozie.

§. 64.

Otwory szybowe i podszybia muszą być w ten sposób urządzone, aby odbiór, zawieszanie i spuszczanie naczyń służących do wywozu, odbywały się bez żadnego niebezpieczństwa dla robotników tam zatrudnionych.

Połączenie naczynia służącego do wywozu z liną ma być takie, aby przypadkowe onychże rozłączenie było niemożebne.

Przystępy do szybów i podziemnych szybików muszą być, przy wywozie za pomocą kubłów, zaopatrzone w silny próg, wystający przynajmniej na 10 *cm*, o który zapinacze mogliby się oprzeć nogą; oprócz tego musi być dla tychże przybitą w odpowiedniem miejscu na przyrządzie wywozowym, względnie na szybowej oprawie, silna klamra do trzymania się ręką.

Do odbierania kubłów wywozowych mają zapinacze posługiwać się dostatecznie długimi hakami i nie wolno im przytem nachylać się do szybu.

§. 65.

Wszelkie przyrządy do wywozu, uruchomione parą, elektrycznością lub siłą zwierząt, muszą posiadać odpowiedni hamulec, za pomocą którego możnaby ich ruch w każdej chwili powstrzymać.

Kołowroty wywozowe (windy) należy zaopatrzyć na przystępie do szybu progiem, dalej sworzniami lub innym przyrządem do przytrzymywania, zaś przy większej nad 20 *m* głębokości szybu, mocnym hamulcem.

Te kołowroty należy też tak urządzić, aby wał nie mógł ani wyskoczyć, ani też wypaść przy ułamaniu się czopa. Podpory kołowrotu (storczyny) mają posiadać zatem odpowiednie wyżłobienia lub nasady, na które mógłby się oprzeć wał w razie ułamania się czopa.

Na końcach wała znajdować się ma przyrząd, zapobiegający zeskoczeniu liny na czopy.

Przy wywozie ręczną windą mogą być zatrudnieni tylko męzcy robotnicy.

§. 66.

Podczas trwania wywozu mają robotnicy, będący w kopalni, pozostawać w podszybiach.

Gdy wypadnie robota w samym szybie (pogłębianie etc.), to musi być urządzony schowek (warnia) dla ludzi w nim pracujących lub przynajmniej znajdować się dostatecznie mocne bono ochronne.

Podczas takich robót w samym szybie można wywozić tylko **jednym** kubłem.

§. 67.

Naczynia służące do wywozu mogą być napełniane tylko po brzegi, a przy robotach w samym szybie, tylko do dwóch trzecich części ich wysokości.

§. 68.

Spuszczanie i wyciąganie jakichkolwiek przedmiotów ma się uskuteczniać tylko w skrzyniach, beczkach lub kubłach.

Wzbronionem jest surowo wrzucanie do szybu materyałów, jak stempli, desek, łat i t. d.; spuszczanie i wyciąganie takich materyałów w pętlicach może nastąpić za poprzedniem silnem zczepieniem ich mocnymi klamrami.

§. 69.

Wywóz w wozach na kolejkach żelaznych jest dozwolony przy spadku nieprzekraczającym stosunku 1 na 100.

W szybikach podziemnych wywóz musi się odbywać jedynie w naczyniach wywozowych na linie; z nadsięwłamów można także zrzucać urobek spustami; jednak musi tam znajdować się zupełnie bezpieczny przedział drabinowy.

We wszystkich innych chodnikach, posiadających spadek większy jak 1 na 100, jeżeli wywóz odbywa się w wozach po żelaznych kolejkach, musi być używaną odpowiadająca spadkowi tarcza bremzowa lub winda z hamulcem. Chodnik hamulcowy ma być w ten sposób urządzony, iżby w górnym jego końcu znajdował się automatyczny przyrząd do przytrzymywania, któryby w każdej chwili przeszkodził staczaniu się na dół wózków. Chodniki, służące do przechodu a łączące się z hamulcowymi chodnikami, mają być zamykane hakami. Dolny koniec hamulcowego chodnika ma być zabezpieczony tamą odskokową lub chodnikiem obchodowym.

W chodnikach przewozowych i przechodowych, których dno stoi pod wodą, musi znajdować się kładka z desek umocowana na podkładach.

IX.

O sygnałach w kopalni.

§. 70.

W każdym po nad 20 *m* głębokim szybie lub podziemnym szybiku, służącym do jazdy lub wywozu, musi być urządzona sygnalizacya, za pomocą której ludzie jadący lub będący w podszybiach z każdej głębokości i każdego czasu mogliby łatwo i wyraźnie porozumiewać się z ludźmi znajdującymi się na przystępach do szybów.

Przyrząd do sygnalizacyi musi być tak umieszczony, aby nie mógł być łatwo uszkodzonym przez zwykły ruch kopalniany; należy też o to się postarać, aby w wypadku nagłego oderwania się lub złamania aparatu sygnałowego (dzwonek, młotek i t. d.), części tegoż nie mogły wpaść do szybu.

§. 71.

A) Dla jazdy na linie w szybach i szybikach podziemnych przepisuje się następujące sygnały:

1. jedno dzwonienie oznacza: „stój!"
2. dwa dzwonienia oznaczają: „na dół!"
3. trzy dzwonienia oznaczają: „do góry!"

W szczególności dla jadącego w gurcie bezpieczeństwa oznaczają:

4. dwa dzwonienia szybko po sobie następujące: „popuścić gurt!"
5. dwa dzwonienia przedzielone pauzą: „lepiej naciągnąć gurt!"

B) Przy wywozie urobku oznacza:

1. jedno dzwonienie: „pełny kubeł do góry!"
2. trzy dzwonienia: „spuścić gurt!"
3. cztery dzwonienia: „rozmowa przez rury wentylacyjne!"
4. pięć dzwonień: „próżny kubeł do góry!"

Używanie innych sygnałów (dzwonień) do innych jeszcze porozumiewań się w kopalni jest dozwolone, o ile takowe nie kolidują z powyższymi sygnałami.

Przepisy sygnalizacyi mają być ogłoszone na tablicy przy każdym szybie zjazdowym i wywozowym.

§. 72.

Jeżeli na urządzenie linowego zjazdu (§§. 62. i 63.) potrzebne jest osobne zezwolenie władzy górniczej, to takowa ma też zbadać przyrządy do sygnalizacyi w dotyczących szybach, a przepisy sygnalizacyi podlegają wówczas zatwierdzeniu władzy górniczej.

§. 73.

Gdy hamulcowe chodniki posiadają taką długość, że wyraźne porozumiewanie się przez wołanie już jest niemożliwe, to należy urządzić przyrządy do sygnalizacyi, któreby dozwalały na porozumiewanie się w obie strony. Jazda w takich chodnikach jest tylko wówczas dozwoloną, gdy droga dla jazdy jest odpowiednio mocno zabezpieczoną od strony drogi hamulcowej.

X.

O innych środkach ostrożności przy ruchu kopalnianym i o odbudowie.

§. 74.

Wszystkie roboty kopalniane mają być wykonywane wedle ustalonych zasad techniki górniczej.

§. 75.

Każdy szyb, szybik podziemny, lub nadsięwłam, każdy chodnik, każde miejsce pracy i w ogóle każda przestrzeń w kopalni ma otrzymać odpowiednią oprawę.

Partye skał, grożące oderwaniem się od calizny, należy ostrożnie spuścić, a po dokonanej obudowie dotyczącego miejsca, ma się należycie podsadzić powstałe próżnie, aby zapobiedz zbieraniu się tam gazów.

§. 76.

W celu utrzymania dla każdego szybu potrzebnego filara bezpieczeństwa nie wolno prowadzić żadnej o d b u d o w y w odległości 5 *m* od oprawy szybowej. Ten filar ochronny może być odbudowanym dopiero bezpośrednio przed opuszczeniem samego szybu.

Każdy szyb musi być tak wysoko po nad powierzchnię podniesiony, aby woda dzienna do niego przedostać się nie mogła, nawet podczas największego wylewu.

Do 20 *m* głębokości pod zamknięciem wody w szybie (§. 23.) nie wolno zakładać żadnych chodników.

§. 77.

Każdy przodek roboczy musi być obłożony przynajmniej jednym górnikiem i jednym wozakiem. Przy robotach w samym szybie i w nowo założonych chodnikach, nie dłuższych jak 2 *m*, jest dozwolone obłożenie tylko j e d n y m robotnikiem.

Wyjeżdżający robotnicy mają powiadomić dozorcę ruchu o spostrzeżonych w kopalni niebezpieczeństwach, jakoteż o stanie ich przodków roboczych.

Przy zmianie ludzi na miejscu mają ci robotnicy w podobny sposób powiadomić zmieniających ich towarzyszy, o takich spostrzeżeniach.

§. 78.

Jeżeli przy ruchu kopalni zachodzi niebezpieczeństwo erupcyi gazów, oleju skalnego lub wosku ziemnego, niemniej gdy ruch kopalniany nie porusza się więcej w nietkniętem polu, a zachodzi obawa, że się natrafi na wyrobiska, w których wedle zrobionego doświadczenia zawsze gromadzą się gazy wybuchowe lub woda kopalniana z gazami siarkowodorowymi, natenczas kierownik ruchu ma obowiązek zarządzić, aby w dotyczących przodkach w ten sposób podwiercano, by czoło było zawsze na 2 metry podwiercone.

To polecenie ma być równocześnie wpisane do księgi objazdów.

§. 79.

Odbudowa musi być prowadzoną tylko z gęstą podsadzką, a ta ma bezpośrednio postępować za odbudową.

Na granicy każdego pola odbudowy, należącego do jednego kompleksu szybów (§. 16., ustęp 1.), musi być pozostawiony przynajmniej 1 *m* gruby filar bezpieczeństwa, aby zapobiegał przejściu wydarzyć się mogącej eksplozyi powietrza wybuchowego do sąsiednich pól odbudowy.

Przy szybach będących już w ruchu (§. 16., ustęp 4.) należy pozostawić filar bezpieczeństwa o takiej samej grubości na granicy tego zgłoszonego terenu kopalnianego, na którym znajdują się te szyby.

Jakiekolwiek naruszenie filara bezpieczeństwa jest bezwarunkowo zakazane.

§. 80.

W razie nieszczęśliwego wypadku ma dozorca ruchu natychmiast powiadomić o tem kierownika ruchu lub jego zastępcę.

Należy w odpowiedni sposób postarać się, aby urzędnicy ruchu i dozorcy ruchu byli pouczeni w niesieniu pierwszej pomocy w razie nieszczęśliwego wypadku; w kancelaryach ruchu ma się też przechowywać odpowiednio urządzone skrzynki z opatrunkami, dla niesienia pierwszej pomocy.

§. 81.

W takich przypadkach, gdy dla szczególnych stosunków okaże się to ze względów bezpieczeństwa rzeczą niezbędnie konieczną, Starostwo górnicze

zastrzega sobie możność zezwalania na wyjątki od poszczególnych postanowień niniejszych przepisów górniczo-policyjnych.

XI.

Postanowienia karne.

§. 82.

Przekroczenia niniejszych przepisów będą karane grzywną od 5 do 100 złr., a w razie powtórnym do 200 złr. (§. 47. naftowej ustawy krajowej).

XII.

Postanowienia końcowe.

§. 83.

Te przepisy górniczo-policyjne, o ile w poszczególnych paragrafach tychże co innego nie postanowiono, wchodzą w życie z upływem trzech miesięcy od dnia, w którym zostały ogłoszone w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi, wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Z tą chwilą dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi tracą moc obowiązującą tutejsze górniczo-policyjne przepisy z 13. Marca 1886, Nr. 47. Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi, dalej tutejsze górniczo-policyjne rozporządzenie z 7. Kwietnia 1894, Nr. 44. Dz. ust. i rozporządzeń krajowych dla Galicyi, wreszcie tutejsze górniczo-policyjne rozporządzenie z 22. Marca 1897, Nr. 16. Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi.

Z c. k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 16. Września 1897.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Spis.

Nr. 66.

Ogłoszenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie, z dnia 22. Września 1897, L. 2522.

Odnośnie do ogłoszeń z dnia 12. Lipca 1895, L. 1192, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 59. i z dnia 18. Czerwca 1896 L. 1933, Dz. ust. i rozp. kraj Nr. 46, c. k. Starostwo górnicze w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, utrzymując wskutek ponownej prośby Magistratu miasta Krakowa de praes. 29. Czerwca 1897 nadal rejon ochronny dla wody źródlanej w Regulicach, przedłuża termin do rozpoczęcia budowy wodociągu dla miasta Krakowa z tych źródeł do 1. Lipca 1898 pod rygorem w powyższych ogłoszeniach oznaczonym.

Z c. k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 22. Września 1897.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 12. Grudnia 1897. **Część XV.**

Nr. 67.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 16. Października 1897 L. 4740/pr. o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego.

W myśl §§. 200 i 201 ustawy z dnia 25. Października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego, następujące wykazy:

1) właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy, wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2) osoby wypuszczające pomieszkania w podnajem, wykaz podnajemców;

3) głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób, należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód;

4) służbodawcy — wykaz osób pobierających płace służbowe, o ile też płace co do jednej osoby kwotę 600 zł. rocznie przenoszą.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia wzmiankowanych wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1898 i wyznaczą się zarazem w tym celu termin do 15. Listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2) i 3) stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1) i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tychże trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Do przyjmowania wykazów 4) kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodowca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmują zresztą — obok powołanych na wstępie postanowień prawnych — artykuły 39 i 40 rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. Kwietnia 1897 (Dz. u. p. Nr. 108).

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§. 240, 241, 243 ustęp 6, 244 i 247 powołanej na wstępie ustawy.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 16. Października 1897.

Nr. 68.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Listopada 1897 L. 11.431/pr. o przyznaniu ulg należytościowych obligacyom kolejowym banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Wysokie c. k. Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 15. Stycznia 1897 L. 32.291 z r. 1896, zawiadomiło podwładne władze, że 4% obligacyom kolejowym banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem służy uwolnienie od należytości po myśli art. VIII. ustawy z dnia 31. Grudnia 1894 Dz. p. p. Nr. 2 ex 1895.

Lidl w. r.

Nr. 69.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. Listopada 1897 L. 67.573, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Ciężkowice na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy §. 83. ustawy gm. z dnia 3. Lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie w myśl odezwy z dnia 25. Października 1897 L. 88.728, zezwala gminie Ciężkowice na dalszy pobór ustawą z dnia 26. Stycznia 1888 Dz. u. kr. Nr. 22, względnie rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 5. Stycznia 1894 Dz. u. kr. Nr. 8, przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat sześciu, począwszy od 1. Stycznia 1898 do końca r. 1903 pod warunkami w powyższej ustawie ustanowionymi, z tem jednak zastrzeżeniem, że opłaty rzeczone łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym nie mogą przekraczać przy palonych napojach spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, kwoty 11 ct. od stopnia alkoholu albo kwoty 11 zł. od hektolitra 100% alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 zł. 50 ct., od hektolitra piwa wreszcie kwoty 1 zł. 70 ct.

Od opłat ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których ona wolną jest po myśli §. 6. ustawy z 20. Czerwca 1888 Dz. u. p. Nr. 95 od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 9. Listopada 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 70.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. Listopada 1897 L. 70.676, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Rzeszowa na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. Marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Rzeszowa na pobór stuprocentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa na pięć lat, począwszy od r. 1898 do końca 1902.

We Lwowie, dnia 16. Listopada 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 26. Grudnia 1897. Część XVI.

Nr. 71.

U s t a w a

z dnia 5. Marca 1897, którą wydana zostaje ustawa łowiecka dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Dołączona ustawa łowiecka dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu jej w Dzienniku ustaw krajowych. Z tą samą chwilą tracą moc obowiązującą dotychczasowe ustawy i rozporządzenia, odnoszące się do przedmiotu niniejszej ustawy, z wyjątkiem ustawy z 19. Lipca 1869 Nr. 26. dz. u. kr., która pozostaje nadal w mocy obowiązującej.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa i Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Cap Martin dnia 5. Marca 1897.

Franciszek Józef m. p.

Badeni m. p. **Ledebur** m. p.

Ustawa łowiecka

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

I. Prawo polowania i jego wykonanie.

A) Postanowienia ogólne.

§. 1.

Prawo polowania polega na wyłącznem uprawnieniu do hodowania, wyszukiwania, ścigania, zabijania i przywłaszczania sobie łownej zwierzyny i dzikiego ptactwa, jak również przywłaszczania oddzielonych z niej części użytecznych, jak zrzuconych rogów i t. p. Odnośnie do dzikiego ptactwa mieści w sobie prawo polowania także wyłączne uprawnienie do przywłaszczania zniesionych jaj.

§. 2.

Zwierzyną łowną są w rozumieniu niniejszej ustawy: jeleń i daniel, sarna, zając, dziki królik i borsuk. Z ptaków: głuszec, cietrzew, jarząbek pardwa i kuropatwa, przepiórka, chruściel (derkacz), bażant, drop, czajka, słonka, dubelt, krzyk, siewka, kulik i rozmaite tegoż gatunki, kurki wodne, łyska, nurki, dziki łabędź, dzika gęś, wszelkie gatunki dzikich kaczek i dzikich gołębi.

§. 3.

Prawo polowania przywiązane jest do własności gruntu, służy więc każdoczesnemu posiadaczowi gruntu; wykonywane zaś być może albo w sposób samodzielny, albo przez wydzierżawienie.

Wykonywanie prawa polowania w sposób samodzielny przysługuje:

a) posiadaczowi nieprzerwanej przestrzeni obszaru gruntowego wynoszącego co najmniej 115 hektarów, bez względu czy on jest osobą fizyczną, czy też osobą prawną, czy jest osobą pojedynczą lub połączeniem kilku osób. W ostatnim wypadku nie może być posiadłość podzieloną co do przestrzeni. Również nie stanowi różnicy, czy ten obszar leży w jednej gminie lub miejscowości, lub czy się rozciąga na terytoryum więcej gmin, względnie miejscowości.

b) Gminie służy samodzielne polowanie tylko co do przestrzeni gruntowej, należącej do majątku gminnego, położonej bądź to w obrębie własnej, bądź też obcej gminy, jeżeli obszar ten wynosi co najmniej 115 hektarów nieprzerwanej przestrzeni.

Drogi, koleje żelazne, rzeki, potoki, kanały jakoteż wody stojące i wyspy na wodach, które przerzynają grunta, nie uważają się za przerwy obszaru, jeżeli się można dostać z jednej części kompleksu do drugiej nie przechodząc przez cudzą posiadłość (ad a i b).

c) Posiadaczom zwierzyńców, to jest przestrzeni gruntowych dowolnych rozmiarów przeznaczonych do hodowli zwierzyny, a skutecznie i trwale zabezpieczonych przeciw jej wydostaniu się na grunta sąsiednie.

W razie sporu o to, czy jaka przestrzeń gruntowa uważaną być ma za zwierzyniec w myśl powyższego postanowienia, rozstrzyga o tem polityczna Władza powiatowa.

§. 4.

Wszelkie inne obszary gruntowe, położone w obrębie gminy miejscowej i na obszarze dworskim z tą gminą jedną miejscowość stanowiącym, które nie posiadają warunków samoistnego polowania w §. 3. określonych, albo co do których samoistne polowanie nie zostało zgłoszone (§. 6), stanowią okręg polowania gminnego. Polowanie gminne ma być wydzierżawione na rzecz posiadaczy gruntów. Przy wydzierżawianiu polowania gminnego zastępuje posiadaczy gruntów reprezentacya gminy, a jeżeli okręg polowania gminnego obejmuje także grunta obszaru dworskiego, reprezentacya gminy z przełożonym obszaru dworskiego według postanowień niniejszej ustawy. W tym ostatnim wypadku wolno tak reprezentacyi gminy jak i przełożonemu obszaru dworskiego samoistnie stawiać wnioski wobec władzy politycznej. Jeżeli posiadacz gruntów obszaru dworskiego, wcielonych do okręgu polowania gminnego, jest dzierżawcą odnośnego polowania gminnego, albo tegoż części, wtedy zastępstwo służy w każdym razie reprezentacyi gminnej.

B) Ustanowienie Okręgów polowania.

§. 5.

Okręgi tak samodzielnego polowania (§. 3), jakoteż okręgi polowania gminnego (§. 4) ustanowi polityczna Władza powiatowa każdym razem na najbliższy okres dzierżawny polowania.

Dzierżawny okres polowania wynosi zwyczajnie lat sześć. Jedynie w wypadkach, w których reprezentacya gminna (przełożony obszaru dworskiego) wniesie u politycznej Władzy powiatowej przed upływem przedostatniego roku

bieżącego okresu dzierżawnego z uzasadnionych powodów podanie o przedłużenie okresu dzierżawy, może c. k. Namiestnictwo zarządzić przedłużenie co najwyżej do lat dwunastu. Przeciw takiemu przedłużeniu rekurs nie ma miejsca.

§. 6.

Najpóźniej w sześć miesięcy przed upływem bieżącego okresu dzierżawy, Władza polityczna powiatowa ogłosi w miejscu swej siedziby, jakoteż w każdej gminie i na obszarze dworskim edykt, na mocy którego ci posiadacze gruntów, którzy na nadchodzący, w edykcie określić się mający, dzierżawny okres polowania (§. 5.) na podstawie §. 3. roszczą sobie uprawnienie do samodzielnego polowania, wezwani zostaną, aby te pretensye w ciągu 6 tygodni u politycznej Władzy powiatowej zgłosili. Edykt ten ma być prócz tego doręczony wszystkim tym posiadaczom gruntów, którzy w bieżącym okresie dzierżawnym polowanie samodzielnie na swych gruntach w myśl §. 3. wykonywali.

Do zgłoszenia wystarczy zwykłe podanie do Władzy politycznej powiatowej lub nawet protokolarne oświadczenie z dołączeniem szkicu sytuacyjnego dotyczącej przestrzeni gruntowej. Przy następnem ustanowieniu samodzielnego prawa polowania wystarczy odwołanie się do poprzedniego zgłoszenia.

Polityczna Władza powiatowa ma zbadać zgłoszenia, według potrzeby przedsięwziąć dochodzenia, a następnie ustanowić okręgi polowania tak samodzielnego według §. 3., jakoteż polowania gminnego wedle §. 4. wydzierżawić się mającego i ogłosić je w należyty sposób.

§. 7.

Przeciw uskutecznionemu podziałowi mogą być wniesione zarzuty w ciągu czterech tygodni do politycznej Władzy powiatowej.

Polityczna Władza powiatowa zbada wniesione zarzuty i po ewentualnem przeprowadzeniu dochodzeń wyda orzeczenie.

§. 8.

Polityczna Władza powiatowa przy ustanawianiu okręgów polowań czy samodzielnych (§. 3.), czy podlegających wydzierżawieniu (§. 4.) obowiązana jest, jeżeli temu nie stoją na przeszkodzie ważne względy na wykonywanie polowania, uwzględnić życzenia gmin przez swoją zwierzchność objawione i obszarów dworskich, wniesione w ciągu 6 tygodni po ogłoszeniu edyktu (§. 6.) w wypadkach:

a) jeżeli posiadacze obszarów, którym przysługuje prawo samodzielnego polowania z mocy §. 3. lit. *a* i *b* pragną obszary swoje i to na cały najbliższy okres dzierżawy przyłączyć do obszaru polowania gminnego, a gmina się na to zgodzi.

b) jeżeli dwie lub więcej gmin, oraz posiadacze obszarów dworskich z mocy §. 4. do okręgu polowania gminnego przydzielonych, zgodnie zażądają ustanowienia wspólnego okręgu polowania gminnego na cały najbliższy okres dzierżawny.

c) W ten sam sposób uwzględnić należy żądania gmin lub przełożonych obszarów dworskich w kierunku rozdzielenia ustanowić się mających okręgów polowania, jeżeli szczególne stosunki miejscowe a głównie różnorodność polowań, rozdział ten usprawiedliwiają i jeżeli żadna z tych części nie będzie obejmowała na przyszłość mniej niż 115 hektarów przestrzeni.

Również w wypadkach wyjątkowych może Władza polityczna powiatowa ze względu na kulturę łowiecką przyłączyć niektóre parcele n. p. remizy, łozy, kępy i t. d. do obszaru samodzielnego polowania, chociaż z tymże nieprzerwanej całości nie stanowią (§. 3. *a* i *b)* jeżeli należą do tego samego właściciela i położone są w tej samej gminie miejscowej.

§. 9.

Celem stosownego zaokrąglenia przylegających do siebie okręgów polowania gminnego, może polityczna Władza powiatowa przy ustanawianiu tych okręgów po wysłuchaniu interesowanych reprezentacyj gminnych (przełożonych obszarów dworskich) poszczególne części odłączyć od jednego a przydzielić do drugiego okręgu polowania gminnego; wskutek tego jednak nie może powierzchnia żadnego okręgu polowania gminnego być mniejszą jak 115 ha.

§. 10.

Jeżeli okręg polowania gminnego wynosi mniej jak 115 hekt., to służy przedewszystkiem posiadaczowi przyległego, według §. 3. istniejącego samodzielnego polowania, prawo wydzierżawienia przed wszystkimi innymi bez przetargu na przypadający okres dzierżawny całego gminnego polowania za cenę, jaka wypadnie z obliczenia za przestrzeń tego okręgu, jeżeli się przyjmie za podstawę czynsz dzierżawny, uzyskany za jeden hektar najbliższego przez publiczną licytacyę wydzierżawionego polowania gminnego.

Jeżeli zachodzą szczególne stosunki, z powodu których taki wymiar nie jest odpowiednim, w takim razie czynsz dzierżawny oznaczy polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu reprezentacyi gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) i odnośnego posiadacza samodzielnego polowania.

Jeżeli jest więcej takich posiadaczy przyległych polowań samoistnych, służy pierwszeństwo do dzierżawy sąsiedniego okręgu polowania gminnego temu z nich, który ofiarowuje wyższy czynsz dzierżawny.

Do oświadczenia się względem korzystania z tego prawa wyznaczy polityczna Władza powiatowa interesowanym posiadaczom samodzielnych polowań odpowiedni termin prekluzywny.

§. 11.

Jeżeli okręg polowania gminnego wynosi więcej jak 115 hekt. i jeżeli część jego niedosięgająca tego rozmiaru:

a) otoczoną jest w całym obwodzie, albo w dwóch trzecich częściach obwodu samodzielnem polowaniem istniejącem według §. 3. — albo

b) takiem samodzielnem polowaniem oddzielona jest od reszty okręgu polowania gminnego w ten sposób, że do niej bez przekroczenia granic gminy nie można dostać się inaczej, jak tylko przez grunta należące do polowania samodzielnego, względnie drogami przez te grunta prowadzącemi,

to służy posiadaczowi samodzielnego polowania prawo wydzierżawienia polowania na wspomnianej części (enklawie) okręgu polowania gminnego na przypadający okres dzierżawny przed wszystkimi innymi, bez przetargu. Cena za ową przestrzeń wypadnie z obliczenia, jeżeli się przyjmie za podstawę czynsz dzierżawny, uzyskany za jeden hektar najbliższego przez publiczną licytacyę wydzierżawionego polowania gminnego. W razie szczególnych stosunków z powodu których taki wymiar nie jest odpowiedni, ma czynsz dzierżawny oznaczyć polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu reprezentacyi gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) i odnośnego posiadacza samodzielnego polowania.

Jeżeli enklawa jest kilkoma z poprzednio wspomnianych polowań samodzielnych w sposób określony w alinei 1. otoczoną (lit. a), względnie oddzieloną (lit. b), w takim razie służy wspomniane prawo pierwszeństwa dzierżawy przedewszystkiem posiadaczowi samodzielnego polowania, graniczącego z enklawą w dłuższej rozciągłości. Gdyby wskutek wykonania prawa pierwszeństwa dzierżawy okręg polowania gminnego zmniejszyć się miał poniżej 115 hekt., wówczas prawo pierwszeństwa dzierżawy tylko wtedy może być wykonane, jeżeli uprawniony do samodzielnego polowania wraz z enklawą obejmie w dzierżawę także polowanie na pozostałej części okręgu polowania gminnego. Co do wymiaru czynszu dzierżawnego od tej pozostałej części, służą te same postanowienia, jak co do samej enklawy.

Do oświadczenia się względem korzystania z prawa w poprzednich ustępach określonego, wyznaczy polityczna Władza powiatowa interesowanym posiadaczom samodzielnych polowań odpowiedni termin prekluzywny.

§. 12.

O wszelkich sprawach dotyczących ustanawiania okręgów myśliwskich, tudzież o przeprowadzaniu zmian w ich odgraniczeniu, orzeka w pierwszej instancyi polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu opinii Wydziału powiatowego.

C) Wydzierżawienie polowań gminnych.

§. 13.

Wydzierżawienie polowania gminnego (§. 4) uskutecznia polityczna Władza powiatowa na czas ustanowionego okresu dzierżawy (§. 5), wolno jednak wspomnianej Władzy powierzyć tę czynność odnośnemu naczelnikowi gminy (przełożonemu obszaru dworskiego).

W miastach rządzących się własnymi statutami i w 30 miastach podlegających ustawie gminnej z 13. marca 1889 r. Nr. 24 Dz. u. kr. zarządzi magistrat wydzierżawienie tego polowania przez publiczną licytacyę.

Akt wydzierżawienia, jakoteż w szczególności protokół licytacyjny sporządzony być ma według wzoru ustanowionego przez Namiestnictwo.

§. 14.

Polityczna Władza powiatowa (Magistrat) ogłosi natychmiast po ustanowieniu okręgów polowania licytacyę polowania gminnego. Obwieszczenie o odbyć się mającej licytacyi, zawierać ma potrzebne dane o wydzierżawić si mającem polowaniu, jakoto: granicę okręgu polowania, czas trwania dzierżawy, cenę wywołania, wysokość mającego się złożyć wadyum, termin i miejsce odbycia licytacyi.

Ogłoszenie licytacyi rozpowszechnić należy w sposób w miejscowości tej praktykowany, a jeżeli spodziewać się można osiągnięcia przez to większego czynszu dzierżawnego, także i w jednej z gazet w powiecie najbardziej rozpowszechnionej.

O terminie i miejscu odbyć się mającej licytacyi, należy zawiadomić jednocześnie dotyczącą Zwierzchność gminną i obszar dworski, jakoteż Wydział powiatowy, któremu przysługuje prawo wysłać na swój koszt delegata.

§. 15.

Do dzierżawy polowania gminnego dopuszczone być mogą osoby fizyczne, Skarb państwa, tudzież Towarzystwa myśliwskie, istniejące na podstawie zatwierdzonych przez władze statutów. Dopuszczony być nie może do dzierżawy polowania gminnego:

a) małoletni;

b) wyrobnik, żyjący z zarobku dziennego, tudzież ubogi wspierany przez zakłady dobroczynne, albo z funduszów gminnych;

c) umysłowo chory i notoryczny pijak;

d) na czas trzech lat po odbyciu kary ten, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby lub mienia;

e) na czas trzech lat po odbyciu kary ten, który wedle §. 335 ustawy karnej, uznany był winnym przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia z powodu nieostrożnego obchodzenia się z bronią palną, albo też przekroczenia kradzieży, względnie udziału w tejże;

f) na czas dwuletni ten, kto powtórnie ukarany został za przekroczenie przepisów o ochronie zwierzyny.

§. 16.

Na podstawie aktu licytacyi przyznaną będzie dzierżawa polowania gminnego temu, kto najwyższą cenę dzierżawną zaofiaruje, przyczem nie mogą być uwzględnione oferty tych osób, które według §. 15 wykluczone są od dzierżawy.

§. 17.

Przeciw aktowi licytacyi służy interesowanym prawo odwołania się do c. k. Namiestnictwa w ciągu dni 14.

Jeżeli przeciw przyznaniu polowania odwołanie wniesione i uwzględnione zostanie, należy zarazem orzec unieważnienie licytacyi i ponowne wydzierżawienie polowania gminnego zarządzić, chyba że Władza o odwołaniu decydująca uzna za stosowne oddać polowanie gminne innemu oferentowi, który wniósł rekurs.

Pomimo wniesionego odwołania się przeciw przyznaniu dzierżawy polowania gminnego prawo wykonywania tego polowania pozostaje aż do ostatecznego rozstrzygnięcia przy tym, który się utrzymał przy licytacyi.

Jeżeli polityczna Władza powiatowa żadnemu z licytantów nie przyzna dzierżawy polowania, a przeciw temu wniesiono odwołanie, Władze do tego powołane aż do ostatecznego rozstrzygnięcia postąpią tak, jak gdyby polowanie w dotyczącym okręgu nie było wydzierżawione (§. 18 ustęp 2).

§. 18.

Jeżeli wydzierżawienie polowania gminnego przy pierwszej licytacyi za cenę wywołania nie przyjdzie do skutku, Władza wydzierżawiająca ogłosi

w terminie nieprzekraczalnym 30-dniowym powtórną licytacyę, zniżając cenę wywołania o 25%.

W razie zaś, gdyby i powtórna licytacya spełzła na niczem, polityczna Władza powiatowa w porozumieniu z Wydziałem powiatowym i po wysłuchaniu wniosków Zwierzchności gminnej, względnie przełożonego obszaru dworskiego, obmyśli inny niekosztowny sposób użytkowania z prawa polowania.

§. 19.

Dzierżawca polowania winien złożyć pod rygorem utraty wadyum (na rzecz uprawnionych) i rozwiązania dzierżawy najpóźniej w dni 14 po przyznaniu dzierżawy kaucyą w wysokości jednorocznego czynszu i czynsz dzierżawny na rok pierwszy.

Kaucya ma być złożona w książeczkach kas oszczędności lub w papierach publicznych pupilarne bezpieczeństwo dających podług kursu bieżącego i ma być deponowana w c. k. Urzędzie podatkowym właściwego powiatu; zaś czynsz dzierżawny do rąk Zwierzchności gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) (§. 20).

Kaucya jest poręką za grzywny, na które skazany być może dzierżawca polowania gminnego, dalej za koszta urzędowych czynności odnoszących się do polowania przezeń dzierżawionego, jeźli na zwrot ich będzie zasądzony, wreszcie za czynsz dzierżawny i wypełnienie innych zobowiązań w umowie przyjętych.

Jeżeliby zatem w ciągu trwania dzierżawy kaucya w jakibądź sposób została zmniejszoną poniżej jednorocznego czynszu, polityczna Władza powiatowa poleci dzierżawcy uzupełnić ją w ciągu 14 dni, do pierwotnej wysokości, pod rygorem rozwiązania umowy.

W cztery tygodnie po upływie okresu dzierżawy, lub po jej wcześniejszem rozwiązaniu, kaucya zwróconą będzie dzierżawcy, o ile w całości lub w części nie zostanie zatrzymaną na cele, dla których zabezpieczenia służyła.

§. 20.

Roczny czynsz dzierżawny na następne lata składać ma dzierżawca polowania na cztery tygodnie przed rozpoczęciem roku dzierżawnego u Zwierzchności gminnej. Jeżeli jednak okręg polowania gminnego obejmuje grunta obszaru dworskiego, to przypadający na te grunta w stosunku do ich rozmiaru udział w czynszu dzierżawnym, który to udział oznaczy cyfrowo polityczna Władza powiatowa przy sposobności wydzierżawienia polowania gminnego, złożyć należy u przełożonego obszaru dworskiego.

Jeżeli czynsz dzierżawny nie zostanie złożony w oznaczonym czasie, ma polityczna Władza powiatowa na uczynione o tem doniesienie naczelnika gminy, względnie przełożonego obszaru dworskiego, wezwać dzierżawcę do zapłaty, z oznaczeniem terminu dni 14 i z zagrożeniem rozwiązania dzierżawy i utraty kaucyi. (§. 22. l. 1.).

§. 21.

Zwierzchność gminna ma w ciągu czterech tygodni po każdoczesnem złożeniu rocznego czynszu dzierżawnego obwieścić w sposób w miejscu przyjęty, że poszczególni właściciele gruntów podnieść mogą udziały na nich z czynszu przypadające w stosunku do rozległości ich posiadłości gruntowej włączonej do okręgu polowania gminnego, w ciągu pewnego oznaczyć się mającego terminu, gdyż inaczej przypadają na rzecz kasy gminnej. Termin ten nie może wynosić mniej niż 4 tygodnie. Jeżeli okręg polowania gminnego obejmuje grunta obszaru dworskiego, które należą do różnych posiadłości, to powyższe postanowienia niniejszego paragrafu mają analogiczne zastósowanie także do udziału w czynszu dzierżawnym przypadającym za te grunta.

§. 22.

Wydzierżawione polowanie może być przez polityczną Władzę powiatową uznane za rozwiązane, skoro dzierżawca:

1. nie złoży w oznaczonym terminie kaucyi, względnie dopełnienia tejże, albo czynszu dzierżawnego (§§. 19 i 20);
2. nie zastosuje się do przepisów ustawy o nadzorze polowania (§. 30);
3. dopuści się powtórnie innego przekroczenia niniejszej ustawy;
4. utraci zdolność uzyskania karty myśliwskiej.

W 14 dni po prawomocności orzeczenia zarządzi polityczna Władza powiatowa wydzierżawienie na nowo polowania gminnego.

§. 23.

Bez zezwolenia politycznej Władzy powiatowej nie wolno pod nieważnością zadzierżawionego polowania w całości ani w części poddzierżawiać innym osobom, czy to za zapłatą, czy też z zastrzeżeniem udziału w dochodach.

§. 24.

Spadkobiercy dzierżawców prawa polowania mogą za zezwoleniem politycznej Władzy powiatowej, jeżeli się o to najpóźniej w dwa miesiące po śmierci spadkodawcy do niej zgłoszą, wykonywać je przez cały pozostały czas dzierżawy, jeżeli posiadają warunki wymagane od dzierżawców i wykonawców polowania.

W razie niezgłoszenia się, lub gdy polityczna Władza powiatowa uzna ich za nieodpowiednich do wykonywania prawa polowania, zarządzonem będzie ogłoszenie nowej licytacyi.

§. 25.

Jeżeli w ciągu okresu dzierżawnego powstanie okręg w §. 3. *a)* i *b)* określony, to uprawnienie do samodzielnego polowania na tymże zaczyna się dopiero z najbliższym okresem dzierżawnym. Jeżeli jednak części takiego okręgu polowania samodzielnego położone są w rożnych okręgach polowania gminnego, których okresy dzierżawne upływają w różnych terminach, w takim razie powyższy okręg uznany być może jako samodzielny dopiero przy ustanawianiu okręgów polowania tej gminy, w której okres dzierżawny najpóźniej się kończy.

Tymczasem pozostają poszczególne części tego nowo powstałego okręgu polowania samodzielnego wcielone do odnośnych polowań gminnych.

§. 26.

Gdyby w ciągu okresu dzierżawnego jakaś posiadłość gruntowa uznana na ten okres za okręg polowania samodzielnego po myśli §. 3. *a)* i *b)* przeszła częściami na kilku właścicieli, to pozostaje w mocy uprawnienie do samodzielnego polowania, odnośnie do tych części posiadłości, które zawsze jeszcze odpowiadają wymogom §. 3.

Natomiast owe części podzielonej posiadłości gruntowej, które już nie odpowiadają tym wymogom, równie jak w ogóle wszelkie przestrzenie uznane jako okręgi polowania samodzielnego, które w ciągu okresu dzierżawnego utracą wymagany dla okręgów polowania samodzielnego rozmiar 115 *ha*, albo też potrzebną nieprzerwaną ciągłość, ma polityczna Władza powiatowa na żądanie reprezentacyi gminnej (przełożonego obszaru dworskiego), dzierżawcy gminnego polowania lub innego interesowanego włączyć na resztę okresu dzierżawnego do okręgu polowania gminnego, chyba że kto wystąpi w myśl §§. 10. lub 11. z prawem pierwszeństwa dzierżawy.

§. 27.

Jeżeli okręg polowania samodzielnego, którego właściciel dzierżawił okręg polowania gminnego na podstawie §. 10. albo enklawę na podstawie §. 11. utraci właściwość graniczącego albo otaczającego, względnie oddzielającego okręgu polowania samodzielnego, to polityczna Władza powiatowa na żądanie reprezentacyi gminnej (przełożonego obszaru dworskiego), dzierżawcy gminnego polowania albo innej osoby interesowanej wydzierżawi odnośny okręg polowania gminnego na resztę okresu dzierżawnego drogą licytacyi, względnie włączy enklawę do okręgu polowania gminnego, o ile w jednym i drugim przypadku nie zajdzie i nie będzie wykonane inne prawo pierwszeństwa dzierżawy według §. 10. lub 11.

§. 28.

Jeżeli w ciągu okresu dzierżawnego powstaną samodzielne polowania w §. 3 c. określone, to odpadają one zaraz, z chwilą powstania, od polowania wydzierżawionego przez Władzę. Jeżeli zaś w tego rodzaju okręgu polowania zajdzie zmiana, odbierająca mu charakter okręgu polowania samodzielnego według §. 3., winna polityczna Władza powiatowa na żądanie reprezentacyi gminnej (przełożonego obszaru dworskiego), dzierżawcy gminnego polowania albo innej osoby interesowanej wcielić go na resztę okresu dzierżawnego do okręgu polowania gminnego, o ile nie zajdzie i nie będzie wykonane prawo pierwszeństwa dzierżawy według §. 11.

§. 29.

Przedłużenie dzierżawy polowania gminnego bez licytacyi po ukończeniu się okresu, na który zostało w drodze licytacyi wydzierżawione, może nastąpić na dalszy sześcioletni okres czasu przez polityczną Władzę powiatową za zgodą Zwierzchności gminnej temu, kto je ma w dzierżawie w ubiegającym okresie jeżeli wniesie o to prośbę na 3 miesiące przed upływem trwającej jeszcze dzierżawy i przyjmie obowiązek płacenia o 10% wyższego czynszu.

II. Przepisy policyi łowieckiej.

A) Nadzór nad polowaniem.

§. 30.

Uprawnieni do samoistnego polowania, jakoteż dzierżawcy polowania gminnego winni są najpóźniej w trzy miesiące po ogłoszeniu niniejszej ustawy

ustanowić dla nadzoru i ochrony polowania straż łowiecką w odpowiedniej liczbie osób i tych do zatwierdzenia i zaprzysiężenia Władzy politycznej powiatowej przedstawić.

§. 31.

Co do warunków zatwierdzenia i zaprzysiężenia straży łowieckiej obowiązuje ustawa z 4. września 1892 (Dz. u. k. Nr. 74).

Uprawnieni do wykonywania prawa polowania mogą sami podjąć się tego dozoru, jeżeli posiadają warunki do tego wymagane.

§. 32.

Zaprzysiężona i zatwierdzona straż łowiecka, ma prawo podczas wykonywania swej służby nosić broń myśliwską; wolno jej jednak z broni tej zrobić użytek przeciw osobom trzecim tylko w wypadku koniecznej i słusznej obrony.

Jeżeli straż łowiecka nosi przepisane dla niej odznaki, wtedy uważana będzie jako straż publiczna w myśl ustawy państwowej z dnia 16. czerwca 1872 (Nr. 84 Dz. u. p.).

B) Przepisy o ochronie.

§. 33.

Nikomu nie wolno w czasie poniżej oznaczonym łowić lub zabijać; jeleni od 1. listopada do 31. lipca, kozłów (rogaczy) od 1. marca do 15. maja, zajęcy od 1. lutego do 30. września, jarząbków od 1. lutego do 31. sierpnia, cietrzewi i głuszców kogutów od 20. maja do 31. sierpnia, kuropatw od 1. grudnia do 15. sierpnia, bażantów od 1. stycznia do 15. sierpnia, przepiórek i dzikich gołębi od 1. listopada do 1. sierpnia, dropi i pardw od 15. kwietnia do 31. lipca; ptactwa błotnego mianowicie: kszyków, dubeltów, kulonów, batalionów od 15. kwietnia do 30. czerwca; ptactwa wodnego mianowicie: dzikich gęsi i dzikich kaczek od 15. kwietnia do 15. czerwca; łani, sarn, cieląt i spiczaków, tudzież samic cietrzewi i głuszców przez cały rok.

Przepis ten nie stosuje się do zarządzanych polowań w zamkniętych zwierzyńcach.

Wystrzeliwanie łań i kóz ze względu gospodarstwa łowieckiego nastąpić może tylko za zezwoleniem c. k. Namiestnictwa.

§. 34.

Wyjątkowo za poprzedniem uwiadomieniem powiatowej Władzy politycznej, dozwala się łowienia żywych okazów zwierzyny i ptactwa użytkowego, wybierania jaj z gniazd a młodzieży z legowisk, w czasie do łowienia zakazanym, lecz tylko w celu dalszej hodowli i ochrony podczas srogiej zimy.

§. 35.

Polityczna Władza powiatowa w porozumieniu z Wydziałem powiatowym może po zasięgnięciu zdania krajowego Towarzystwa myśliwskiego:

a) zarządzić nawet w porze ochronnej wystrzelanie pewnej ilości sztuk zwierzyny uznanej za łowną, jeżeli zmniejszenie tego rodzaju zwierzostanu jest w interesie gospodarstwa leśnego lub łowieckiego pożądanem;

b) wyjątkowo na rok jeden zezwolić na późniejsze rozpoczęcie, albo wcześniejsze zamknięcie pory ochronnej pewnych rodzajów zwierzyny dla poszczególnych, albo wszystkich okręgów polowania w powiecie, jeżeli tego wymagać będą szczególniejsze względy miejscowe, klimatyczne, lub klęski elementarne;

c) zamknąć zupełnie, lecz najwyżej na lat dwa, polowanie w niektórych, albo we wszystkich okręgach polowania w powiecie na pewnego rodzaju zwierzynę i ptactwo łowne w tej okolicy wyniszczeniem zagrożonej.

W razie zupełnego zamknięcia polowania w ciągu dwóch ostatnich lat dzierżawy polowania, może sobie dzierżawca polowania gminnego rościć pretensye do opustu połowy czynszu dzierżawnego.

§. 36.

Sprzedaż łownej zwierzyny przez handlarzy odbywać się może tylko za okazaniem świadectwa jej pochodzenia. Świadectwa takie z podaniem gatunku i ilości zwierzyny, wydawać będą uprawnieni do wykonywania prawa polowania, lub ich pełnomocnicy ze swojego okręgu myśliwskiego.

§. 37.

Po upływie dni 14 od rozpoczęcia się czasu ochronnego i podczas dalszego trwania tego czasu, nie wolno objętej ochroną zwierzyny żywej czy zabitej, w całości lub w częściach sprzedawać na składach, targowicach, w restauracyach, lub w inny jakibądź sposób.

Sprowadzający tego rodzaju zwierzynę i ptactwo z zagranicy, albo ze zwierzyńców zamkniętych przy sprzedaży jej winni wykazywać się świadec-

twem jej pochodzenia, które przepisze c. k. Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

Sprzedaż zwierzyny łownej i ptactw ubitych z polecenia Władzy w myśl postanowienia §. 35. jak również skonfiskowanej w myśl postanowień §. 76. może się odbywać za okazaniem świadectwa jej pochodzenia przez właściwą Władzę polityczną powiatu stwierdzonego.

C) Dalsze przepisy policyi łowieckiej.

§. 38.

Bez zezwolenia uprawnionego do polowania nie wolno nikomu chodzić ze strzelbą po okręgu polowania z wyjątkiem osób, ze stanowiska urzędowego do tego upoważnionych i tych osób, które z §. 47. lit. b. uprawnione zostaną do chodzenia z bronią i w rozmiarze tamże oznaczonym.

Kto wbrew temu zakazowi spotkany zostanie przez strażnika łowieckiego ze strzelbą na obszarze polowania, po za drogami służącemi za publiczną komunikacyę, winien jest na żądanie tegoż oddać mu strzelbę, którą strażnik łowiecki obowiązany natychmiast złożyć u politycznej Władzy powiatowej.

§. 39.

W czasie od wiosny aż do ukończenia żniw, nie wolno bez zezwolenia właściciela po polach zasianych lub zasadzonych ani polować, ani psami tropić zwierzyny i ptactwa.

Z pod tego zakazu wyjęte są pola obsiane moharem, dalej zasadzone ziemniakami, albo w rzędowy sposób burakami, lub innymi w dalekich odstępach uprawianymi ziemiopłodami.

W czasie wyjątkowo mokrym, nie wolno na polach obsianych polować konno lub z nagonką nawet w jesieni i zimie.

§. 40.

W najbliższem otoczeniu zabudowań nie wolno tropić i ścigać zwierzyny, ani do niej strzelać.

Również nie wolno bez zezwolenia właściciela, przy wykonywaniu prawa polowania wchodzić do ogrodów znajdujących się w pobliżu domów

i zabudowań gospodarskich, jeżeli te są ogrodzone lub w inny sposób odgraniczone.

§. 41.

Zakazanem jest polować w niedziele i święta uroczyste.

§. 42.

Do chwytania zwierząt łownych nie wolno zastawiać żelazek, łapek i innych przyrządów samochwytnych, tudzież zakładać trutek. Nie wolno użytkującemu z polowania ścigać zwierzyny, która na jego obszarze zraniona, przeszła do obcego obszaru.

§. 43.

Włóczące się psy, tudzież koty po polach i lesie mogą być przez uprawnionego do polowania lub jego służbę łowiecką zabijane, lecz nie w bliższem oddaleniu jak na 300 metrów od domu mieszkalnego,

§. 44.

Na zarządców lasowych, straże leśne, właścicieli samoistnych obszarów myśliwskich, dzierżawców polowań, strzelców łowieckich, wkłada się obowiązek tępienia w każdej porze drapieżnej i szkodliwej zwierzyny, oraz szkodliwego ptactwa w swoich obszarach.

§. 45.

Dziki i zwierzęta groźne dla osobistego bezpieczeństwa, oraz dla bezpieczeństwa inwentarzy gospodarskich, trzymać wolno tylko w zwierzyńcach zabezpieczonych zupełnie przeciw wydostaniu się stamtąd na zewnątrz.

§. 46.

Zwierzęta uznane za szkodliwe, jakoto: niedźwiedzie, wilki, rysie, żbiki dziki i lisy może każdy zabijać, chwytać i przez to je nabywać, nie wolno jednak nikomu bez zezwolenia uprawnionego do polowania na cudzym gruncie zwierząt szkodliwych śledzić.

Zwierzęta następujące jako to: kuny leśne i domowe, tchórze i łasice, wiewiórki, chomiki, wydry, wszelkie gatunki orłów, sokół białozór, sokół wędrowny, raróg, kobuz, drzemlik, kania wielka, kania czarna, jastrząb, krogulec, błotniak (rybołówka trzcinnik), czapla siwa, mewa siwa, puchacz, dzierżba, sroka, kruk i gawron mogą być wewnątrz okręgu polowania przez

uprawnionego do polowania, na własnym gruncie przez właściciela gruntu, wreszcie na miejscach stanowiących dobro publiczne przez każdego chwytane albo zabijane i zabierane.

Nadto z pomiędzy zwierzyny łownej może właściciel gruntu zabijać zapadłe na gruncie w stadach dzikie gęsi i kaczki, które się wówczas stają jego własnością.

O ile uprawnionemu do rybołowstwa służą dalej idące prawa, osądzić należy według przepisów o rybołowstwie na wodach śródziemnych.

§. 47.

W okolicach gdzie dziki wyrządzają znaczne szkody w ziemiopłodach, a uprawnieni do polowania, obowiązkowi tępienia ich zadość nie czynią, ma polityczna Władza powiatowa na doniesienie poszkodowanych:

a) uznać odpowiedzialnymi za tego rodzaju szkody tych właścicieli i dzierżawców polowania, którym udowodnionem będzie, że dziki na swoich obszarach hodują, lub, że obowiązkowi tępienia tychże zadość nie czynią:

b) udzielić osobom, ze strony których nadużycia obawiać się nie potrzeba, po zasięgnięciu co do nich opinii Wydziału powiatowego, nawet bez zgody uprawnionego do polowania, na pewien czas bezpłatne certyfikaty myśliwskie, z dozwoleniem tępienia z broni palnej dzików lub innej szkodliwej zwierzyny (§. 46. alin. 1.) w obrębie ściśle oznaczonego obszaru, który nie może przekraczać granic okręgu gminnego polowania.

O wydaniu bezpłatnych certyfikatów, zawiadomi jednocześnie Władza polityczna powiatowa tak uprawnionego do polowania, jakoteż i miejscowe Władze policyjne.

§. 48.

Polityczna Władza powiatowa ma także prawo i obowiązek w razie potrzeby na pewien krótki i ściśle ograniczony czas zarządzić pod swoim nadzorem tępienie drapieżnych i szkodliwych zwierząt, a zarazem oznaczyć czas i sposób tępienia. Jeżeli w tym celu zarządzone będą publiczne obławy, polityczna Władza powiatowa, zawiadomi o tem uprawnionych do polowania i zaprosi do udziału w nich strzelców nie posiadających nawet kart ani certyfikatów myśliwskich.

Mieszkańcy gmin, w interesie których publiczna obława zarządzoną została, mają obowiązek na wezwanie Władzy dostarczyć bezpłatnie nagonki w odpowiedniej ilości.

§. 49.

Przy tego rodzaju obławach nie wolno nikomu zabijać innej zwierzyny oprócz tej, dla wytępienia której została obława zarządzoną.

Ubita w ten sposób zwierzyna sprzedana będzie przez Władzę zarządzającą obławę, w drodze publicznej licytacyi, a kwotę uzyskaną ze sprzedaży należy wręczyć Wydziałowi powiatowemu na korzyść funduszu ubogich odnośnej gminy.

§. 50.

Do tępienia zwierząt uznanych w §. 46. alin. 1. za szkodliwe, może tylko uprawniony do polowania używać żelazek, łapek i innych przyrządów samochwytnych jednakże z zachowaniem wszelkiej ostrożności, aby stąd nie powstało niebezpieczeństwo dla ludzi i zwierząt pożytecznych.

Dla tego powinien ustawić znaki, które bez trudności spostrzedz i rozpoznać można.

W miejscowościach, co do których Władza polityczna stwierdziła, że niedźwiedzie i dziki robią szkody, wolno także właścicielowi gruntu używać przyrządów, w ustępie pierwszym tego paragrafu wymienionych, przy zachowaniu wskazanych tam ostrożności, jednakże tylko w celu chwytania niedźwiedzi lub dzików.

III. O szkodach wyrządzonych przez polowanie i przez zwierzynę.

A) O obowiązkach odszkodowania.

§. 51.

Uprawniony do wykonywania polowania ma obowiązek wynagrodzić według przepisów niniejszej ustawy:

a) szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu polowania przez niego samego, jego personal łowiecki, gości myśliwych i przez psy tych osób;

b) szkodę wyrządzoną w jego okręgu polowania przez zwierzęta łowne na gruncie i w niezebranych jeszcze plonach, z wyjątkiem szkód wyrządzonych przez stada zapadłych dzikich gęsi i kaczek;

c) szkodę wyrządzoną przez dziki w myśl §. 47. lit. a) niniejszej ustawy.

Jeżeli prawo do wykonywania polowania służy więcej osobom, odpowiadają one solidarnie za szkody wyrządzone przez polowanie i przez zwierzynę.

§. 52.

Za szkody wyrządzone przez wszelkiego rodzaju hodowaną zwierzynę, która się wydostanie ze zwierzyńców zamkniętych, odpowiedzialni są ich posiadacze.

§. 53.

Każdy posiadacz gruntu ma prawo zabezpieczyć swoje grunta przeciw wdzieraniu się zwierzyny; poczynione jednak w tym celu urządzenia nie mogą być przysposobione do łapania zwierzyny.

Wolno również każdemu odstraszać i odpędzać zwierzynę od swoich gruntów przez urządzanie straszydeł, ogni nocnych i t. p. Gdyby zaś wskutek takiej obrony zwierzę zraniło się lub zginęło, to uprawniony do polowania nie może domagać się odszkodowania.

§. 54.

Także uprawniony do polowania, może cudze grunta w obrębie swego okręgu polowania leżące, ubezpieczać od szkód przez zwierzynę wyrządzanych, zapomocą ogrodzeń i innych środków ostrożności, jednak w taki sposób, aby ubezpieczenie to nie przeszkadzało posiadaczom w prowadzeniu gospodarstwa.

Pomimo to uprawniony do polowania odpowiada za szkodę, jeżeli nie dowiedzie, że cel tych urządzeń z winy poszkodowanego został udaremniony.

§. 55.

Szkody wyrządzone przez zwierzynę w sadach, ogrodach warzywnych i ozdobnych, w szkółkach drzew, wreszcie na stojących pojedynczo młodych drzewkach, mają być tylko wtedy wynagradzane, jeżeli się okaże, że szkoda nastąpiła mimo, że dla ochrony uszkodzonych przedmiotów, właściciel poczynił takie urządzenia, które wśród zwykłych okoliczności szkodzie rzeczonej zapobiedz są wstanie. Wzbronienie wstępu na grunta wskazane w ust. 2. §. 40. uważane być ma za zrzeczenie się wynagrodzenia szkody, która na tych gruntach przez polowanie lub przez zwierzynę wyrządzoną być może.

§. 56.

Przy ocenianiu wszelkiej szkody w ziemiopłodach zrządzonej przez polowanie i zwierzynę, należy przyjąć w rachunek tylko rzeczywistą stratę po potrąceniu kosztów, jakieby poszkodowany jeszcze ponieść musiał aż do zebrania plonów.

B) Postępowanie.

§. 57.

Powiatowe Władze polityczne rozstrzygają w pierwszej instancyi wszelkie skargi o wynagrodzenie szkód, wyrządzonych przez polowanie lub zwierzynę.

§. 58.

Poszkodowany winien w czasie, w którym szkoda może być jeszcze dostrzeżona i oceniona. zgłosić przez naczelnika gminy szkodę u uprawnionego do polowania lub tegoż zastępcy, z wezwaniem o zgodne załatwienie sprawy. Gdyby ugoda w ciągu 8 dni nie nastąpiła, ma poszkodowany w ciągu dalszych 8 dni pod rygorem utraty prawa do odszkodowania, z zastrzeżeniem postanowień określonych w §. 62. wnieść zażalenie do politycznej Władzy powiatowej o wynagrodzenie szkody, oznaczając w przybliżeniu swoją pretensyę.

§. 59.

Polityczna Władza powiatowa przeprowadzić ma w terminie do dni 14 potrzebne dochodzenia na miejscu z przybraniem stron, których nieobecność jednak nie wstrzymuje przedsięwzięcia czynności urzędowej, jakoteż wyznaczonego przez Władzę znawcy. W ważniejszych i trudniejszych wypadkach może polityczna Władza powiatowa podejmując te dochodzenia przybrać dwóch znawców.

Jako znawców użyć można tylko bezstronnych i nieposzlakowanych ludzi fachowych, od których należy odebrać przysięgę albo raz na zawsze, albo w każdym poszczególnym wypadku na sumienne wypełnienie obowiązków.

§. 60.

Przy komisyjnem dochodzeniu ma prowadzący czynność urzędową usiłować przedewszystkiem ugodę między stronami, którą należy objąć także

koszta postępowania. Jeżeli to usiłowanie skutku nie odniesie, powinien naprzód oświadczyć się znawca:

1) czy uszkodzenie nastąpiło rzeczywiście przez zwierzynę, względnie przy wykonywaniu polowania; następnie zaś

2) o ile podania stron względem okoliczności wpływających według §§. 55. i 56 na pretensyę o odszkodowanie, ze stanowiska fachowego są uzasadnione.

§. 61.

Znawca oświadczy się także co do wysokości szkody wyrządzonej przez polowanie lub zwierzynę, poczem Władza polityczna orzec ma o odszkodowaniu.

§. 62.

Dochodzenia i usiłowania ugodowe przekazane w myśl poprzednich postanowień politycznej Władzy powiatowej co do szkód wyrządzonych przez polowanie lub zwierzynę, mogą być przez nią od wypadku do wypadku albo raz na zawsze aż do odwołania poruczone naczelnikowi gminy (przełożonemu obszaru dworskiego). W tym wypadku wyznaczy równocześnie polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu Reprezentacyi gminy (przełożonego obszaru dworskiego) i uprawnionego do polowania, dwóch znawców (§. 59.), którzy mają być zaprzysiężeni raz na zawsze.

Jeżeli nastąpi delegacya naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) raz na zawsze, należy to z podaniem nazwisk znawców, ogłosić w sposób w miejscu używany i podać do wiadomości uprawnionego do polowania.

Po wydaniu takiego ogłoszenia mają być pretensye o zwrot szkód przez polowanie i zwierzynę wyrządzonych w sposób określony w §. 58. wnoszone bezpośrednio do delegowanego naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego).

Tenże naczelnik gminy (przełożony obszaru dworskiego) winien o każdej u niego wniesionej pretensyi o odszkodowanie zawiadomić natychmiast polityczną Władzę powiatową i przedsięwziąć na miejscu potrzebne dochodzenia z przybraniem jednego, lub w wypadkach ważniejszych i trudniejszych, obydwóch ustanowionych znawców jako też podjąć określone usiłowania ugodowe.

Do tych dochodzeń i usiłowań ugodowych, również do interwencyi stron i znawców mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§. 59.—61.

Jeżeli szkoda dotyczy naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego), tegoż żony albo osób z nim w pierwszym lub drugim stopniu spokrewnionych lub spowinowaconych, winien tenże naczelnik gminy (przełożony obszaru dworskiego) zawiadomić bezzwłocznie Władzę polityczną powiatową,

która albo załatwi sprawę w myśl poprzednich postanowień albo też wyznaczy inną delegacyę do przeprowadzenia tej sprawy.

§. 63.

Jeżeli ugoda (§. 60.) nie przyjdzie do skutku, ma być protokolarnie spisany wynik dochodzeń, bezzwłocznie przesłany politycznej Władzy powiatowej, która w razie potrzeby może dochodzenie w odpowiedni sposób i to z przybraniem innych znawców kazać uzupełnić i następnie ma wydać orzeczenie (§. 61.).

Bliższe przepisy i postanowienia o delegacyi, o przeprowadzeniu dochodzeń i usiłowań ugodowych przez delegatów wydane zostaną przez c. k. Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

Odwołanie trwałej delegacyi naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) może polityczna Władza powiatowa zarządzić każdego czasu. Odwołanie należy ogłosić w sposób w miejscu używany i zawiadomić o tem uprawnionego do polowania.

Tak co do delegacyi naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) jak również odwołania tejże delegacyi winna polityczna Władza powiatowa porozumieć się z Wydziałem powiatowym.

§. 64.

Polityczna Władza powiatowa winna równocześnie z rozstrzygnięciem o odszkodowaniu orzec także o ponoszeniu kosztów odnośnego dochodzenia. Na osobną prośbę odnośnej strony należy o tych kosztach nawet wówczas orzec, jeżeli odpadła potrzeba decydowania o odszkodowaniu. Jako koszta postępowania mogą być tylko zarachowane:

1. koszta z powodu interwencyi organu urzędowego i znawcy przy podjętych oględzinach tudzież koszta doręczeń i należytości stemplowe (koszta urzędowe);

2) wydatki stron w gotówce urosłe z powodu uczestniczenia w oględzinach na miejscu, lub ewentualnie z powodu zarządzonego przez polityczną Władzę osobistego przed nią jawienia się, o ile wydatki te są konieczne (koszta stron), z wyłączeniem jednak możliwych kosztów przybrania doradcy prawnego.

§. 65.

Względem ponoszenia kosztów w §. 64. określonych obowiązują następujące postanowienia:

1. koszta urzędowe, wyjąwszy wypadek pod 3. określony, ponosić ma pozwany, który na wynagrodzenie szkody skazany zostaje.

Jeżeli zaś skarżący zupełnie został oddalony ze swoją pretensyą, ma on ponieść koszta urzędowe.

2. Do zwrotu kosztów stron nie ma prawa ani skarżący ani pozwany. Wyjątki od tej zasady zachodzą w wypadku ustępu 3. jakoteż w następujących razach:

a) jeżeli skarżącemu przyznano całe przezeń liczebnie oznaczone odszkodowanie (§. 58.), to pozwany jest obowiązany zwrócić koszta prywatne skarżącego;

b) jeżeli skarżący zupełnie został oddalony, ma on uiścić koszta prywatne pozwanego.

3. Jeżeli ofiarowana bezskutecznie przez pozwanego w postępowaniu ugodowem (§§. 58. 60. 62.) kwota ugodowa była wyższą od tej, którą skarżącemu przyznano, w takim razie skarżący ponosi koszta urzędowe, nadto obowiązany jest na żądanie pozwanego zwrócić mu jego koszta prywatne, jeżeli zaś kwota przyznana jest równą z kwotą w drodze ugodowej ofiarowaną, będą koszta równomiernie rozdzielone.

Ewentualne koszta prawnego doradcy ponosi we wszystkich wypadkach każda strona sama za siebie.

C) Ugodowe unormowanie wynagrodzenia szkód.

§. 66.

W drodze porozumienia z właścicielami gruntów, mogą być zawierane względem wynagrodzenia szkód wyrządzonych przez polowanie lub zwierzynę odmienne od postanowień niniejszej ustąwy umowy, których jednak dochodzić wolno tylko na zwykłej drodze prawa.

IV. Ogólne postanowienia o władzach i o postępowaniu niekarnem.

§. 67.

Wykonywanie niniejszej ustawy służy w miarę oznaczonej w poszczególnych przepisach kompetencyi politycznej Władzy powiatowej, albo Namiestnictwu.

§. 68.

Jeżeli gmina, której poruczoną jest polityczna administracya. posiada samodzielne polowanie w obrębie własnego obszaru gminnego, Namiestnictwo załatwia i rozstrzyga w pierwszej instancyi wszystkie do tego samodzielnego polowania odnoszące się sprawy, w którychby gmina miała występować jako strona.

§. 69.

Rekurs przeciw orzeczeniu politycznej Władzy powiatowej wnoszony być ma do Namiestnictwa, przeciw decyzyi Namiestnictwa — wyjąwszy wypadek określony w 2. ust. §. 5., do Ministerstwa rolnictwa. Przeciw potwierdzonemu przez Namiestnictwo orzeczeniu o szkodach przez polowanie i przez zwierzynę wyrządzonych, dalszy rekurs nie ma miejsca.

Rekurs należy w 14 dniach po doręczeniu orzeczenia wnieść pisemnie lub ustnie u Władzy, która orzekała w pierwszej instancyi.

§. 70.

Rekurs wcześnie wniesiony ma z reguły skutek zawieszający, wyjąwszy wypadku w §. 17 przewidzianego, albo też gdy względy bezpieczeństwa publicznego i uniknięcia możliwych szkód, wymagają bezzwłocznego przeprowadzenia poleconych zarządzeń.

§. 71.

W wypadkach, w których porozumienie między polityczną Władzą powiatową, a Wydziałem powiatowym nie przyszło do skutku, orzeka c. k. Namiestnictwo po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego.

V. Przekroczenia i kary.

§. 72.

C. k. Żandarmerya, zaprzysiężone straże leśne, straże myśliwskie i straże polowe, mają obowiązek czuwania nad przestrzeganiem przepisów niniejszej ustawy i podawania wszelkich dostrzeżonych przekroczeń do wiadomości politycznej Wadzy powiatowej.

§. 73.

Przekroczenia tej ustawy, jakoteż rozporządzeń i szczegółowych zarządzeń na jej podstawie wydanych, mają być karane, o ile powszechna ustawa karna nie ma zastosowania, przez polityczną Władzę powiatową grzywną od 5 do 50 zł. Grzywna ta podwyższoną być może w przypadku powtórnego przekroczenia, albo jeżeli przekroczenie pociągnęło za sobą znaczną szkodę, aż do stu reńskich. W razie niewypłacalności skazanego należy grzywnę zamienić na karę aresztu, przyczem 5 zł. liczy się za jeden dzień aresztu. W razie cięższych przez dłuższy czas dokonywanych, albo powtarzanych wykroczeń przeciw niniejszej ustawie, można zamiast grzywny orzec karę aresztu od 1 do 20 dni.

Grzywny wpływają do funduszu ubogich tej gminy, w której obrębie przekroczenie popełnione zostało.

§. 74.

W wypadkach przekroczeń §§. 33., 34., 35. ust. c. 36. i 37., których dopuszcza się sam uprawniony do polowania, względnie handlarz i właściciele restauracyi, należy zarazem orzec utratę zwierzyny złowionej albo zabitej wbrew przepisowi, a względnie podanej na sprzedaż.

Przy przekroczeniach §§. 42. i 50. orzec należy utratę zakazanych przyrządów bez różnicy, czy są one własnością przestępcy, lub nie.

§. 75.

W razie zajęcia przyrządów zakazanych §§. 42. i 50. należy orzec bezwzględnie utratę tych przedmiotów, chociażby niemożliwem było dochodzenie i skazanie osób, które się niemi posługiwały.

§. 76.

Zwierzyna, strzelby i przyrządy, które uznane zostały za przepadłe, sprzedawane być mają przez polityczną Władzę powiatową w drodze publicznej licytacyi na rzecz funduszu ubogich tej miejscowości, gdzie nastąpiło zajęcie. Przed sprzedażą jednak, należy zakazane przyrządy uczynić niezdolnymi do dalszego użytku.

§. 77.

Z orzeczeniem karnem połączyć należy o ile nie chodzi o wynagrodzenie szkód przez polowanie i zwierzynę wyrządzonych, także zobowiązanie do

wynagrodzenia szkody przekroczeniem spowodowanej, jeżeli z powodu braku dostatecznego wyjaśnienia, nie wypadnie odesłać pretensyi dotyczącej odszkodowania do sądów cywilnych.

Stronom interesowanym, mimo prawomocnych orzeczeń o odszkodowanie, służy prawo udać się w tych sprawach na zwykłą drogę prawa.

§. 78.

Jeżeli po przekroczeniu myśliwskiem w przeciągu 6 miesięcy, licząc od dnia spełnienia czynu, przestępca nie został pociągnięty do odpowiedzialności, wtedy następuje przedawnienie przekroczenia, co jednak nie uwalnia od obowiązku usunięcia trwającego stanu bezprawnego, jaki przekroczenie to spowodowało.

§. 79.

Co do właściwości politycznych Władz do dochodzenia i karania przekroczeń niniejszej ustawy, co do terminów odwołania i co do odnośnego postępowania, zastosowane być mają ogólnie obowiązujące przepisy w administracyjnem postępowaniu karnem.

O karach i w związku z niemi będących zwrotach szkód i kosztów rozstrzyga w najwyższej instancyi Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

VI. Karty myśliwskie.

§. 80.

Nie wolno polować nikomu bez wydanej przez właściwą Władzę karty myśliwskiej, lub bez certyfikatu jej miejsce zastępującego.

Wzór karty myśliwskiej i certyfikatu ustanowi Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

§. 81.

Karty myśliwskie i certyfikaty wydaje polityczna Władza powiatowa, w której okręgu ubiegający się o nie w danej chwili przebywa. Karta myśliwska może być także obcym, to jest osobom nie zamieszkałym w Galicyi, przez tutejszą krajową polityczną Władzę powiatową wydana.

§. 82.

Karta myśliwska wystawioną być może na rok, na trzy lata kalendarzowe albo na miesiąc.

Certyfikaty wydane będą zatwierdzonym i zaprzysiężonym strażnikom łowieckim, na czas ustanowienia ich strzelcami.

Uprawnieni do polowania, którzy w myśl §. 31. al. 2. niniejszej ustawy przyjmą na siebie obowiązki dozorców polowania, nie mogą korzystać z certyfikatów (§. 84. alin. 2).

§. 83.

Karta myśliwska ważną jest na cały obszar Królestwa Galicyi wyłącznie dla osoby, na której nazwisko opiewa, nie może więc komu innemu być odstąpiona; nie daje ona jednak prawa polować bez zezwolenia uprawnionego do polowania.

Kartę powinni posiadacze w czasie wykonywania polowania zawsze mieć przy sobie i okazać ją na żądanie organu bezpieczeństwa.

§. 84.

Za roczną kartę myśliwską opłacić trzeba taksę 5 zł. (10 koron), za trzyletnią 15 zł. (30 koron), za miesięczną 1 zł. 50 ct. (3 korony). Opłaty te wpływają do funduszu krajowego.

Certyfikaty wystawione według §. 82. nie podlegają opłacie taksy, lecz polityczna Władza powiatowa odmówić ma wydania takich certyfikatów, jeżeli powziąść można podejrzenie, że zamierzone jest uchylenie się od obowiązku opłaty taksy.

§. 85.

Wystawienia karty myśliwskiej odmówić należy:

a) małoletnim, o ile o karty dla nich nie proszą ojcowie, albo opiekunowie;

b) wyrobnikom żyjącym z zarobku dziennego, tudzież ubogim wspieranym przez zakłady dobroczynne, albo z funduszów gminnych;

c) umysłowo chorym i notorycznym pijakom;

d) osobom, które nie mogą się wykazać kartą na broń, o ile ją wedle odnośnych przepisów mieć powinny;

e) na czas pięciu lat po odbyciu kary temu, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby lub mienia;

f) na czas trzech lat po odbyciu kary temu, który wedle §. 335 ustawy karnej, uznany był winnym przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia

z powodu nieostrożnego obchodzenia się z bronią palną, albo też przekroczenia kradzieży, względnie udziału w tejże;

g) na czas dwuletni temu, kto powtórnie ukarany został za przekroczenie przepisów o ochronie zwierzyny.

Wydania certyfikatów strażnikom łowieckim odmówić należy w wypadkach pod lit. c), e), f) i g) wymienionych.

§. 86.

Kartę myśliwską odebrać należy bez zwrócenia zapłaconej za nią taksy, jeżeli po wystawieniu zajdzie, lub wiadomą się stanie, co do osoby jej właściciela jedna z wymienionych powyżej (§. 85.) okoliczności wykluczających.

Toż samo stosuje się i do certyfikatów.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 27. Grudnia 1897. **Część XVII.**

Nr. 72.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 20. Grudnia 1897. L. 13.580/pr. w sprawie wykonawczego regulaminu do ustawy dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o prestacyach, funduszach i kompetencyi co do dróg publicznych nierządowych.

Na mocy §. 44. ustawy z dnia 5. lipca 1897. Dz. u. k. Nr. 43. wydaje c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym załączony ./· wykonawczy regulamin drogowy.

Sanguszko w. r.

Wykonawczy regulamin drogowy.

Postanowienia wstępne.

Niniejszy regulamin wchodzi w życie równocześnie z ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897. Dz. u. kraj. Nr. 43., i obowiązuje wszystkie gminy i obszary dworskie z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa.

Równocześnie traci moc obowiązującą wykonawczy regulamin drogowy z dnia 24. września 1886. Dz. u. kraj. Nr. 80.

Postanowienia, objęte ustawą z dnia 5. lipca 1897. Dz. u. kraj. Nr. 43., względnie niniejszym regulaminem wykonawczym, tyczą się dróg: krajowych, powiatowych, gminnych I. klasy i gminnych II. klasy.

Nadto mają one zastosowanie z mocy art. III. powyższej ustawy do publicznych dojazdów kolejowych, o ile ustawa o tychże dojazdach nie zawiera odmiennych postanowień.

Drogi krajowe.

§. 1.

Do pierwszej kategoryi powyższych dróg t. j. dróg krajowych należą drogi, które pod tą nazwą w chwili wejścia w życie ustawy drogowej już istnieją, a nadto te, które w sposób przepisany §. 2. ust. drog. za drogi krajowe uznane zostaną.

Drogi powiatowe.

§. 2.

Do kategoryi dróg powiatowych należą drogi w chwili wejścia w życie ustawy drogowej pod tą nazwą istniejące, tudzież te, które w myśl §. 3. ust. drog. za drogi powiatowe uznane zostaną uchwałą Rady powiatowej powziętą w myśl §§. 38. i 42. ustawy o Repr. pow.

Wspomniana uchwała ma być podaną w wierzytelnym wypisie z protokołu posiedzenia Rady powiatowej do wiadomości Wydziału krajowego (§. 36. p. 1. ust. drog.).

Jeżeli co do potrzeby i kierunku drogi powiatowej, położonej w dwóch lub więcej powiatach, właściwe Rady powiatowe nie mogą się porozumieć, natenczas Wydział krajowy po zbadaniu sprawy i wysłuchaniu zdania tychże Rad powiatowych może uznać sporną drogę za powiatową (§. 35. ustęp 5. ustawy drog.).

Drogi gminne I. klasy.

§. 3.

Do kategoryi dróg gminnych I. klasy zalicza ustawa drogowa (§. 4.) drogi, które za takie przez Wydział krajowy na wniosek Wydziału powiatowego uznane zostaną.

Wydział krajowy rozstrzyga też spory między Wydziałami powiatowymi co do potrzeby i kierunku drogi gminnej I. klasy, położonej w dwóch lub więcej powiatach (§. 35. ustęp 5. ust. drog.).

Za drogi gminne I. klasy powinny być uznane wszystkie ważniejsze drogi gminne, a z tych przedewszystkiem drogi już zbudowane przy udziale zasiłku z funduszu krajowego.

Wydział powiatowy winien przeto rozpatrzeć, które z tych dróg miałyby być uznane za drogi gminne I. klasy, i odnośne wnioski wraz z planem sytuacyjnym wszystkich dróg w powiecie przedłożyć Wydziałowi krajowemu.

Droga kategoryi wyższej (krajowa lub powiatowa) po jej zaniechaniu jako takiej, w sposób przepisany §. 10. ust. 1. ust. drog. uznaną być może za drogę gminną I. klasy.

Za drogę gminną I. klasy uznaną być może także droga, która przedtem wcale nie istniała.

Drogi gminne II. klasy.

§. 4.

Drogami gminnemi II. klasy są wszystkie drogi w chwili wejścia w życie ustawy drogowej istniejące w gminie lub na obszarze dworskim i przeznaczone dla ruchu publicznego, a nie będące drogami krajowemi, powiatowemi, gminnemi I. klasy, ani też publicznymi dojazdami kolejowymi, oraz te, które następnie za drogi gminne II. klasy zostaną uznane w sposób wskazany w ustawie drogowej (§. 5.).

W braku porozumienia co do potrzeby nowej drogi gminnej II. klasy między Radą gminną a przełożonym obszaru dworskiego rozstrzyga Wydział powiatowy (§. 37. punkt 5. ust. drog.).

W razie niezgodności zdań w powyższym względzie między Radą gminną i przełożonym obszaru dworskiego z jednej, a Wydziałem powiatowym z drugiej strony — rozstrzyga Wydział krajowy (§. 35. ustęp. 5. ust. drog.).

Również rozstrzyga Wydział krajowy spór co do potrzeby nowej drogi gminnej II. klasy zachodzący między gminami i przełożonymi obszaru dworskiego z jednej, a Wydziałem powiatowym, względnie Wydziałami powiatowymi, z drugiej strony.

§. 5.

Co do pokrycia kosztów zakładania i utrzymywania dróg, ulic i placów, stanowiących dobro lub majątek gminy, obowiązują przepisy ustaw gminnych a nie przepisy ustawy z 5. lipca 1897. Dz. u. kr. Nr. 43.

Spór, czy droga lub ulica wewnątrz pewnej miejscowości należy do kategoryi dróg publicznych nierządowych, do których nie ma zastosowania powołana powyżej ustawa, ma być rozstrzygnięty orzeczeniem wydanem przez właściwą władzę w przepisanym toku instancyi.

Datki dobrowolne na rzecz budowy lub przeistoczenia drogi publicznej.

§. 6.

Przed założeniem nowej drogi publicznej, jak niemniej przed uznaniem istniejącej drogi za krajową, powiatową lub gminną przeprowadzić ma Wydział

krajowy co do drogi krajowej, a Wydział powiatowy co do drogi powiatowej i gminnej rokowania ze stronami interesowanemi (bez względu na granicę osad i powiatów) jak n. p. z gminami, obszarami dworskimi, korporacyami, z właścicielami kamieniołomów, wszelkiego rodzaju fabryk, kopalń, z eksploatatorami lasów, z przedsiębiorcami dostawy materyałów budowlanych i t p. osobami fizycznemi lub moralnemi, które z drogi korzystać mają, i starać się uzyskać od nich pisemne, prawnie obowiązujące deklaracye co do datków dobrowolnych na rzecz budowy i przyszłego utrzymania drogi projektowanej (§. 7. ust. drog.).

Datki te mogą być przyjęte w pieniądzach lub naturze.

Przedewszystkiem starać się należy o uzyskanie ofiar w gruntach i materyałach dla projektowanej drogi potrzebnych.

Takaż pertraktacya ze stronami interesowanemi winna być przeprowadzoną, zanim powzięte będzie postanowienie co do przełożenia, przebudowania, sprostowania lub zmiany kierunku istniejącej drogi publicznej.

Przed założeniem nowej lub przeistoczeniem istniejącej drogi publicznej, która może mieć znaczenie dla państwa, winien Wydział krajowy przeprowadzić rokowania z c. k. Rządem celem przyznania stosownego zasiłku ze skarbu państwa na rzecz jej budowy, względnie rekonstrukcyi i przyszłego utrzymania.

Założenie lub połączone z przełożeniem przebudowanie drogi krajowej, powiatowej lub gminnej I. klasy winno nadto poprzedzić przyzwolenie władz ze względów politycznych i wojskowych, o które udać się należy do władzy politycznej.

Pierwszeństwo budowy przy równych zresztą warunkach przysługuje tym drogom, dla których ofiarność stron interesowanych okaże się największą.

Datki przymusowe na rzecz budowy lub rekonstrukcyi drogi powiatowej lub gminnej.

§. 7.

W razie uchylenia się którejkolwiek ze stron interesowanych od stosownego datku dobrowolnego na rzecz budowy lub rekonstrukcyi drogi powiatowej lub gminnej, nałożony być może w myśl §. 27. ust. drog. na wniosek Wydziału powiatowego i po zbadaniu stanu rzeczy datek przymusowy orzeczeniem Wydziału krajowego, wydanem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Wszystkie datki przymusowe w sposób powyższy nałożone mogą wynosić najwyżej 30% całego kosztu połączonego z budową lub rekonstrukcyą odnośnej drogi.

Do powyższych 30% nie wlicza się datków dobrowolnie ofiarowanych. Przy nakładaniu datku, na jedną stronę interesowaną przypadającego, uwzględnić jej należy datek, który już dobrowolnie (§. 6. regul.) zobowiązała się uiścić.

Czynności techniczne, poprzedzające nabycie nieruchomości na rzecz drogi publicznej.

§. 8.

Przed rozpoczęciem budowy drogi, względnie przed nabyciem gruntów i innych nieruchomości, stale lub czasowo na rzecz drogi publicznej potrzebnych, dokonane być mają przedwstępne czynności techniczne.

Należy więc dla ustalenia przyjętego dla niej kierunku zbadać i ocenić na gruncie trudności i warunki budowy, i następnie stosownie do wyniku oznaczyć ogólny kierunek drogi na mapie sztabu jeneralnego.

Na tej podstawie i po przeprowadzeniu na gruncie dalszych zdjęć i studyów wypracowanym być winien szczegółowy projekt (operat techniczny) budowy drogi podług wskazówek instrukcyi technicznej Wydziału krajowego.

Powyższy projekt obejmować ma między innemi plan sytuacyjny sporządzony na odbitkach z arkuszy map katastralnych tych gmin, które droga przecinać będzie.

Na nim oznacza się w każdym poszczególnym punkcie kierunek i szerokość potrzebnego pasu drogowego wraz z dodatkowymi pasami przydrożnymi za rowami i szkarpami, jak niemniej uwidocznia się w odpowiedniem miejscu rodzaj gruntu pod względem kultury, względnie budynki i inne szczegóły sytuacyi.

Część planu sytuacyjnego, obejmująca licznie zabudowaną miejscowość jak n. p. miasto, miasteczko, ludną wieś i t. p. powinna być wykonaną oddzielnie i w większej skali.

§. 9.

Jeżeli rokowania ze stronami interesowanemi, przeprowadzone w myśl §. 7. ust. drog. i §. 6. niniejszego regulaminu co do bezpłatnego odstąpienia gruntów i innych nieruchomości potrzebnych na rzecz drogi. nie doprowadziły do pożądanego rezultatu, natenczas w celu ich wykupna sporządzone być winny oprócz planu sytuacyjnego oddzielnie dla każdej gminy katastralnej wykazy tychże, w których mają być oznaczone:

a) powierzchnie gruntów do zajęcia przeznaczonych;

b) liczby katastralne parcel;

c) rodzaje uprawy;

d) nazwiska i miejsce zamieszkania właścicieli, względnie ich zastępców, ewentualnie także osób, które mają prawa rzeczowe do nieruchomości i wreszcie

e) liczby wykazów hipotecznych księgi gruntowej tych posiadłości, w których skład powyższe parcele wchodzą.

§. 10.

Szczegółowy plan sytuacyjny i wykaz sporządzony zgodnie z tymże planem i z odnośnymi wykazami hipotecznymi sprawdzić i ewentualnie uzupełnić należy na miejscu.

Przy tej czynności ma w razie potrzeby reprezentant gminy, względnie obszaru dworskiego udzielić informacyi co do stanu posiadania, użytkowania, dzierżawy gruntu i t. p.

Nabycie nieruchomości:

a) na podstawie dobrowolnej umowy.

§. 11.

Na podstawie danych w poprzednim paragrafie poszczególnionych należy przeprowadzić ze stronami interesowanemi rokowania, i jeżeli nastąpi porozumienie, spisać z niemi formalny kontrakt kupna — sprzedaży.

b) drogą wywłaszczenia.

§. 12.

W braku porozumienia ze stronami interesowanemi, spisać należy protokół z bezskutecznej pertraktacyi i następnie z mocy §. 365. u. c. i §. 8. ust. drog. przystąpić do nabycia potrzebnej na rzecz drogi nieruchomości w drodze wywłaszczenia.

W tym celu ma być wniesione do krajowej władzy politycznej za pośrednictwem powiatowej władzy politycznej podanie zaopatrzone dokumentami sporządzonymi w sposób powyżej wskazany, a to:

a) protokołem z bezskutecznej pertraktacyi,

b) planem sytuacyjnym,

c) szczegółowym wykazem nieruchomości wywłaszczyć się mających.

W myśl ustaw i przepisów obowiązujących powiatowa władza polityczna przeprowadzi dochodzenie i rozprawę ekspropriacyjną na miejscu ze stronami interesowanemi, względnie z legalnymi ich zastępcami, przy której przedewszystkiem ma być stwierdzoną przez znawcę technicznego konieczna potrzeba zajęcia wykazanych przestrzeni gruntów lub innych nieruchomości — i do-

łoży starania, aby co do odstąpienia tychże jakoteż co do wynagrodzenia przyszła ugoda do skutku.

W razie nie dojścia do skutku ugody, ma nastąpić oszacowanie przez zaprzysięgłych znawców, którego wynik należy przedstawić stronom obecnym do oświadczenia się.

Cały operat przedłoży polityczna władza powiatowa c. k. Namiestnictwu, które orzeka o dopuszczalności wywłaszczenia i o wysokości wynagrodzenia przedmiotu wywłaszczonego.

Strona interesowana, która czuje się pokrzywdzoną wymiarem wynagrodzenia, może udać się na drogę prawa o przeprowadzenie sądowego oszacowania, mimo tego jednak prawomocne orzeczenie ekspropriacyjne nadaje zarządowi drogowemu z mocy §. 8. ust. drog. prawo do objęcia posiadania przedmiotu wywłaszczonego, jeżeli złożone zostanie do depozytu politycznego wynagrodzenie, przez władzę polityczną oznaczone.

Jeśli posiadanie przedmiotu wywłaszczonego na rzecz drogi publicznej dobrowolnie oddanem nie zostanie, winien zarząd drogowy, wykazawszy swój tytuł, żądać od władzy politycznej wprowadzenia siebie w posiadanie.

Wpis nabytych nieruchomości do ksiąg gruntowych.

§. 13.

Do prawnego przeniesienia własności nieruchomości potrzeba (§. 431. u. c. i §. 4. u. h.), aby tytuł nabycia wniesionym (wpisanym) był do ksiąg publicznych na to przeznaczonych.

Zarząd drogowy winien zatem wnieść do właściwego sądu stosowne podanie, należycie w myśl ustaw hipotecznych udokumentowane.

Uwolnienie od ciężarów hipotecznych i ewentualnie od podatku.

§. 14.

Zarząd drogowy winien czuwać nad tem, aby nieruchomości, na rzecz drogi publicznej nabyte, wolne względnie uwolnione były od ciężarów hipotecznych, tudzież aby grunta, pod drogi publiczne zajęte, uwolnione zostały w myśl przepisów od podatku gruntowego.

M y t a.

§. 15.

Podanie o udzielenie koncesyi mytniczej w myśl §. 9. ust. 3. i 4. ustawy drogowej winno być należycie poparte i wniesione w terminie właściwym.

Szczegółowe przepisy w tym względzie wydaje Wydział krajowy.

Co do przywilejów mytniczych, nadanych jako regalia przed wejściem w życie ustawy drogowej z roku 1866. (§. 9. ustęp 8. ust. drog.), wyznaczy krajowa władza polityczna edyktalnie w „Gazecie Lwowskiej“ termin do ich zgłoszenia celem przeprowadzenia rewizyi.

Wszelkie inne prawo do poboru myta nadane bez terminu na czas nieograniczony ustanie z końcem r. 1900, jeżeli do tego czasu nie zostanie odnowione w sposób, przepisany dla udzielania nowych koncesyi mytniczych (§. 9. ustęp 7. ust. drog.).

Koncesya mytnicza, w sposób powyższy udzielona, może być na żądanie strony interesowanej przedłużoną w myśl §. 9. ustęp 5. ust. drog. przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, ilekroć zachodzi potrzeba, jednak za każdym razem nie na dłużej, jak na czas ustanowiony w udzielonej koncesyi, jeżeli strona interesowana wykaże, że istnieją te same warunki, z powodu których udzielenie koncesyi nastąpiło, i że co do użycia dochodów z myta ściśle się stosowała do postanowień §. 32. ust. drog.

Prośba o odnowienie koncesyi ma być wniesioną do Wydziału krajowego co najmniej na sześć miesięcy przed jej upływem.

Przedłużona koncesya ogłoszoną będzie w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Oznaczenie miejsca dla stacyi mytniczej i rozstrzyganie sporów co do uwolnienia od myta należy do władz politycznych (§. 39. ust. drog.).

Strona prywatna, która ma prawo do poboru opłat mytniczych, bez względu na to, czy z prawa tego korzysta lub nie, winna przedmiot omycony utrzymywać w należytym stanie własnym kosztem aż do wygaśnięcia koncesyi (§. 32 ust. 2. ust. drog.).

W razie przeciwnym wykonane zostaną odnośne roboty na koszt i niebezpieczeństwo strony obowiązanej, a należytość, w terminie nie uiszczona, ściągniętą zostanie na mocy §. 41. ust. drog. drogą egzekucyi politycznej.

Ogólne przepisy mytnicze, o ile nie są zmienione ustawą drogową, mają i nadal moc obowiązującą, a to w myśl §. 9. ustawy z dnia 25. grudnia 1871. Dz. ust. kraj. Nr. 18. z r. 1872, art. II. ustawy z dnia 17. kwietnia 1874. Dz. ust. kraj. Nr. 35., tudzież odnośnych postanowień specyalnych ustaw co do poboru myta kopytkowego.

Zaniechanie drogi publicznej.

§. 16.

Każda droga publiczna nierządowa może być zaniechaną w sposób, przepisany §. 10. ustęp 1. ust. drog.

O ile zaniechana droga krajowa, powiatowa lub gminna I. klasy potrzebną jest dla komunikacyi publicznej, a nie została przeznaczoną do założenia lub urządzenia drogi publicznej innej kategoryi, ma być uznaną według

odnośnych postanowień ustawy drogowej (§. 5. względnie §. 37. punkt 5. i §. 35. ust. 5. ust. drog.) i niniejszego regulaminu (§. 4.) za drogę gminną II. klasy.

Postanowienia objęte §. 10. ust. drog. i powyższymi ustępami niniejszego paragrafu mają zastosowanie do zaniechania drogi publicznej jako takiej, nie tyczą się zatem częściowego zaniechania drogi, spowodowanego jej przełożeniem, sprostowaniem lub zmianą kierunku, jeżeli droga i nadal prowadzić ma przez te same miejscowości, które przedtem z sobą łączyła.

Sprzedaż gruntu drogi zaniechanej.

§. 17.

Grunt drogi zaniechanej, do publicznego użytku nie przeznaczony, ma być na podstawie formalnego kontraktu sprzedany lub zamieniony (§. 11. ust. drog.), a powstała stąd zmiana w księdze gruntowej i w katastrze uwidoczniona.

Wpis tytułu prawnego do katastru drogowego.

§. 18.

Darowizny, kontrakty kupna i sprzedaży, orzeczenia expropriacyjne, tudzież inne tytuły nabycia względnie pozbycia jak niemniej wszelkie specyalne tytuły prawne co do dróg wszelkich kategoryi jak n. p. ugody co do budowy lub przyszłego utrzymania mostu granicznego, zobowiązanie strony interesowanej przyczyniania się do utrzymania drogi lub pewnego przedmiotu drogowego (n. p. na mocy ustawy z dnia 23. stycznia 1891. Dz. u. kr. Nr. 20), umowy co do budowy i utrzymania grobel i wałów, po których drogi prowadzą i t. p. wciągnięte być winny do katastru drogowego (§. 37. punkt 10. ust. drog. i §. 53. regul.).

Koszta i zarząd dróg krajowych.

§. 19.

Koszta budowy i utrzymania dróg krajowych pokrywa fundusz krajowy §. 13. ust. drog.) przez Sejm wyznaczony (§. 33. ust. drog.).

Zarząd techniczny i ekonomiczny pomienionych dróg należy do Wydziału krajowego (§. 34. punkt 1. ust. drog.).

Wydział krajowy uprawniony jest jednak (§. 37. punkt 4. ust. drog.) poruczać w drodze delegacyi Wydziałowi powiatowemu nadzór nad budową i utrzymaniem dróg krajowych.

Bliższe szczegóły w tej mierze przepisze instrukcya Wydziału krajowego. Wydział powiatowy od poruczonego mu obowiązku uwolnić się nie może.

Koszta dróg powiatowych.

§. 20.

Koszta budowy i utrzymania dróg powiatowych ciężą przedewszystkiem na funduszach właściwego powiatu, zatem Rada powiatowa obowiązaną jest uchwalać corocznie (§§. 14. i 36. punkt 2. ust. drog.) potrzebną na cel powyższy dotacyę.

Oprócz dotacyi przez Radę powiatową uchwalonej — do funduszu dróg powiatowych, który jest funduszem samoistnym, wpływają dochody: z myta, ze sprzedaży niepotrzebnych gruntów i budynków drogi powiatowej, z datków dobrowolnych i przymusowych, zasiłków z funduszu krajowego, z datków z powodu niezwykłego zużywania dróg, ze sprzedaży narzędzi lub materyałów nieużytecznych, z wynagrodzenia szkód wskutek przekroczeń przepisów o policyi drogowej, z dochodów na podstawie specyalnych tytułów prawnych (§. 12. ust. drog.), i t. p. Jeżeli powyższe dochody mają specyalne przeznaczenie dla pewnej drogi lub dla pewnego przedmiotu drogowego, winny być w całości na ten cel użyte.

Uchwała Rady powiatowej, wyznaczająca fundusze potrzebne do budowy i utrzymania dróg powiatowych, winna być powziętą corocznie najpóźniej do końca grudnia roku poprzedniego i podana do wiadomości Wydziału krajowego w terminie oznaczonym Instrukcyą rachunkową.

Jeżeli Rada powiatowa nie wyznaczy funduszów, potrzebnych do budowy i utrzymania dróg powiatowych, natenczas uczyni to Wydział krajowy w sposób wskazany w §. 14. ustęp 2. ust. drog.

Koszta dróg gminnych.

§. 21.

Źródła funduszu dróg gminnych I. i II. klasy przepisuje §. 15. ust. drog.

Podstawą wymiaru prestacyi jest rodzina względnie partya, prowadząca samoistne gospodarstwo domowe.

Przez partyę rozumie się nie tylko rodzinę, ale także i każdą osobę, która prowadzi samoistne gospodarstwo domowe.

Wszelkie wątpliwości w powyższym względzie należy rozstrzygać w specyalnych razach na podstawie instrukcyi wydanej dla przeprowadzenia spisu ludności.

Spis rodzin względnie partyi.

Dla obliczenia prestacyi (§. 16. ust. drog.), jakiemi w ciągu roku rozporządzać można w gminie i na obszarze dworskim, stanowiącymi jedną gminę katastralną, obowiązany jest miejscowy zarząd drogowy (§. 38. ust. 1. i 2. ust. drog.) układać (§. 17. ust. drog.) spisy rodzin względnie partyi, samoistne gospodarstwo domowe prowadzących.

Spisy te mają zawierać stosowne rubryki (według wzoru załączonego), w których zarząd drogowy uwidoczniać ma w swoim czasie prestacyę w robocie pieszej lub ciągłej dla każdej rodziny względnie partyi wyznaczoną (§. 16. i 36. ust. drog. i §. 25. ustęp 5. regul.) jako też przez nią względnie jej służbodawcę (§. 23. ustęp 1. ust. drog.) wykupioną (§. 18. ust. drog.) w naturze uiszczoną (§§. 20., 21. i 22. ust. 1. ust. drog.), po upływie roku spłaconą (§. 22. ustęp 2. i §. 38. ustęp 7. ust. drog.) lub też wykazaną Wydziałowi powiatowemu do odpisania względnie ściągnięcia tytułem przymusowego wykupna (§. 41. ustęp 2. i 3. ust. drog.).

Przy nazwiskach osób uwolnionych ustawą (§. 23. ustęp 2. ust. drog.) lub przez Wydział powiatowy (§. 23. ustęp 3. ust. drog.) od przyczyniania się do powinności drogowych należy zanotować, z jakiego tytułu prawnego są wolne lub na podstawie jakiego zarządzenia Wydziału powiatowego zostały uwolnione.

Spisy rodzin względnie partyi układane będą co trzy lata według stanu, jaki się znajdował w gminie i na obszarze dworskim dnia 31. grudnia roku poprzedniego. Ponieważ ilość rodzin, względnie partyi z czasem ulega zmianie, przeto spis powyższy, na trzechlecie sporządzony, ma być uzupełniany w następnych latach każdego trzechlecia zawsze według stanu, jaki się znajdował w gminie i na obszarze dworskim dnia 31. grudnia roku poprzedniego.

W ten sposób spis uzupełniony w ostatnim roku trzechlecia będzie zarazem nowym spisem na następne trzechlecie.

Spis pierwotny względnie uzupełniony wygotować należy w 2 egzemplarzach, z których jeden zatrzyma zarząd drogowy u siebie, drugi zaś prześle wraz z preliminarzem dla dróg gminnych II. klasy Wydziałowi powiatowemu (§. 22. ustęp 4. regul. drog.).

Równocześnie przedłoży zarząd drogowy Wydziałowi powiatowemu spis kontrybuentów, których — zdaniem jego z powodów przezeń podanych — należałoby uwolnić od prestacyi.

Uwolnienie od prestacyi.

Wydział powiatowy jest upoważniony (§. 23. ust. drog.) do zniżenia lub zupełnego odpisania pomienionej prestacyi tylko w wypadkach godnych uwzglę-

dnienia. W każdym razie ulgi powyższe mają być w całości zastosowane, jeżeli kontrybuent do prestacyi obowiązany z powodu niezdolności do pracy wskutek słabości lub wieku sam jej odrobić nie może i pomiędzy domownikami nie ma nikogo, ktoby go w wykonaniu roboty mógł zastąpić, a przytem nie posiada środków do jej wykupna.

Preliminarz zwykłych robót i dostaw dla dróg gminnych II. klasy.

§. 22.

Za podstawę do wykonania robót i dostaw, dla dróg gminnych II. klasy potrzebnych, służy preliminarz drogowy.

Preliminarz dla dróg gminnych II. klasy sporządzić winien zarząd drogowy podług wzorów i informacyi udzielonych przez Wydział powiatowy na podstawie instrukcyi Wydziału krajowego.

Preliminarz zwykłych robót i dostaw w następnym roku wykonać się mających łącznie z preliminarzem pokrycia potrzeb odnośnych winien być najpóźniej do 1. listopada każdego roku poprzedniego sporządzony i wraz ze spisem (§. 21. regul.) przez ośm dni złożony w kancelaryi gminnej do przejrzenia przez kontrybuentów gminy i obszaru dworskiego.

Najpóźniej do 15. listopada preliminarz ten ma być przedłożony Wydziałowi powiatowemu, który go zbada i z mocy §. 37. punkt 2. ust. drog. w całości zatwierdzi lub stosownie zmieni.

§. 23.

Jeżeli w pewnej miejscowości oprócz dróg gminnych II. klasy znajdują się także drogi gminne I. klasy, Wydział powiatowy zatwierdzając preliminarz oznaczy zarazem w myśl §. 19. ust. drog., jaka ilość prestacyi w naturze ma być użytą w ciągu roku na rzecz dróg gminnych II. klasy.

Reszta prestacyi, o ile nie zostaną wykupione, przypada na rzecz dróg gminnych I. klasy.

Wykupno prestacyi.

§. 24.

Gdy z mocy §. 18. ust. drog. każdy, do prestacyi obowiązany, może się od niej wykupić do końca lutego każdego roku na podstawie ceny dnia pieszego, ustanowionej przez Radę powiatową względnie Wydział krajowy, przeto w razie częściowego lub całkowitego wykupna prestacyi, także na rzecz dróg

gminnych II. klasy przeznaczonych, należy miejscowemu zarządowi drogowemu udzielić bonifikacyę w stosunku do ilości dni wykupionych.

§. 25.

Ustanowione ceny wykupna dnia pieszego w powiecie mogą być stosownie do warunków lokalnych dla różnych miejscowości różne.

Ceny ustanowić się mające przez Radę powiatową w regule do końca grudnia przed nowym okresem, który w myśl §. 36. p. 4. ust. drog. najwyżej 3 lata wynosić może, winne być podane bezzwłocznie do wiadomości zarządów drogowych i Wydziału krajowego.

Jeżeli miejscowy zarząd drogowy o cenach ustanowionych na nowy okres nie zostanie zawiadomiony najdalej do końca stycznia, kontrybuenci mają prawo wykupienia się w czasie oznaczonym (§§. 24. i 26. regul.) na podstawie cen dotychczas obowiązujących.

Jeżeli Rada powiatowa do końca stycznia nie poweźmie uchwały o cenach, natenczas dokona tej czynności Wydział krajowy (§. 35. ustęp 4. ust. drog.).

Po otrzymaniu uchwały, winien miejscowy rzarząd drogowy ogłosić należycie cenę wykupna mieszkańcom gminy i obszaru dworskiego (§. 38. ustęp 5. ust. drog.). Tak samo ogłosić winien zarząd drogowy otrzymaną uchwałę Rady powiatowej nakładającą z mocy §. 36. ust. drog. obowiązek odrobienia jednego dnia ciągłego zamiast dwóch dni pieszych.

§. 26.

Prestacya, do końca lutego niewykupiona, winna być na żądanie zarządu drogowego w ciągu roku w naturze odrobiona (§§. 18. i 22. ustęp 1. ust. drog.).

Odrabianie prestacyi.

§. 27.

Kolej, w jakiej i dzień, w którym kontrybuenci powoływani być mają w ciągu roku do wykonywania roboty prestacyjnej oraz rodzaj tej roboty bądź około drogi lub mostu bądź też w lesie, kamieniołomie, kopalni piasku i t. p. uskuteczniać się mającej, przepisuje zarząd drogi odnośnej oraz wyznacza tych kontrybuentów, którzy obowiązani są do uiszczenia prestacyi ciągłej (§. 25. regul.) czy to do dowozu materyału drewnianego, czy też do dostawy kamienia, piasku lub innych materyałów, potrzebnych do budowy lub utrzymania drogi, przyczem w myśl §. 20. ustęp 2. ust. drog. wolno zarządowi

drogi użyć roboty ciągłej i pieszej do przygotowania i dostawy materyałów, znajdujących się w innej miejscowości z warunkiem, że dostawa ta uskuteczniona być może w ciągu jednego dnia.

§. 28.

W myśl postanowienia §. 20. ustęp 1. ust. drog. obowiązaną jest władza zarządzająca drogą względnie organ przez nią upoważniony oznaczyć dla każdej roboty tak pieszej jak też ciągłej w pierwszym rzędzie robotę na wymiar, w jednym dniu przez kontrybuenta uskutecznić się mającą.

Podstawą do oznaczenia roboty na wymiar ma być ilość roboty, jaka w ciągu jednego dnia z uwzględnieniem różnicy pomiędzy letnią i zimową porą roku oraz z uwzględnieniem potrzebnego wypoczynku przeto z jednej strony bez przeciążenia z drugiej zaś bez marnowania czasu zdolnemi do pracy siłami wykonaną być może.

W razie wniesienia reklamacyi przeciw oznaczonemu wymiarowi roboty, orzekać należy na podstawie zasady powyżej określonej.

Reklamacya nie wstrzymuje wykonania zakwestyonowanej roboty. Jeżeli zaś reklamacya odniesie skutek, należy się stronie odpowiednie wynagrodzenie.

Robotę podług dni liczoną dopuszczać należy tylko tam, gdzie robota wymiarowa nie da się zastosować.

W tym wypadku oznaczyć winien zarząd drogowy stosownie do lokalnych warunków porę dnia, kiedy robota ma się rozpocząć i kończyć.

§. 29.

Przy odrabianiu prestacyi w naturze fachowi robotnicy jak n. p. cieśle, murarze, kamieniarze i t p. mają być użyci, jeśli zachodzi potrzeba, do robót ich rzemiosłu właściwych.

Powołani przez zarząd drogi do odrobienia prestacyi ciągłej winni ją uskutecznić takim inwentarzem pociągowym, jaki posiadają, wszakże ci, którzy posiadają konie i inny inwentarz pociągowy, mają odrobić prestacyę ciągłą tylko końmi.

Posiadaczowi tylko jednej sztuki bydła pociągowego (n. p. jednego konia) dzień nią odrobiony liczy się za cały dzień ciągły.

§. 30.

Jako dowód należycie uiszczonej prestacyi w robocie lub pieniądzach służyć będzie pokwitowanie, jakie kontrybuentowi przez zarząd drogowy zostanie wydane.

Bliższe szczegóły zawierać będzie instrukcya Wydziału krajowego (§. 35. ustęp 1. ust. drog.).

§. 31.

Jeżeli kontrybuent nie wykupi się od prestacyi w terminie oznaczonym lub na wezwanie prestacyi wcale nie odrobi, albo nie w sposób wskazany w §§. 27., 28. i 29. regul., natenczas może władza zarządzająca drogą z mocy §. 22. ustęp 1. ust. drog. wykonać potrzebną robotę pieszą lub ciągłą na koszt i niebezpieczeństwo obowiązanego i ewentualnie za pośrednictwem władzy politycznej ściągnąć od niego poniesione przez to wydatki.

§. 32.

Zarząd drogowy obowiązany jest pod własną odpowiedzialnością (§. 38. ustęp 11. ust. drog.) czuwać nad tem, ażeby prestacye wykonywane były tylko przez osoby do tego uzdolnione (§. 21. ustęp 2. ust. drog.), tudzież ażeby używane były w sposób należyty i nie ulegały marnowaniu wskutek niewłaściwie zarządzonej albo źle lub niedbale wykonanej roboty, dozorować w tym celu osobiście lub przez odpowiednich zastępców wykonywanie robót i dostaw oraz prowadzić dokładną ewidencyę użytych w ciągu roku prestacyi (§. 21. regul.).

Również obowiązany jest zarząd drogowy pod własną odpowiedzialnością używać prestacyi tylko do robót objętych preliminarzem przez Wydział powiatowy zatwierdzonym.

Preliminarz nadzwyczajnych robót i dostaw dla dróg gminnych II. klasy.

§. 33.

Jeżeli w ciągu roku wykonane być muszą na drogach gminnych II. klasy nadzwyczajne roboty i dostawy, które w zwykłym preliminarzu (§. 22. regul.) nie mogły być przewidziane, winien zarząd drogowy sporządzić preliminarz dodatkowy i przed rozpoczęciem uzyskać od Wydziału powiatowego przyzwolenie na ich wykonanie.

Roboty niecierpiące zwłoki, zarządzone wskutek potrzeb nagłych, zanim preliminarz dodatkowy mógł być przedłożony Wydziałowi powiatowemu, winien zarząd drogowy wykazać do dni 14 po ich ukończeniu Wydziałowi powiatowemu i usprawiedliwić przy tem wydatki na ten cel poniesione, bądź w pieniądzach, bądź też w prestacyach w naturze.

§. 34.

Postanowienia, powyższymi paragrafami objęte, tyczą się wykonywania tak prestacyi zwyczajnych w ustępie 1. §. 16. ust. drog. wymienionych jak i prestacyi nadzwyczajnych, które Rada powiatowa z mocy ustępu 2. pomienionego paragrafu na rzecz kosztowniejszej budowy lub rekonstrukcyi drogi gminnej I. lub II. klasy uchwalić może.

Uchwała Rady powiatowej, nakładająca prestacyę nadzwyczajną, winna być ogłoszoną w odnośnych miejscowościach przynajmniej na dwa miesiące przed rozpoczęciem roku.

§. 35.

Potrzeby dróg gminnych II. klasy nieopędzone prestacyami, pokryte być mają innymi dochodami miejscowego funduszu dróg pomienionych.

Inne dochody miejscowego funduszu drogowego.

§. 36.

Do miejscowego funduszu dróg gminnych II. klasy wpływają oprócz prestacyi dochody z innych jeszcze źródeł jak n. p. z myta, ofiar dobrowolnych bądź w pieniądzach bądź też w robociźnie, materyale i gruntach, datków przymusowych, datków z powodu niezwykłego zużycia drogi, dochody ze sprzedaży gruntów niepotrzebnych dla drogi gminnej II. klasy, ze sprzedaży narzędzi i materyałów nieużytecznych, z wynagrodzenia szkód wyrządzonych na drogach gminnych II. klasy, z zasiłków z powiatowego funduszu dróg gminnych (§§. 38. i 41. regul.) i t. p.

§. 37.

Z miejscowego funduszu dróg gminnych II. klasy pokryte być mają także wydatki na miejscową służbę drogową i na narzędzia drogowe, do miejscowego użytku służące, a nie należące do zwykłych narzędzi gospodarczych, których dostarczają sami robotnicy prestacyę odbywający.

Jeżeli dochody miejscowego funduszu drogowego mają specyalne przeznaczenie dla pewnej drogi lub pewnego przedmiotu drogowego, winny być w całości na ten cel użyte.

§. 38.

Jeżeli prestacye i inne zródła miejscowego funduszu dróg gminnych II. klasy (§. 36. regul.) nie wystarczają na pokrycie wydatków koniecznych do utrzymania tych dróg w stanie do komunikacyi publicznej przydatnym (§. 38. ustęp 3. ust. drog.), w pierwszym zaś rzędzie na opędzenie kosztów materyału potrzebnego do utrzymania lub odbudowania mostów na tych drogach, natenczas na żądanie zarządu drogowego oraz po zbadaniu stanu rzeczy przez Wydział powiatowy i przekonaniu się o rzeczywistej potrzebie pokryty będzie niedobór zasiłkiem z powiatowego funduszu dróg gminnych w myśl §§. 15. i 25. ustęp 2. ust. drog. tudzież §. 41. regul.

Jeżeliby miejscowy fundusz dróg gminnych II. klasy nie rozporządzał w ciągu roku oprócz prestacyi żadnymi innymi funduszami, natenczas zarząd pomienionych dróg żądać może od Wydziału powiatowego na niezbędne potrzeby udzielenia odpowiedniej zaliczki do wyrachowania z powiatowego funduszu dróg gminnych.

Sposób prowadzenia kasy i rachunków miejscowego funduszu dróg gminnych, który jest funduszem samoistnym, określi instrukcya Wydziału krajowego (§. 35. ustęp 1. ust. drog.).

Powiatowy fundusz dróg gminnych.

§. 39.

Powiatowy fundusz dróg gminnych powstaje:

1. z dziesięcioprocentowego (§. 24. ustęp 1. ust. drog.) a w gminach miejskich objętych ustawą gminną z r. 1889. z sześcioprocentowego (§. 43. lit. *d*. ust. drog.) dodatku do podatków bezpośrednich.

Jeśli ustawodawstwo krajowe stosownie do art. XIII. ustawy z 25. października 1896. Dz. u. p. Nr. 220. zarządzi uwolnienie podatku osobistodochodowego od wszelkich dodatków kompetencyi ustawodawstwa krajowego podlegających, należy podatek osobistodochodowy uwolnić także od dodatków tu wymienionych.

2. z dochodów z wykupna i spłat prestacyi, przeznaczonych dla dróg gminnych I. i II. klasy (§. 24. ustęp 2. ust. drog.);

3. z wszelkich innych dochodów, przeznaczonych na rzecz dróg gminnych I. klasy analogicznie do §. 36. regul.;

4. z kar od członków miejsc. zarządu drogowego (§. 38. punkt 10. ust. drog.) i wreszcie

5. z innych dochodów płynących na rzecz tego funduszu.

§. 40.

Preliminarz powiatowego funduszu dróg gminnych uchwala Rada powiatowa (§. 37. punkt 3. ust. drog.).

Jeżeli zwyczajne zasoby powiatowego funduszu dróg gminnych nie wystarczają na pokrycie wydatków, z tego funduszu ponieść się mających, natenczas obowiązaną jest Rada powiatowa (§§. 26. i 36. punkt 3. ust. drog). uchwalić potrzebną dotacyę z innych funduszów powiatowych, a w braku tychże nałożyć stosowne dodatki do podatków bezpośrednich z ograniczeniem wymienionem w §. 39. punkt 1.

Uchwała Rady powiatowej, tycząca się wyznaczenia na rok następny powyższej dotacyi, winna być powziętą corocznie najpóźniej do końca grudnia roku poprzedniego i podana niezwłocznie do wiadomości Wydziału krajowego.

Jeżeli Rada powiatowa nie uchwali w powyższym terminie dotacyi, potrzebnej na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych, natenczas z mocy §. 35. ust. drog. zaradzi temu Wydział krajowy stosownie do postanowień §. 22. ustawy o Repr. pow. w brzmieniu ustawy z dnia 17. czerwca 1874. Dz. u. kraj. Nr. 52.

§. 41.

Powiatowy fundusz dróg gminnych ponosić będzie wszystkie wydatki, połączone z budową i należytem utrzymaniem dróg gminnych I. klasy, o ile na ten cel nie wystarczają prestacye (§§. 15., 19. i 25. ustęp 1. ust. drog. i §. 23. ustęp 2. regul.).

Również pokryte być mają z powiatowego funduszu dróg gminnych niedobory miejscowego funduszu dróg gminnych II. klasy (§. 38. regul.), nieopędzone prestacyami i innymi dochodami tegoż funduszu (§. 36. regul.) szczególnie zaś:

a) koszta zakupna materyału, potrzebnego na utrzymanie i odbudowę mostów i poręczy;

b) koszta wywłaszczenia gruntów, kamieniołomów, kopalń piasku i t. p.;

c) koszta zakupna żelaziwa, potrzebnego do budowy mostów niemniej też koszta robót, wymagających specyalnych wiadomości zawodowych i wogóle

wszystkie wydatki w gotówce, potrzebne na rzecz budowy, uregulowania i utrzymania dróg gminnych II. klasy nie wyłączając kosztów spowodowanych nadzwyczajnemi klęskami elementarnemi.

Nadto ponosić będzie powiatowy fundusz dróg gminnych wydatki, przeznaczone na wspólne potrzeby dróg gminnych I. i II. klasy w obrębie całego powiatu, a niedające się rozdzielić na miejscowe fundusze drogowe a to:

a) płace powiatowych drożników, ustanowionych dla dozoru dróg gminnych I. i II. klasy i w ogólności wydatki połączone z opłacaniem powiatowej służby drogowej, potrzebnej do skutecznego nadzoru nad budową i utrzymaniem rzeczonych dróg w obrębie całego powiatu;

b) koszta zakupna i konserwacyi narzędzi drogowych, potrzebnych do wykonywania i utrwalania robót na drogach gminnych w obrębie całego powiatu;

c) koszta wzorów i druków, potrzebnych dla skutecznej administracyi dróg gminnych I. i II. klasy oraz dla kontroli nad funduszami dróg gminnych II. klasy.

Wreszcie z powyższego funduszu wyznaczyć może Wydział powiatowy w wyjątkowych wypadkach miejscowemu zarządowi drogowemu lub jednemu z jego członków bądź stałe bądź jednorazowe wynagrodzenie (§. 38. ustęp końcowy ust. drog. i §. 51. ustęp 1. reg.).

§. 42.

Powiatowy fundusz dróg gminnych jest funduszem samoistnym, którym z mocy §. 37. punkt 3. ust. drog. zarządza Wydział powiatowy.

Sposób prowadzenia rachunków powyższego funduszu określi instrukcya Wydziału krajowego (§. 35. ustęp 1. ust. drog.).

Wyjątkowe postanowienia tyczące się miast, dla których wydaną została ustawa gminna z r. 1889.

§. 43.

W 30tu gminach miejskich, dla których wydaną została ustawa gminna z 13. marca 1889. (Dz. u. k. Nr. 24.), prestacye w naturze zamienione być mają z mocy § 43 ust. drog. na ekwiwalent w pieniądzach.

W tym celu ogólna suma dni prestacyjnych, któreby według spisu obowiązanych do prestacyi w ciągu roku do odrobienia przypadały, ma być

pomnożona przez cenę wykupna, uchwałą Rady powiatowej względnie Wydziału krajowego ustanowioną.

Powstałą w ten sposób ogólną należytość pieniężną rozłoży Rada gminna — o ile ustawodawstwo krajowe tymczasem nie zarządzi coś innego — równo t. j. według jednakowej stopy procentowej na wszystkie w gminie przypisane podatki bezpośrednie.

Wysokość powyższego dodatku do podatków bezpośrednich nie ulega ograniczeniu przepisanemu §. 86. ust. gm. z r. 1889.

Nałożony dodatek winien być ściągany w sposób przepisany w §. 92. powyższej ust. gm. przez c. k. Urząd podatkowy, który wypłacać go będzie do rąk zarządu drogowego (§. 38. ustęp 2. ust. drog.) na rzecz miejscowego funduszu dróg gminnych.

Oprócz powyższego dodatku wypłacać będzie w tych miastach c. k. Urząd podatkowy kasie miejskiej na rzecz miejscowego funduszu dróg gminnych z ustanowionego w §. 24. ust. drog. dziesięcioprocentowego dodatku do podatków bezpośrednich cztery procent tychże podatków (§. 39. punkt 1. regul.).

Jeżeli zwyczajne zasoby miejscowego funduszu dróg gminnych, do którego wpływają oprócz powyższych dodatków także dochody ewentualnie z kopytkowego i z innych źródeł (§§. 36. i 39. punkt 3. reg.), przeznaczonych na rzecz dróg gminnych I. i II. klasy, nie wystarczają na opędzenie wydatków, połączonych z budową i należytem utrzymaniem dróg pomienionych, natenczas obowiązaną jest Rada gminna na pokrycie niedoborów wyznaczyć dotacyę z innych funduszów miejskich, a w braku tychże uchwalić odpowiedni dodatek do podatków bezpośrednich (porównaj §. 39. punkt 1.).

Uchwała Rady gminnej co do ekwiwalentu prestacyjnego i ewentualnego dodatku na pokrycie niedoborów miejscowego funduszu dróg gminnych winna być powziętą przynajmniej na miesiąc przed rozpoczęciem nowego roku i przedłożoną wraz ze spisem rodzin względnie partyi i preliminarzem drogowym bezzwłocznie Wydziałowi powiatowemu (§. 22. regul.) i za pośrednictwem tegoż Wydziałowi krajowemu (§. 77. ust. gm. z r. 1889.).

Gdyby Rada gminna powyższej uchwały w terminie oznaczonym nie powzięła, ma Rada powiatowa prawo i obowiązek wstawić kwotę odnośną w budżet gminny i nałożyć na jej pokrycie z mocy §. 76. ust. gm. z roku 1889. stosowny dodatek do podatków bezpośrednich.

Zasiłki z funduszu krajowego.

§. 44.

Na podstawie postanowień §. 28. ustawy drogowej i specyalnych uchwał Sejmu krajowego wydaje Wydział krajowy szczegółowe

przepisy o subwencyonowaniu dróg i zasilaniu powiatowych funduszów drogowych.

Datki z powodu niezwykłego zużycia dróg.

§. 45.

Wydział powiatowy, gdy idzie o drogę powiatową lub gminną, winien obliczyć wysokość datku, który strona interesowana z mocy §. 30. ust. drog. z powodu niezwykłego zużywania drogi transportami uiścić względnie uiszczać jest obowiązaną. Zobowiązaną zaś jest do tego datku wówczas, jeżeli na drodze nie ma wcale myta drogowego lub też fury nie przejeżdżają przez rogatkę postawioną dla poboru powyższego myta.

Wysokość tego datku ma być zastosowaną do tej miary, w jakiej niezwykłe zużycie drogi powiększa koszta jej utrzymania.

Obok sposobu obliczenia wskazanego szczegółowo w postanowieniu §. 30. ustęp 3. ustawy drogowej zastosować można według wyraźnego brzmienia tegoż postanowienia także inne sposoby prowadzące do oznaczenia wysokości powyższego datku, a zwłaszcza zaleca się w tym względzie sposób w dotychczasowej praktyce już wypróbowany, według którego należy zestawić z budżetów i zamknięć rachunkowych:

a) przeciętny koszt zwykłego utrzymania drogi odnośnej w ostatnich trzech latach przed rozpoczęciem niezwykłego jej zużywania,

b) koszta rzeczywiście poniesione w czasie zużywania drogi transportami wliczając do nich wartość użytych prestacyi, materyałów, wydanej gotówki i t. p. ewentualnie zaś także

c) koszta, których droga z powodu wspomnianego wyżej zużywania jeszcze wymaga dla doprowadzenia jej do stanu normalnego.

Suma kosztów pod lit. *a)* potrącona od sumy pod lit. *b)* i *c)* daje różnicę, która jest miarą wysokości datku, przypadającego od strony interesowanej za niezwykłe zużycie drogi.

Wydział powiatowy może zawrzeć ze stroną interesowaną, — zanim orzeczenie wydane zostanie, — dobrowolną umowę co do uiszczenia jednorazowego datku na rzecz drogi powiatowej lub gminnej względnie datku peryodycznie aż do ukończenia transportów uiszczać się mającego.

Zawarta umowa ma być przedłożoną Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w myśl §. 35. ustęp 1. ust. drog.

Jeśliby Wydział powiatowy uznał za stosowne wcale nie przeprowadzać ze stroną interesowaną pertraktacyi albo przeprowadzona pertraktacya nie

doprowadziła do pożądanego rezultatu, winien Wydział powiatowy przedłożyć sprawę z odnośnymi dowodami, aktami tudzież planem sytuacyjnym Wydziałowi krajowemu do dalszego postępowania w myśl 2. ustępu §. 30. ust. drog.

Roboty spowodowane klęskami elementarnemi.

§. 46.

Uchwała Rady powiatowej, wyznaczająca z mocy §. 31. ust. drog. miejscowości, które i kolejny porządek, w jakim miejscowości te obowiązane są do wykonywania nagłych robót drogowych, spowodowanych klęską elementarną, ma być podaną do wiadomości Wydziału krajowego tudzież odnośnych gmin i obszarów dworskich i obowiązywać będzie tak długo, dopóki w tym względzie nowa uchwała powziętą nie zostanie.

Tak samo ceny robocizny powyższej, które również podane być mają do wiadomości gmin i obszarów dworskich za pośrednictwem miejscowego zarządu drogowego, uważane będą tak długo za obowiązujące, dopóki nowe ceny oznaczone nie zostaną.

Ceny ustanowione przez Wydział powiatowy podać należy do wiadomomości Wydziału krajowego.

Gmina i obszar dworski, jedną miejscowość stanowiące, mają dostarczać zdolnych do pracy robotników w takim stosunku, w jakim są obowiązane w myśl §. 16. ust. drog. do odrabiania w ciągu roku prestacyi drogowych.

Gdyby potrzebne roboty przechodziły siły, jakich miejscowość dostarczyć jest w stanie, powołani będą za wynagrodzeniem mieszkańcy najbliższych z kolei miejscowości.

Postanowienia §. 22. ustęp 1. ust. drog. i §. 31. regul. co do wykonywania robót na koszt i niebezpieczeństwo zobowiązanych mają i tutaj zastosowanie.

O zakresie działania Reprezentacyi i władz w sprawach drogowych, o ile nie jest oznaczony w paragrafach poprzednich.

a) Zarząd dróg gminnych II. klasy.

§. 47.

W myśl §. 38. ustęp 1. ust. drog. naczelnik gminy razem z przełożonym obszaru dworskiego stanowią zarząd dróg gminnych II. klasy.

Jeżeli dla jakiejkolwiek przyczyny naczelnik gminy nie urzęduje, wszystkie jego prawa i obowiązki przechodzą na jego zastępcę.

§. 48.

Członkowie zarządu drogowego winni porozumieć się ze sobą co do sposobu, miejsca i czasu odbywania konferencyi w sprawach dróg gminnych jak niemniej co do prowadzenia rachunków, kasy, korespodencyi, czynności manipulacyjnych, co do podpisywania wszelkich aktów z zarządu drogowego wychodzących i t. d.

O wyniku porozumienia winien zarząd drogowy donieść Wydziałowi powiatowemu w czasie przez tenże Wydział oznaczonym.

W braku porozumienia w terminie powyższym wyda odpowiednie zarządzenie Wydział powiatowy.

W razie różnicy zdań między członkami powyższego zarządu decyduje Wydział powiatowy.

W miejscowościach, w których obszar dworski wcielony jest do gminy, zarząd drogowy należy do zakresu działania zwierzchności gminnej względnie magistratu (§. 38. ustęp 2. ust. drog.). Tenże zarząd drogowy obraduje kolegialnie, a do ważności uchwał potrzebną jest obecność najmniej trzech członków zwierzchności gminnej względnie magistratu. Uchwały zapadają większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga naczelnik gminy względnie burmistrz.

§. 49.

Zarząd drogowy, do którego należy cała techniczna i ekonomiczna administracya dróg gminnych II. klasy, obowiązany jest utrzymywać ewidencyę tych dróg i starać się w myśl postanowień ustawy drogowej i niniejszego regulaminu, aby drogi te zostały uporządkowane i były utrzymywane w stanie dobrym i bezpiecznym dla komunikacyi publicznej.

Również obowiązany jest miejscowy zarząd drogowy wykonywać czynności dotyczące dróg gminnych I. klasy, o ile przekazane są temuż zarządowi bądź ustawą drogową bądź też rozporządzeniami, wydanemi w tym względzie przez Wydział powiatowy z mocy §. 37. ustęp 1. ust. drog.

Z końcem każdego roku, zaś w gminach miejskich pobierających myto kopytkowe w terminie, oznaczonym w koncesyi odnośnej, winien zarząd drogowy przedkładać Wydziałowi powiatowemu rachunki roczne dochodów i wydatków miejscowego funduszu drogowego.

Rachunki, przedłożone przez wyżej wspomniane gminy miejskie, opatrzy Wydział powiatowy, po ich zbadaniu, stosownemi uwagami i przedstawi je Wydziałowi krajowemu najpóźniej w trzy miesiące po upływie każdego roku administracyjnego do ocenienia, czyli gmina uczyniła zadość warunkom koncesyi oraz postanowieniom ustawy drogowej.

§. 50.

W razie spostrzeżonego naruszenia całości drogi publicznej (krajowej, powiatowej lub gminnej), obowiązany jest miejscowy zarząd drogowy pod własną odpowiedzialnością bezzwłocznie donieść o tem Wydziałowi powiatowemu (§. 61. regul.).

§. 51.

Urząd członka zarządu drogowego jest bezpłatny. Może jednak Wydział powiatowy w nadzwyczajnych wypadkach przyznać wyjątkowo członkom zarządu drogowego jednorazowe lub stałe wynagrodzenie.

Przeciw członkom miejscowego zarządu drogowego, przekraczającym lub zaniedbującym swoje obowiązki, mają zastosowanie środki dyscyplinarne, wskazane w § 38. ustęp 9. ust. drog. tudzież w ustawie gminnej względnie ustawie o obszarach dworskich.

Niezależnie od tego, odpowiedzialny jest każdy członek zarządu drogowego za szkodę wyrządzoną funduszowi drogowemu wskutek zaniedbania swego obowiązku (§. 38. ustęp 11. ust. drog.).

b) Wydział powiatowy.

§. 52.

Wydział powiatowy, który z mocy §. 37. punkt 1. ust. drog. prowadzi cały techniczny i ekonomiczny zarząd dróg powiatowych i gminnych I. klasy, starać się winien, aby wszystkie te drogi, przy odpowiedniem użyciu odnośnych funduszów, były racyonalnie budowane i zawsze w dobrym stanie utrzymywane.

Po upływie roku obowiązany jest Wydział powiatowy przedkładać Radzie powiatowej rachunki roczne rzeczywistych dochodów i wydatków funduszu, przeznaczonego na drogi powiatowe i osobno powiatowego funduszu dróg gminnych.

Rachunki powyższe tudzież ogólny wykaz dochodów i wydatków miejscowych funduszów drogowych winien Wydział powiatowy przedkładać za każdy rok także Wydziałowi krajowemu.

Bliższe szczegóły w tej mierze przepisze instrukcya rachunkowa Wydziału krajowego (§. 35. ust. 1. ust. drog.).

§. 53.

Celem skutecznego zarządzania drogami powiatowemi i gminnemi I. klasy tudzież należytego nadzoru nad drogami gminnemi II. klasy, winien Wydział powiatowy najdalej do lat sześciu sporządzić kataster tych dróg.

Bliższe wskazówki co do sposobu sporządzania i utrzymywania w ewidencyi katastru, poda Wydział krajowy w instrukcyi osobnej.

Jeżeli przy sporządzeniu katastru przekona się Wydział powiotowy, że co do pewnych parcel stan faktyczny nie jest zgodny z księgami gruntowemi tudzież mapami katastralnemi i wypracowaniami odnoszącemi się do utrzymania w ewidencyi katastru podatku gruntowego, natenczas obowiązany jest Wydział powiatowy postarać się o uporządkowanie sprawy w myśl przepisów.

§. 54.

W wykonaniu nadzoru, przysługującego Wydziałowi powiatowemu w myśl §. 37. punkt 2. ust. drog., obowiązany jest tenże czuwać nad tem, ażeby drogi gminne II. klasy w obrębie całego powiatu w myśl §. 38. ustęp 3. ust. drog. i §. 49. regul. zostały uporządkowane i w dobrym stanie były utrzymywane.

W tym celu winien Wydział powiatowy na mocy wyżej powołanych postanowień, nie tylko kierować czynnościami miejscowego zarządu drogowego, odnoszącemi się do budowy i utrzymywania dróg gminnych II. klasy z uwzględnieniem stosunków miejscowych, ale także zorganizować i wykonywać stale kontrolę nad temi czynnościami, przedsiębrać w razie zaniedbania onych stosowne środki zaradcze i poruczać w miarę uznanej potrzeby nadzór nad poszczególnemi sprawami drogowemi specyalnym delegatom, których w myśl §. 37. ust. o Repr. pow. pod własną odpowiedzialnością także z poza grona swego mianować może.

Dla tem lepszego nadzoru nad budową i utrzymaniem dróg gminnych II. klasy podzielić może Wydział powiatowy cały obszar powiatu na odpowiednie okręgi drogowe, z jednej lub więcej miejscowości złożone i nadzór nad

drogami pomienionemi w tychże okręgach poruczać komitetom lub delegatom, przez siebie mianowanym.

§. 55.

W szczególności winien Wydział powiatowy udzielać miejscowym zarządom drogowym potrzebnych wskazówek i być im pomocnym przy układaniu i utrzymywaniu przepisanych niniejszym regulaminem ewidencyi, preliminarzów, rachunków i t. d., czuwać nad wczesnem i należytem wykonaniem robót na drogach gminnych, nad zaprowadzeniem odpowiedniej służby drogowej i t. d.

§. 56.

Z końcem roku obowiązany jest Wydział powiatowy zdawać sprawę Radzie powiatowej o zarządzonych przez siebie w ciągu roku środkach, zmierzających do stopniowej poprawy dróg gminnych II. klasy oraz o rezultatach, osiągniętych w stanie dróg pomienionych w skutek zarządzeń powyższych.

§. 57.

Objęcie dróg gminnych II. klasy w bezpośredni zarząd Wydziału powiatowego, na mocy postanowienia §. 38. ustęp 12. ust. drog. poprzedzić winno komisyonalne zbadanie stanu rzyczy na miejscu. O terminie, w tym celu wyznaczonym, zawiadomić należy polityczną władzę powiatową celem ewentualnego wzięcia udziału w komisyi.

§. 58.

Objąwszy bezpośredni zarząd dróg gminnych II. klasy, wskaże Wydział powiatowy naczelnikowi gminy a względnie przełożonemu obszaru dworskiego czynności, które i nadal wykonywać będą i w czem mają mu być pomocni przy prowadzeniu zarządu powyższego.

Naczelnik gminy i przełożony obszaru dworskiego obowiązani są stosować się ściśle do odnośnych poleceń Wydziału powiatowego.

§. 59.

O objęciu bezpośredniego zarządu dróg gminnych II. klasy winien Wydział powiatowy bezzwłocznie zawiadomić Wydział krajowy.

§. 60.

Ponieważ w gminach miejskich, objętych ustawą gminną z r. 1889, do magistratu jako miejscowego zarządu drogowego należy cała administracya techniczna i ekonomiczna wszystkich dróg gminnych publicznych tak II. jak i I. klasy, przeto w tych gminach z mocy §. 43. lit. b) ust. drog. postanowienia, poprzednimi paragrafami objęte, a tyczące się zarządu i nadzoru nad drogami gminnemi II. klasy, mają zastosowanie także i do dróg gminnych I. klasy.

§. 61.

W razie sporu o naruszenie całości drogi publicznej, winien Wydział powiatowy, zanim z mocy §. 37. punkt 7. ust. drog. wyda orzeczenie w tym przedmiocie, przedewszystkiem zbadać stan rzeczy na miejscu i przesłuchać stronę przeciwną, jeśli zjawi się na wezwanie.

Strona prywatna, uznana prawomocnem orzeczeniem za winną naruszenia całości drogi publicznej, ponieść ma wszystkie koszta sporu, które w razie potrzeby ściągnięte będą stosownie do postanowień §. 41. ust. drog., na podstawie Ces. rozp. z 20. kwietnia 1854. Dz. u. p. Nr. 96., w drodze egzekucyi politycznej.

c) Rada powiatowa.

§. 62.

Rada powiatowa na mocy §. 41. ustęp 3. ust. drog. odpisać może kontrybuentowi zaległość w spłacie prestacyi drogowej w wypadku godnym uwzględnienia. Tyczy się to zwłaszcza takiego kontrybuenta, który nie mógł jej odrobić z powodu słabości, ani też wysłać zastępcy w myśl §. 21. ust. drog., a ściągnięciu prestacyi w pieniądzach stoją na przeszkodzie te same względy, które dają dostateczną podstawę do odpisania zaległego podatku.

d) Wydział krajowy.

§. 63.

Wydział krajowy wykonuje w myśl §. 35. ustawy drogowej naczelną kontrolę nad gospodarstwem drogowem reprezentacyi i władz autonomicznych w całym kraju, wydaje potrzebne w tym celu przepisy i zastosowuje środki odpowiednie w granicach ustaw obowiązujących i specyalnych uchwał Sejmu krajowego.

Przedstawienia i odwołania się do wyższej władzy.

§. 64.

Wszystkie przedstawienia i odwołania się do wyższej władzy autonomicznej winny być wniesione w ciągu 14 dni do tej władzy, która orzeczenie wydała, lub jest organem wykonawczym reprezentacyi, która uchwałę powzięła. Jeżeli reprezentacya lub władza, która orzeczenie wydała, uważa odwołanie się do wyższej władzy za słuszne, natenczas przyjąć je może jako przedstawienie i zmienić swą pierwotną decyzyę, o ile nią nie przyznano komu innemu jakiegoś prawa.

Wydział powiatowy, przedkładając odwołanie się Wydziałowi krajowemu, winien zarzuty dokładnie wyjaśnić i dołączyć wszystkie akta, tyczące się sprawy odnośnej, a między nimi dowód doręczenia orzeczenia względnie uchwały, od której się odwołano.

Nadzór i pomoc władz rządowych.

§. 65.

C. k. polityczna władza powiatowa ma czuwać ze swej strony, aby drogi w powiecie utrzymywane były w stanie, odpowiadającym wymogom bezpiecznej komunikacyi i obowiązaną jest użyczać władzom i organom autonomicznym szybkiego i skutecznego poparcia i pomocy do należytego wykonywania postanowień, objętych ustawą drogową i niniejszym regulaminem, tudzież stosować w razie potrzeby środki przymusowe w myśl postanowień §§. 40. i 41. ust. drog.

§. 66.

C. k. polityczne władze powiatowe prowadzić będą w myśl przepisów obowiązujących ciągłą ewidencyę stanu nierządowych dróg publicznych, w ich powiecie się znajdujących i w tym celu wydawać stosowne polecenia swoim podwładnym organom jako też c. k. żandarmeryi.

O spostrzeżonych wadliwościach powinny bezzwłocznie zawiadomić właściwy zarząd względnie nadzór drogowy.

§. 67.

Przed upływem roku 1897. wydane będzie w drodze właściwej polecenie do c. k. urzędów podatkowych, aby się zajęły poborem i wypłatą dodatków, przepisanych ustawą drogową (§. 24. ustęp 1. i §. 43. lit. d) i regulaminem niniejszym (§. 39. p. 1. i §. 43. ustęp 6.).

Postanowienia przechodnie.

§. 68.

Rok 1898., w którym ustawa drogowa i regulamin niniejszy zaczną obowiązywać, uważany będzie za przejściowy i dla tego terminy w regulaminie oznaczone, mają być stosowane w tymże roku tylko w miarę możności.

Dotychczasowe przepisy instrukcyi Wydziału krajowego w sprawach drogowych, o ile nową ustawą drogową i regulaminem niniejszym nie zostały zmienione, mają i nadal obowiązywać tak długo, dopóki nowe instrukcye nie zostaną wydane przez Wydział krajowy.

Wzór do §. 21. regulaminu.

Spis*) obowiązanych do prestacyi w roku 189..... w gminie i na obszarze dworskim w ....

1. Liczba porządkowa	2. Nazwisko i imię głowy każdej rodziny względnie partyi, zamieszkałej w gminie lub na obszarze dworskim (§. 16. punkt 1. i §. 17. ustawy drogowej)	3. Nazwisko i imię obowiązanego do uiszczenia prestacyi w myśl §. 23. ustęp 1. ustawy drogowej	4. Należy się prestacyi w naturze dni: pieszych (§. 16. ustawy drogowej)	4. Należy się prestacyi w naturze dni: ciągłych (§. 36. ustawy drogowej)	5. Wykupił (§. 18. ustawy drogowej) dni prestacyjnych	6. Odrobił (§§. 20. i 21. ustawy drogowej) dni prestacyjnych	7. Spłacił (§. 22. ustęp 2. ustawy drogowej) dni prestacyjnych	8. Wolny (§. 23. ustęp 2. ustawy drog. i §. 21. ustęp 7. regulaminu) lub uwolniony od prestacyi (§. 23. ustęp 3. i 4. ust. drog. i §. 21. ustęp 7. regulaminu)	9. Uwaga
1.	Wróblewski Jan	Wróblewski Jan	2	.	2	.	.	.	
2.	Turczyniak Michał	Lewandowski Józef	.	1	.	1	.	.	
3	Wołek Ilko	Wołek Ilko	2	.	.	2	.	.	
4.	Zwoliński Ignacy	Zwoliński Ignacy	.	1	}	2	.	.	
5.	Szuter Mikołaj	Zwoliński Ignacy	.	1					
6.	Goldberg Mojżesz	Goldberg Mojżesz	2	.	1	1	.	.	
7.	Nowak Jan	Nowak Jan	2	.	.	1	1	.	
8.	Świrczak Jan	Świrczak Jan	2	.	.	1	.	.	wykazano do przymusowego ściągnięcia należytości za jeden dzień pieszy
9.	Kogut Wojciech	hr. Potocki	.	1	.	1	.	.	
10.	Kamiński Michał	—	.	.	.	.	.	nauczyciel	
11.	Ptaś Jakób	Ptaś Jakób	2	.	.	.	.	22/12 1898 L. 6.423	
12.	Malik Andrzej	Malik Andrzej	.	1	1	.	.	.	

*) Zwraca się uwagę Zarządów drogowych, że w myśl §. 21. regulaminu poszczególne rubryki niniejszego spisu mają być wypełniane „w swoim czasie“ to jest: przy sporządzeniu spisu wypełnić należy rubrykę 1. 2. 3. i 4. tudzież te pozycye rubryki 8-ej, które tyczą się osób wolnych od prestacyi. Następne rubryki wypełnić należy w ciągu i po upływie roku stosownie do istotnego stanu rzeczy.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 31. Grudnia 1897. Część XVIII.

Nr. 73.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 26. listopada 1897. L. 5330/pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędów podatkowych oraz i depozytów sądowych w miejscowościach: Łąka, Medenice, Rożniatów, Wojniłów, Ottynia, Podwołoczyska, Borynia i Sołotwina.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 27. sierpnia 1897. zostały utworzone nowe urzędy podatkowe zarazem i sądowe urzędy depozytowe w miejscowościach: Łąka, Medenice, Rożniatów, Wojniłów, Ottynia, Podwołoczyska, Borynia i Sołotwina.

Nowe urzędy podatkowe rozpoczną swoją czynność z dniem 1. grudnia 1897.

Każdy z wyżej wymienionych 8 urzędów podatkowych ma oprócz wykonywania czynności należących do niego jako urzędu podatkowego, zawiadywać depozytami sądowymi c. k. Sądu powiatowego, znajdującego się w jego siedzibie, oraz spełniać czynności kasy sierocej, względnie wspólnej kasy sierocej w całym swoim okręgu urzędowym, o ile ta kasa istnieje.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych 8 nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 1. grudnia 1897:

1. gminy położone w powiecie sądowym Łąka mianowicie: Bilina wielka, Bilinka, Byków, Dorożów, Dublany, Glinne z Tozowem, Hordynia, Kornalowice, Kranzberg ad Dublany, Łąka z Foroszczą, Majnicz, Nowoszyce, Ortynice, Ozimina z Horysznianami, Prusy, Siekierczyce, Tatary z Kańczakami, i Wołoszcza z Zadami — z okręgu c. k. głównego urzędu podatkowego w Samborze, i wciela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Łące;

2. gminy położone w powiecie sądowym Medenice mianowicie: Bilcze, Dobrowlany, Dołhe, Horucko, Hruszów, Josefsberg, Königsau, Krynica, Letnia z Manasterem Letniańskim, Lipice, Lipowiec, Litynia z Hrudem Lityńskim, Medenice z Piaskami, Opary, Radelicz, Rabczyce, Rolów z Bojarami i Zagaciem, Saska kameralna, Słońsko, Tynów, Ugartsberg i Wróblowice — z okręgu c. k. głównego urzędu podatkowego w Drohobyczu, i wciela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Medenicach.

3. gminy położone w powiecie sądowym Rożniatów mianowicie: Broszniów, Ceniawa z Demnią, Duba, Dubszara, Janówka, Jasienowiec, Kniażowskie, Krechowice, Lecówka, Łuhy, Olchówka, Perehińsko z Angelowem i Podlutym, Reszniate, Rożniatów, Rypne, Spas z Podsuchem i Pohorylcem, Strutyn niżny, Strutyn wyżny, Swaryczów z Manasterem — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Dolinie, i wciela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Rożniatowie.

4. gminy położone w powiecie sądowym Wojniłów mianowicie: Babin z Babinem zarzecznym i Kudłatówką, Ćwitowa, Dąbrowa, Dołha, Dołpotów, Dołżka, Dubowica, Humeniów, Łuka, Medynia, Moszkowce, Niegowce, Perekosy, Przewoziec, Seredne, Siółko, Siwka, Słobódka, Studzianka, Tomaszowce, Wojniłów — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Kałuszu, i wciela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Wojniłowie.

5. gminy położone w powiatach sądowych:

a) Tyśmienica, mianowicie: Babianka, Grabicz, Krasiłówka, Krzywotuły nowe, Krzywotuły stare, Ottynia, Uhorniki, Winograd, Worona i Zakrzewce — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Tyśmienicy;

b) Tłumacz, mianowicie: Bohorodyczyn, Hostów, Konstantynówka i Targowica — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Tłumaczu;

c) Delatyn, mianowicie: Hołosków, Mołodyłów, Neudorf, Skopówka i Strupków — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Delatynie, i wciela się te gminy do okręgu c. k. urzędu podatkowego w Ottynii.

6. gminy położone w powiatach sądowych:

a) Skałat, mianowicie: Czerniszówka, Dorofijówka, Kaczanówka, Kamionki, Mysłowa, Orzechowiec, Podwołoczyska, Rosochowaciec, Staromiejszczyzna, Supranówka, Zadniszówka — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Skałacie;

b) Nowesioło, mianowicie: Bogdanówka i Korszyłówka — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Nowemsiole, i wciela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Podwołoczyskach.

7. gminy położone w powiecie sądowym Borynia mianowicie: Bachnowate, Beniowa, Borynia, Bukowiec, Butelka niżna, Butelka wyżna, Butla, Dołżki, Hnyła, Husne niżne, Husne wyżne, Jabłonów, Jaworów, Iwaszkowce, Komarniki, Krasne, Krywe, Krywka, Libóchora, Matków, Mochnate, Moł-

dawsko, Myta, Rosochacz, Ryków, Sianki, Sokoliki, Suchy Potok, Tureczki niżne, Tureczki wyżne, Wysocko niżne, Wysocko wyżne, Zadzielsko i Zawadka — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Turce, i wciela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Boryni.

8. gminy położone w powiecie sądowym Sołotwina mianowicie: Babcze, Bitków, Bogrówka, Dźwiniacz, Jabłonka, Kosmacz, Kryczka, Krzywiec, Maniawa, Manasterczany, Markowa, Mołotków, Porohy, Rosulna z Banią, Rakowiec, Sołotwina, Starunia, Zarzecze i Żuraki — z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Bohorodczanach, i wciela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Sołotwinie.

Wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 26. listopada 1897, L. 59.296, podaje się niniejsze obwieszczenie do publicznej wiadomości.

Lwów, dnia 26. listopada 1897.

Nr. 74.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. listopada 1897. L. 97.997, o zmianie nazwy gminy „Biskupice lanckorońskie“ w powiecie Brzeskim na „Biskupice melsztyńskie“.

Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Wysokiemi c. k. Ministerstwami Sprawiedliwości i Skarbu reskryptem z dnia 3. listopada 1897. L. 32.356/97, zezwoliło na zmianę nazwy gminy „Biskupice lanckorońskie“ w politycznym powiecie Brzesko na „Biskupice melsztyńskie“.

Lwów, dnia 29. listopada 1897.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 75.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 11. grudnia 1897. L. 13.201/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość, Najwyższem postanowieniem z 25. listopada 1897, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu

krajowego o nadaniu Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania drogi gminnej Grzymałów-Sorocko-Trembowla, oraz Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach takiejże koncesyi na rzecz utrzymania drogi gminnej Podhajce-Denysów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych, a mianowicie:

1. Na drodze gminnej Grzymałów-Sorocko-Trembowla, Wydziałowi powiatowemu w Skałacie, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa ct.);

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Na drodze gminnej Podhajce-Denysów, Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Sanguszko w. r.

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. grudnia 1897. L. 75.541, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kałusz na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy gminnej z 3. lipca 1896. Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kałusz na dalszy pobór stuprocentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na pięć lat, począwszy od r. 1898. do końca 1902.

Lwów, dnia 3. grudnia 1897.

Marszałek krajowy:
St. Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 77.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 10. grudnia 1897. L. 4923/pr., o wydzieleniu frysztackiego powiatu sądowego z sanockiego okręgu skarbowego i przydzieleniu do rzeszowskiego okręgu skarbowego.

W skład utworzonego z dniem 15. września 1896. nowego c. k. Starostwa w Strzyżowie weszły powiaty sądowe frysztacki i strzyżowski, z których pierwszy należał do sanockiego, a drugi do rzeszowskiego okręgu skarbowego.

Wysokie c. k. Ministerstwo skarbu zarządziło reskryptem z dnia 23. października b. r. L. 7881/F. M., ażeby powiat sądowy frysztacki wydzielono z sanockiego okręgu skarbowego i wcielono do rzeszowskiego.

W obec tego powiat polityczny strzyżowski będzie należał w całości do rzeszowskiego okręgu skarbowego.

Powyższa zmiana wejdzie w życie z dniem 1. stycznia 1898.

Lwów, dnia 10. grudnia 1897.

Nr. 78.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. grudnia 1897. L. 76.509, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Tarnowie.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. grudnia 1869. (Nr. 8. Dz. u. kr. z r. 1870.), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Tarnowie za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 55 ct., a od dzieci w kwocie 28 ct. w. a., począwszy od dnia 1. stycznia 1898.

Lwów, dnia 21. grudnia 1897.

Marszałek krajowy:
St. Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 79.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. grudnia 1897. L. 76.508, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Brzeżanach.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. grudnia 1869. (Nr. 8. Dz. u. k. z r. 1870.), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Brzeżanach za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 59 ct., a od dzieci jak dotychczas w kwocie 30 ct. w. a., począwszy od 1. stycznia 1898.

Lwów, dnia 21. grudnia 1897.

Marszałek krajowy:
St. Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.